

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

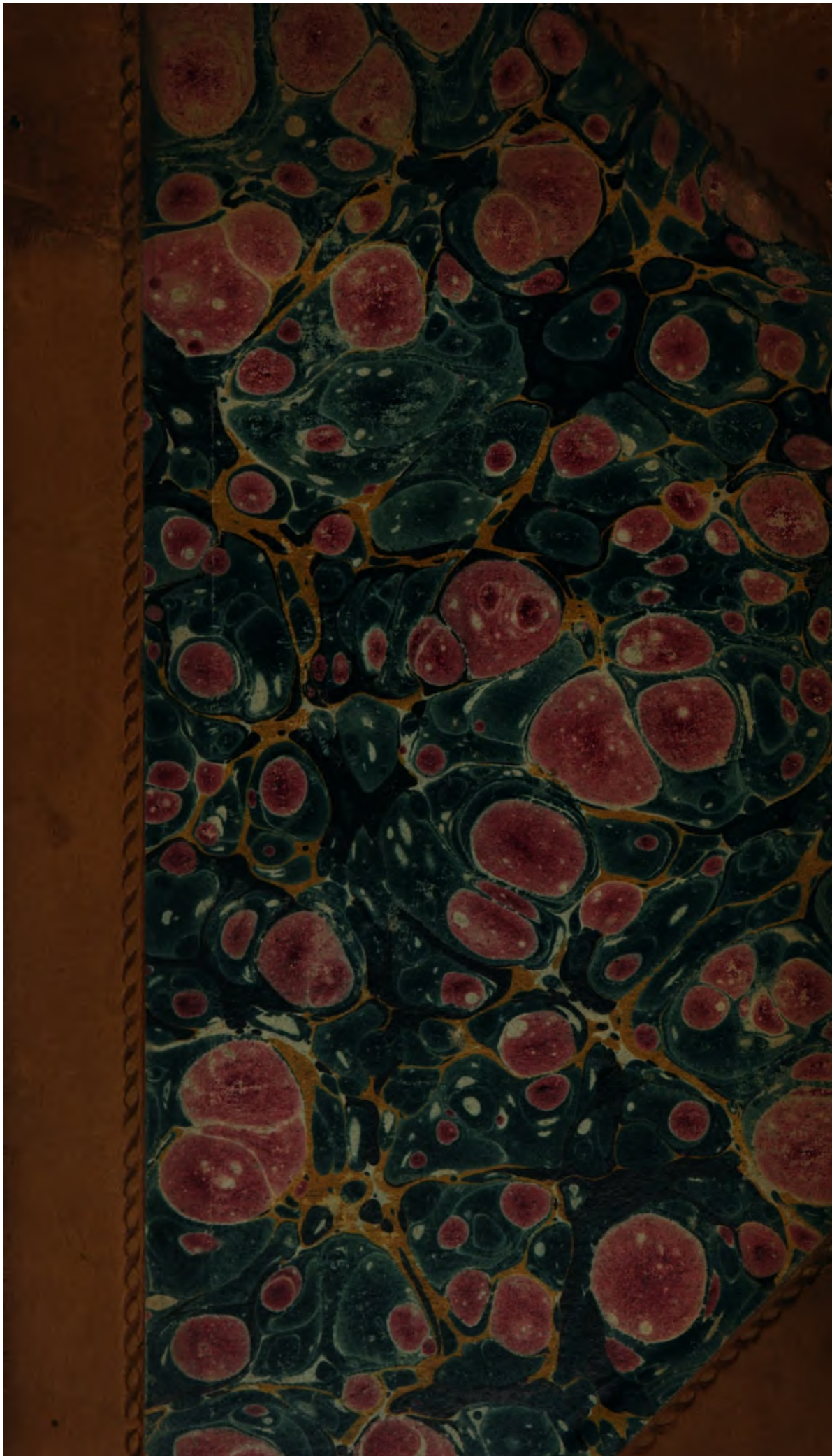
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

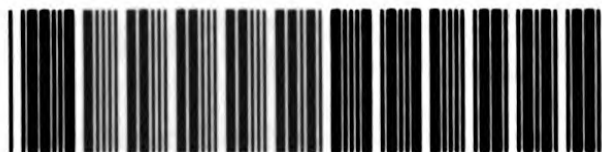
For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

600005967X

LUCIANI
GALLUS SIUE SOMNIUM.

RECENSUIT

REINHOLDUS KLOTZ

DOCT. PHILOS. IN ACAD. LIPS. PRIV.

LIPSIÆ

SUMPTUM FECERUNT WEIDMANNI.

MDCCCXXXI.

149.

1000

1000

1000

**IOANNI LUDOUICO
GUILIELMO BECKIO**

V I R O I L L U S T R I

DIEM XXI. M. OCTOBRIS MCCCXXI.

AMICE

GRATULATUR

REINHOLDUS KLOTZ.

941

**IOANNI LUDOUICO
GUILIELMO BECKIO**

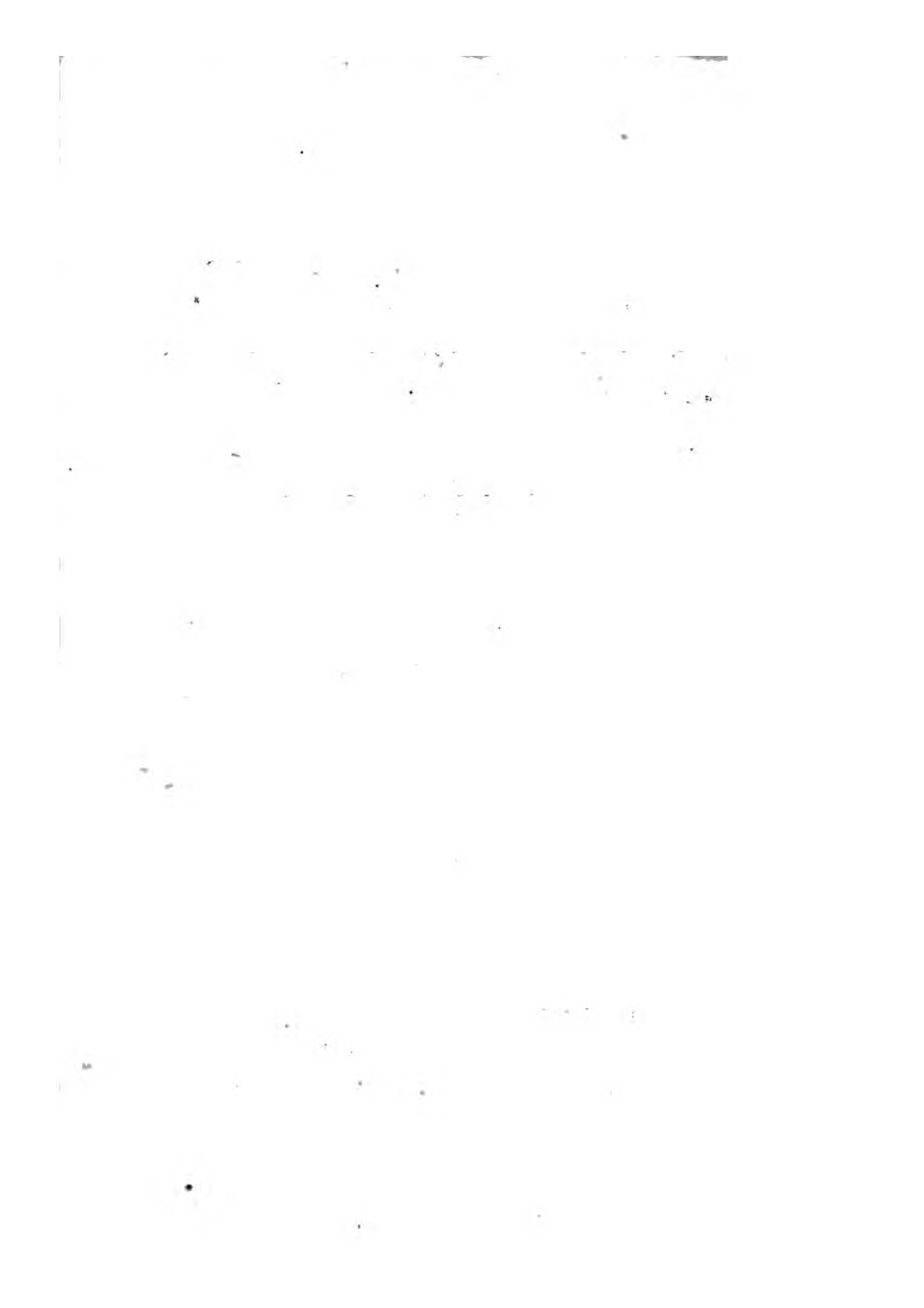
VIRO ILLUSTRIS

DIEM XXI. M. OCTOBRIS MCCCXXI.

AMICE

GRATULATUR

REINHOLDUS KLOTZ.

Quum per hanc hiemem scriptionem aliquam Luciani in Academia nostra explicare constituissem, is mihi dialogus qui *gallus siue somnium* inscribitur, aptissimus est visus, in quo iuvenes et ad artem criticam facitandam informare possem et in iucundiore rerum explicatione detinere. quum autem circumspicerem qua in scholis meis vterer editione, nulla mihi ad hanc rem satis accommodata visa est. ac singularem quidem huius colloqui editionem noui nullam: quae autem cum aliis scriptis coniunctae reperiiebantur, earum nimium vidi constitutum esse pretium. quam ob rem consilium ceperam paruum aliquam huius scriptionis editionem curare quae neque magno constaret pretio et a mendis quibus eam etiam postquam homines doctissimi atque eruditissimi in Luciani operibus emendandis explanandisque tempus operamque posuerunt inquinatam viderem esset li-

Quum per hanc hiemem scriptionem aliquam Luciani in Academia nostra explicare constituissem, is mihi dialogus qui *gallus siue somnium* inscribitur, aptissimus est visus, in quo iuvenes et ad artem criticam facitandam informare possem et in iucundiore rerum explicatione detinere. quum autem circumspicerem qua in scholis meis vterer editione, nulla mihi ad hanc rem satis accommodata visa est. ac singularem quidem huius colloqui editionem noui nullam: quae autem cum aliis scriptis coniunctae reperiabantur, earum nimium vidi constitutum esse pretium. quam ob rem consilium ceperam paruum aliquam huius scriptionis editionem curare quae neque magno constaret pretio et a mendis quibus eam etiam postquam homines doctissimi atque eruditissimi in Luciani operibus emendandis explanandisque tempus operamque posuerunt inquinatam viderem esset li-

bera. quod quum C. Iacobitzio doctissimo viro mihiq̄ue coniunctissimo, qui de Luciano et meritis est optime edendo Timone et in posterum merebitur, significauissem, is mihi qua est erga me amicitia accuratam libri Goricensis collationem offerre non dubitauit. qua ita vsus sum vt quum vidissem eum librum et esse praestantissimum et eo maiorem debere auctoritatem habere, quo diligentius ipse esset excussus, ceteri negligentius, ad eum potissimum Luciani orationem constituerem. qua in re quid praestiterim, iudicent docti: mihi videor non minimum praestitisse. quod tamen non ita dictum existimari velim ac si mihi hoc arrogem atque assumam, quod maximam partem libro optimo debeat. ita spero hanc editionem aliis quoque doctoribus qui aut in Academia aut in primo gymnasiorum ordine Luciani aliquam scriptionem velint enarrare fore acceptam. quod vt assequerem etiam in annotationibus conscribendis et reliquo apparatu critico colligendo laboraui. in quo etsi multa prudens sciensque praetermisi, tamen si factum sit, vt aliquid omiserim, quod operae pretium esset attulisse, id eo mihi lubentius quisque condonabit quo celerius hanc editionem debebam adornare quoque minus ad hunc vsum laboriosa diligentia opus est.

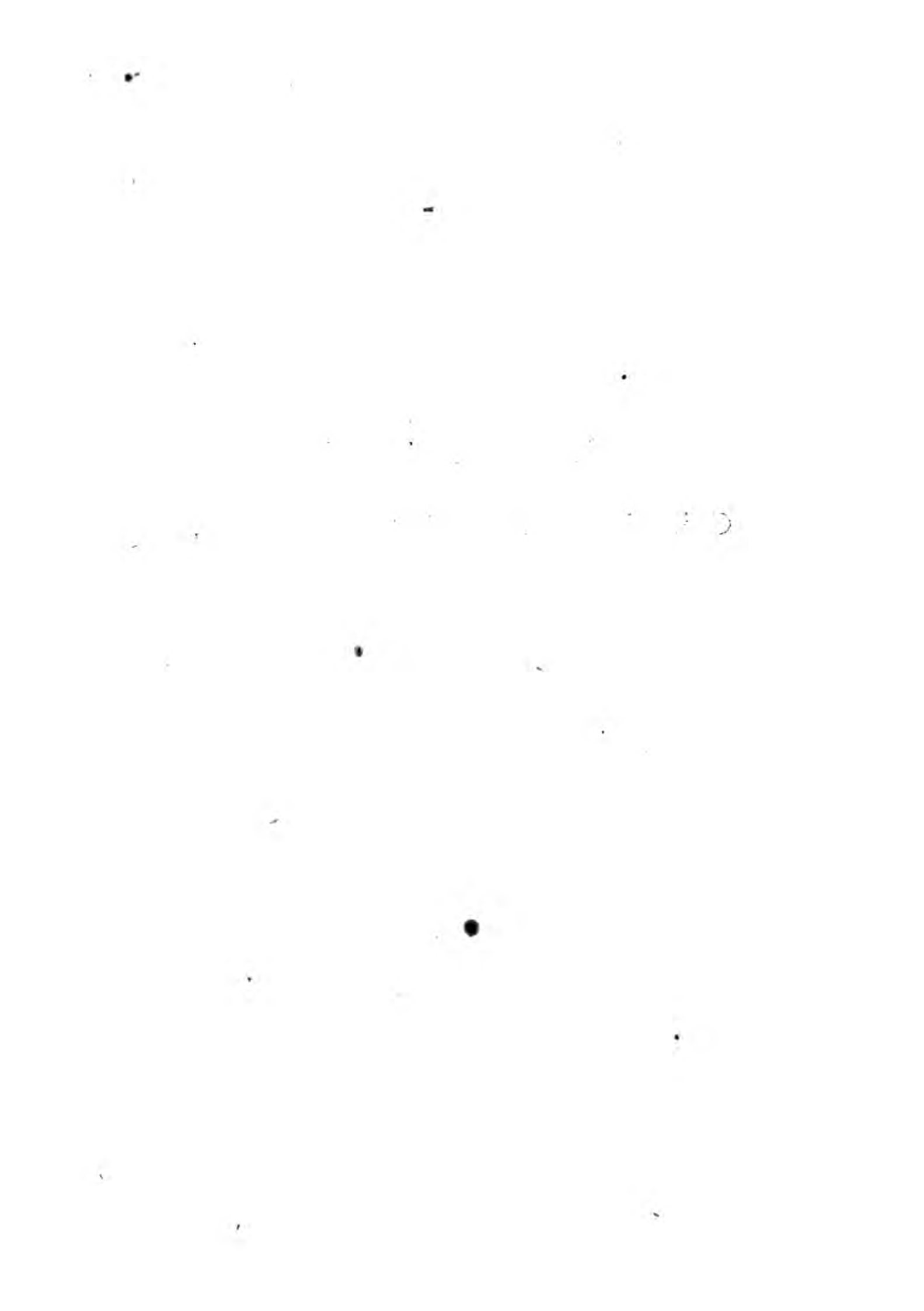
Scripsi Lipsiae d. XI. m. Octobr. MDCCCXXI.

L U C I A N I
G A L L U S S I U E S O M N I U M .

bera. quod quum C. Iacobitzio doctissimo viro mihiq̄ue coniunctissimo, qui de Luciano et meritis est optime edendo Timone et in posterum merebitur, significauissem, is mihi qua est erga me amicitia accuratam libri Goricensis collationem offerre non dubitauit. qua ita vsus sum vt quum vidissem eum librum et esse praestantissimum et eo maiorem debere auctoritatem habere, quo diligentius ipse esset excussus, ceteri negligentius, ad eum potissimum Luciani orationem constituerem. qua in re quid praestiterim, iudicent docti: mihi videor non minimum praestitisse. quod tamen non ita dictum existimari velim ac si mihi hoc arrogem atque assumam, quod maximam partem libro optimo debeat. ita spero hanc editionem aliis quoque doctoribus qui aut in Academia aut in primo gymnasiolorum ordine Luciani aliquam scriptionem velint enarrare fore acceptam. quod vt assequerem etiam in annotationibus conscribendis et reliquo apparatu critico colligendo laboraui. in quo etsi multa prudens sciensque praetermisi, tamen si factum sit, vt aliquid omiserim, quod operae pretium esset attulisse, id eo mihi lubentius quisque condonabit quo celerius hanc editionem debebam adornare quoque minus ad hunc vsum laboriosa diligentia opus est.

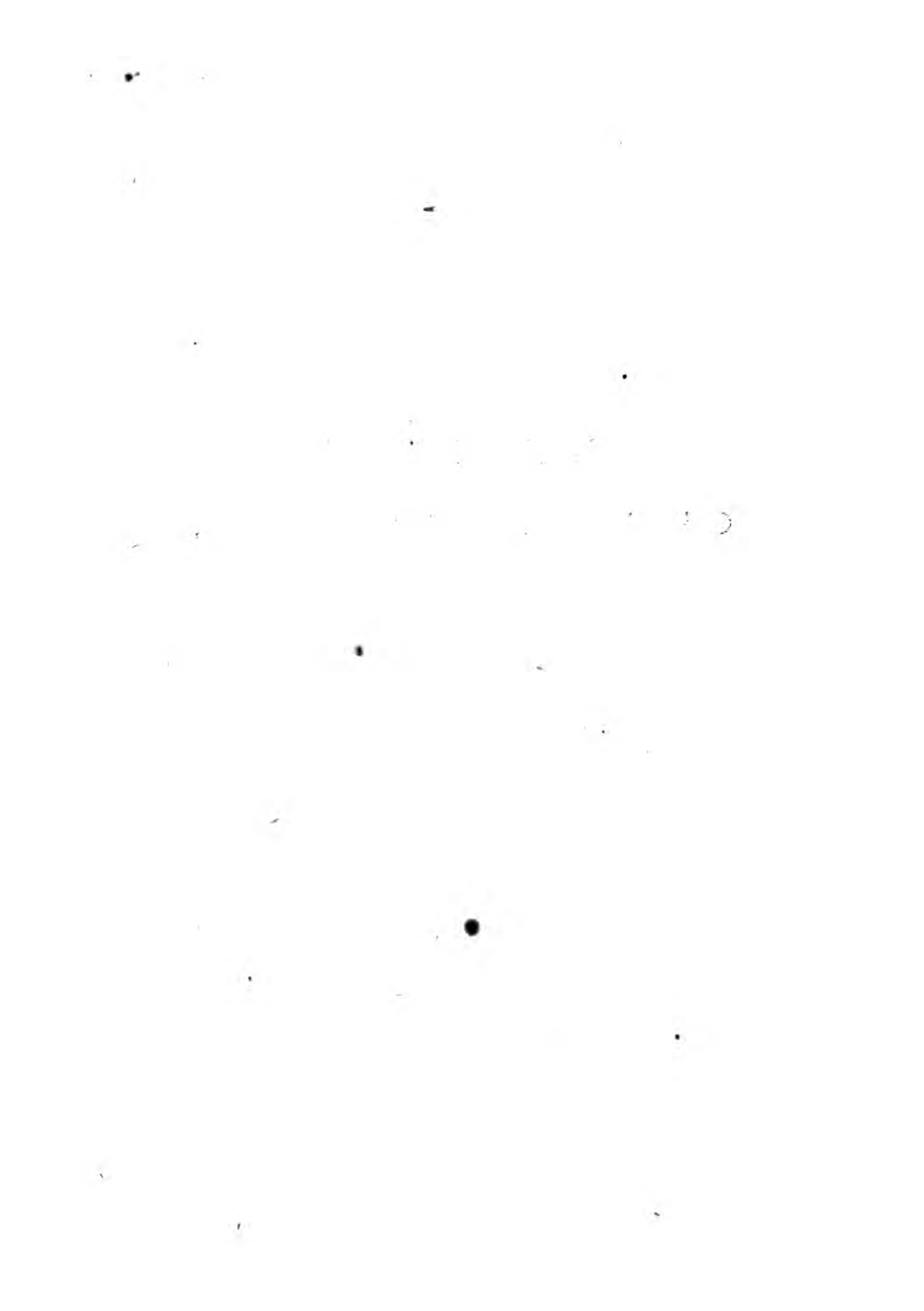
Scripsi Lipsiae d. XI. m. Octobr. MDCCCXXI.

L U C I A N I
G A L L U S S I U E S O M N I U M .

ARGUMENTUM.

Æleganti hac descriptione expressa hominum diuitem qui ulgo beati putantur imago continetur quantisque plerumque miseriis isti homines implicati sint demonstratur. Micyllus enim sutor pauperrimus quum per somnium ibi visus esset omnibus bonis affluere ac vitam degere eatam, galli cantu subito excitatus in eum inuehitur ueementius quod vita suauiissima quam sibi visus esset uere celerrime priuatus fuerit. cui gallus respondet bono e id consilio fecisse ut Micyllus ad opus accederet riuus quam sol illuxisset (§. 1.). id primum miratus Micyllus quod gallus humana uoce ueretur, ab hoc tamen edocetur id nemini posse mirum uideri qui uel Horeri carmina legerit. poetas enim etiam maiora miracula nobis tradidisse. uult autem gallus Micyllo ea lege t sileat edere quo modo istam facultatem adeptus sit (§. 2.). Micyllus quum dixisset se eo facilius posse hoc acere, quoniam etiam si narraret nemo id esset crediturus, iste se ait qui nunc gallus esset paullo ante hominem fuisse. hoc quum ille ita accepisset ac si notissimam istam fabulam de Alectryone diceret qui a Marte a gallum mutatus esset (§. 3.): gallus reiecta hac opinione se ait olim Pythagoram et antea Euphorbum fuisse. na re audita Micyllus miratur quod gallus fuerit philoophus sibi que duabus de causis hoc significat esse incredibile: primum quod quum Pythagoras homo taciturnus fuerit, iste autem gallus sit garrulus, deinde quod uum fabis abstinentum praeceperit Pythagoras, iste autem pridie fabas comederit (§. 4.). hanc dubitationem uum gallus facile remouisset se pollicetur cetera narrarum, si placeat Micyllo; qui hoc quidem accipit lu-

ARGUMENTUM.

Æleganti hac descriptione expressa hominum diuitem qui vulgo beati putantur imago continetur quantisque plerumque miseriis isti homines implicati sint demonstratur. Micyllus enim sutor pauperrimus quum per somnium ibi visus esset omnibus bonis affluere ac vitam degere eatam, galli cantu subito excitatus in eum inuehitur vehementius quod vita suauiissima quam sibi visus esset vivere celerrime priuatus fuerit. cui gallus respondet bono e id consilio fecisse vt Micyllus ad opus accederet riuus quam sol illuxisset (§. 1.). id primum miratus Micyllus quod gallus humana voce vteretur, ab hoc tamen edocetur id nemini posse mirum videri qui vel Horeri carmina legerit. poetas enim etiam maiora miracula nobis tradidisse. vult autem gallus Micyllo ea legat sileat edere quo modo istam facultatem adeptus sit (§. 2.). Micyllus quum dixisset se eo facilius posse hoc acere, quoniam etiam si narraret nemo id esset crediturus, iste se ait qui nunc gallus esset paullo ante hominem fuisse. hoc quum ille ita accepisset ac si notissimam istam fabulam de Alectryone diceret qui a Marte a gallum mutatus esset (§. 3.): gallus reiecta hac opinione se ait olim Pythagoram et antea Euphorbum fuisse. na re audita Micyllus miratur quod gallus fuerit philosophus sibi que duabus de causis hoc significat esse incredibile: primum quod quum Pythagoras homo taciturnus fuerit, iste autem gallus sit garrulus, deinde quod num fabis abstinendum praeceperit Pythagoras, iste autem pridie fabas comederit (§. 4.). hanc dubitationem quum gallus facile remouisset se pollicetur cetera narraturum, si placeat Micyllo; qui hoc quidem accipit lu-

benter, sed mentionem tamen etiam nunc istius aure somni facit (§. 5.). quam ob rem gallus ipse quoque audiendi cupidus ab eo petit ut prius ille quid in somni viderit exponat quam ipse quid sibi acciderit edat (§. 6.) Micyllus aurum multum ac splendidum quod in somni sibi visus esset videre versu Pindarico laudat, sed antequam somnium possit exponere monendum existimat se pridie eius diei cum Eucrate diuitissimo homine coenasse (§. 7.). id gallus ait se optime sensisse quum eo die ab hero esset neglectus rogatque Micyllum ut quae in isto conuiuium facta sint prius enarret (§. 8.). narrat igitur Micyllus se ob viam factum esse Eucrati eumque comiter ut assolet salutasse, illum autem quum eo die conuiuium familiare instituisset se ita ad coenam vocasse, ut si alius qui aegrotaret non accederet eius locum obtineret (§. 9.). at quum accessisset, inuenit Thesmopolin — is erat iste aegrotus — non sine summa molestia a quattuor lecticariis aduectum (§. 10.). quum igitur Micyllus discedere vellet, a coenae patre reuocatur. in coena autem omnia sibi ait placuisse vehementer, nisi quod iuxta Thesmopolin accubandum fuisset quod ei sermonibus suis stomachum mouisset (§. 11.). nunc ipsam exponere somnium incipit, in quo sibi erat visum diuitis Eucratis hereditate acceptis quum alia facere tum cum familiaribus suis laute coenare. in hac autem vitae suauitate quum esset galli cantu se somno esse excussum (§. 12.). his rebus auditis gallus reprehendit Micyllum quod auro et diuitis nimium tribuat: ille contra aine Euphorbum quidem qui olim fuerit nec eius patrem abstinuisse auro; diuitis vero omnia posse effici (§. 13.) quod exemplo demonstrare studet Simonis vicini sui, quum pauperrimus olim fuisset ac sordidissimus tamen postquam amplissimam hereditatem creuerit non solum lautam ac splendidam agat vitam nomine Simonis in Simonidis mutato, verum etiam quod maxime pungat a omnibus mulieribus expetatur (§. 14.). id ridens gallus sibi dicit longe felicissimum Micyllum videri, id quod :

ait optime scire posse, qui plures easque diuersas vitas egerit. hinc rogatur a Micyllo vt quo modo ex Euphorbo Pythagoras factus sit et qua tandem vitarum serie gallus euaserit edoceat (§. 15.). incipit igitur gallus ab Euphorbo, sed statim interpellatur a Micyllo, qui quaerit quis ipse antea fuerit, cui ille iocans: *tunc?* inquit, *formica Indica earum quae aurum effodiunt.* quod quum audisset Micyllus miratus quod nihil auri secum tanquam viaticum tulerit quaerit quis sit futurus, vt si melior sit conditio futura vitam suspendio finiat (§. 16.). quod quum negasset gallus sciri posse, se ait postquam ad Ilium quippe Euphorbus occisus esset aliquamdiu sine corpore fuisse, vsque dum Pythagoras factus esset. hic scire cupit Micyllus, num ea quae Homerus narrauerit re vera facta sint, itaque gallus quae scire ipse potuit negauit talia fuisse, qualia Homerus descripsisset, alia autem a se non potuisse cognosci (§. 17.). tum se ait Pythagoram fuisse atque in Aegyptum et rursus in Italiam profectum. quum autem Micyllus quaesisset cur carne et fabis abstinere homines iussisset, hac de re satis lepide respondit, vt adeo a sutore rideretur (§. 18.). deinde se ait Aspasiam fuisse. quod quum risisset Micyllus, quaesiuit quae vita potior esset virinae an feminae. cui gallus ita respondet, vt dicat ne Terebiae quidem tale responsum profuisse ipsamque Micyllum paulo post mulierem futurum (§. 19.). postremo narrat se Cratetem philosophum, tum regem, tum pauperem, paulo post satrapem, graculum, ranam multaue alia fuisse. sed longe saepissime ac lubentissime se galli vitam degisse, in qua regibus, pauperibus, diuitibus seruisset et nunc Micyllo seruiat, qui summa iniuria putet se esse infelicem, quum ignoret quantis in miseriis uiuant diuites (§. 20.). quum autem gallus ipse omnia sit expertus, iam quaerit ex eo Micyllus, quae diuitum sit, quae pauperum conditio. itaque iam docet gallus et bello pauperum meliorem esse conditionem quam diuitum (§. 21.) et in pace non minus praestare pauperes opulen-

benter, sed mentionem tamen etiam nunc istius aure somni facit (§. 5.). quam ob rem gallus ipse quoque audiendi cupidus ab eo petit ut prius ille quid in somno viderit exponat quam ipse quid sibi acciderit edat (§. 6.) Micyllus aurum multum ac splendidum quod in somno sibi visus esset videre versu Pindarico laudat, sed antequam somnium possit exponere monendum existimat se pridie eius diei cum Eucrate diuitissimo homine coenasse (§. 7.). id gallus ait se optime sensisse quum eo die ab hero esset neglectus rogatque Micyllum ut quae in isto conuiuio facta sint prius enarret (§. 8.). narrat igitur Micyllus se ob viam factum esse Eucrati eumque comiter ut assolet salutasse, illum autem quum eo die conuiuium familiare instituisset se ita ad coenam vocasse, ut si alius qui aegrotaret non accederet eius locum obtineret (§. 9.). at quum accessisset, inuenit Thesmopolin — is erat iste aegrotus — non sine summa molestia a quattuor lecticariis aduectum (§. 10.). quum igitur Micyllus discedere vellet, a coenae patre reuocatur. in coena autem omnia sibi ait placuisse vehementer, nisi quod iuxta Thesmopolin accubandum fuisset quod ei sermonibus suis stomachum mouisset (§. 11.). nunc ipsam exponere somnium incipit, in quo sibi erat visum diuitiis Eucratis hereditate acceptis quum alia facere tum cum familiaribus suis laute coenare. in hac autem vitae suauitate quum esset galli cantu se somno esse excussum (§. 12.). his rebus auditis gallus reprehendit Micyllum quod auro et diuitiis nimium tribuat: ille contra aene Euphorbum quidem qui olim fuerit nec eius patrem abstinuisse auro; diuitiis vero omnia posse effici (§. 13.) quod exemplo demonstrare studet Simonis vicini sui, qui quum pauperrimus olim fuisset ac sordidissimus tamen postquam amplissimam hereditatem creuerit non solum lautam ac splendidam agat vitam nomine Simonis in Simonidis mutato, verum etiam quod maxime pungat a omnibus mulieribus expetatur (§. 14.). id ridens gallus sibi dicit longe felicissimum Micyllum videri, id quod

ait optime scire posse, qui plures easque diuersas vitas egerit. hinc rogatur a Micyllo vt quo modo ex Euphorbo Pythagoras factus sit et qua tandem vitarum serie gallus euaserit edoceat (§. 15.). incipit igitur gallus ab Euphorbo, sed statim interpellatur a Micyllo, qui quaerit quis ipse antea fuerit, cui ille iocans: *tunc?* inquit, *formica Indica earum quae aurum effodiunt.* quod quum audisset Micylus miratus quod nihil auri secum tanquam viaticum tulerit quaerit quis sit futurus, vt si melior sit conditio futura vitam suspendio finiat (§. 16.). quod quum negasset gallus sciri posse, se ait postquam ad Ilium quippe Euphorbus occisus esset aliquamdiu sine corpore fuisse, vsque dum Pythagoras factus esset. hic scire cupit Micyllus, num ea quae Homerus narrauerit re vera facta sint, itaque gallus quae scire ipse potuit negauit talia fuisse, qualia Homerus descripsisset, alia autem a se non potuisse cognosci (§. 17.). tum se ait Pythagoram fuisse atque in Aegyptum et rursus in Italiam profectum. quum autem Micyllus quaesisset cur carne et fabis abstinere homines iussisset, hac de re satis lepide respondit, vt adeo a sutore rideretur (§. 18.). deinde se ait Aspasiam fuisse. quod quum risisset Micyllus, quaesiuit quae vita potior esset virinae an feminae. cui gallus ita respondet, vt dicat ne Terebiae quidem tale responsum profuisse ipsamque Micyllum paulo post mulierem futurum (§. 19.). postremo narrat se Cratetem philosophum, tum regem, tum pauperem, paulo post satrapem, graculum, ranam multaque alia fuisse. sed longe saepissime ac lubentissime se galli vitam degisse, in qua regibus, pauperibus, diuitibus seruisset et nunc Micyllo seruiat, qui summa iniuria putet se esse infelicem, quum ignoret quantis in miseriis uiuant diuites (§. 20.). quum autem gallus ipse omnia sit expertus, iam quaerit ex eo Micyllus, quae diuitum sit, quae pauperum conditio. itaque iam docet gallus et bello pauperum meliorem esse conditionem quam diuitum (§. 21.) et in pace non minus praestare pauperes opulen-

tis (§. 22.). deinde dicit diuites etiam in morbos facilius incidere, grauius aegrotare, tristius curari. omninoque quam fragilis sit diuitum conditio Croesi exemplum et Dionysi docet (§. 23.). tum narrat gallus qualem vitam egerit quum regnaret. atque aliis quidem se ait beatum visum esse, ipsum autem praeclare cognitum habuisse se esse colossis istis simillimum qui extrinsecus quidem diuinam quandam imaginem praeberent, intus autem vectibus et clauis et stipitibus et cuneis et pice constructae essent et muscis mustelisque habitarentur (§. 24.). iam quaerit Micyllus qui isti vectes, clauis, stipites sint. cui gallus molestos esse metus, suspiciones insidias, insomnia, quaecumque denique sint regis negotia, idque Agameinnonis aliorumque regum exemplo demonstrat (§. 25.). Micyllus igitur concedit suam conditionem cum ista regia collatam non iacere, istosque sibi ait si ceciderint similes videri actoribus qui extra quidem ornati essent regio cultu, intus autem pannos haberent et centones (§. 26.). breuiter autem docet gallus longè tranquilliores bestiarum vitam esse quam hominis. istas enim vitas humanis prorsus vacare (§. 27.). nec sic tamen Micyllus profitetur se cupiditatem diuitiarum deposuisse sibi quae ante oculos etiam nunc istud somnium versari et Simonis conditionem inuidendam videri. quam ob rem gallus ut tandem Micyllo medicinam afferat eum iubet sibi pinnam ex cauda extrahere qua ostia possit aperire omnia, ut quae diuitum sit conditio ipse non visus possit cognoscere (§. 28.). ac primum quidem a Simonem eum adducit, quem quum etiam noctu angustia vidisset loquentemque audisset iam ad Griphonem negotiatorem accedunt (§. 29. 30.) eumque vepallidum ac fenus computantem conspiciunt (§. 31.). hinc in Eucratis domum se conferunt, ubi et ipsum et uxorem eius turpissimis rebus deditos vident (§. 32.). tum demum sanatus Micyllus diuitias valere iubet seque duobus obolis ait esse contentum. sic die illucescente domum discedunt (§. 33.).

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

§. 1. ΜΙΚ. Ἄλλὰ σὲ κάκιστε ἀλεκτροῦν ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψει φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλουτοῦντα καὶ ἡδίστω ὀνειράτι ξυνόντα καὶ θανμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα διάτορον τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύ-
κτωρ γοῦν τὴν πολὺ σοῦ μιαιρωτέραν πενίαν διαφύ-
γοιμι. καὶ τοι εἴ γε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυ-

v. 1. κάκιστε] Gorlic. ὦ κά- ὀνειρῶ ceteri. v. 5. γεγωνὸς]
κιστε vulgo. v. 3. ὀνειράτι] γεγωνόν mAl.
mAlW. 2955. 3011. Gorlic.

v. 1. ΜΙΚΥΛΛΟΣ] Σκυτοτόμος ἦν Μίκυλλος, ut testatur ipse circa finem. et in Tyranno de hoc quaere nonnulla. ex Cebetis Tabula multa huc translata in Charontem. Icaromenippus multum confert ad hunc dialogum. G.

v. 4. διάτορον] ὀξύτονον. V.

§. 1. v. 3. ὀνειράτι. de hac forma quae propter optimorum librorum consensum recipienda erat, longe melius existimavit Ph. Buttmanus gr. Gr. ampliss. vol. I. p. 236. quam Fr. Passonius s. v. ὀνειράτα. apud Lucianum sicuti pluralis ὀνειράτα, ita singul. ὀνειράτος, ὀνειράτι etiam alias legitur. conf. nauig. siue volor. §. 16. καὶ ἅμα εὐφρανόμεθα ὡςπερ ἡδίστω ὀνειράτι ἐκουσίῳ περιπεσόντες.

ibid. §. 46. ὡςπερ ἐξ ἡδίστου ὀνειράτος ἀνεγρόμενοι. Charidem. §. 3. ἐκ τινος ὀνειράτος ὡς ἔλεγε πεπονημένον. Charont. §. 17. ὡςπερ ἐξ ὀνειράτος. Hermotim. §. 73. ὡςπερ φασὶ τὴν Μήδειαν ἐξ ὀνειράτος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος. cf. Platon. epist. III. p. 319. ed. H. Steph. P. III. vol. III. p. 416. ed. Bekk. διὸ τὸ τότε σοὶ ὑβρισμα νῦν ὑπαρ ἀντ' ὀνειράτος γέγονε.

χία πολλῇ ἔτι οὔσῃ καὶ τῷ κρύει μηδέπω με
 ὄρθριον ὥσπερ εἶωθεν ἀποπηγνύντι — γνώμιον γὰρ
 οὔτος ἀψευδέστατός μοι προσελαυνούσης ἡμέρας —
 οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν, ὁ δὲ ἄυπνος οὔτος ὥσπε
 5 τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων ἀφ' ἑσπέρας
 εὐθύς ἤδη κέκραγεν, ἀλλ' οὔτι χαίρων γε· ἔμυνοῦ

v. 2. ὄρθριον] Gorlic. ὄρ- (sic)] 3011. Gorlic. ἀποκναίον
 θρινόν ceteri. ἀποπηγνύντι τι ceteri.

v. 4. ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον] Αἰήτης ὁ τῶν
 Κόλγων βασιλεὺς εἶχε δέρμα προβάτου χρυσοῦν καὶ τοῦ-
 το δράκων παρεφύλαττεν ἄυπνος. εἰς τὸ αὐτό] τὸ χρυσοῦ-
 μαλλόν φησι δέρος, ὃ Φοῖξου μὲν ἦν τοῦ Ἀδάμαντος παι-
 δὸς τοῦ παιδαγωγοῦ, ὃς Κριὸς ὠνόμαστο δράκ. τυθέντος δὲ
 κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν καὶ ἐκδαρέντος καὶ ἐπεὶ, ὡς ὁ μῦθος
 χρυσοῦμαλλον. ἐφ' ὃ ὕστερον Ἰάσων μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργο-
 ναυτῶν ἀποσταλεῖς ἐφ' ᾧ τε κομισσασθαι καὶ εἰς τὸ Ἄργος
 ἀποκαταστῆσαι, εἶτα Μηδείας τῆς θυγατρὸς μὲν Αἰήτου τοῦ
 βασιλεύοντος τὸν τόπον, ἀδελφῆς δὲ Ἀψύρτου, ὃς ἐπεπλάστει
 τὴν φυλακὴν τοῦ δέρου, διὰ τὸν εἰς Ἰάσωνα αὐτῆς ἔρωτα
 δόλω μὲν τὸν πατέρα μετελθούσης, Ἀψύρτον δὲ τὸν ἀδελφὸν
 ἀποκτείνασθαι καὶ οὕτως συνεργασάσης Ἰάσωνι, αὐτὸ δὲ τὸ
 δέρος ληφθῆναι καὶ εἰς τὸ Ἄργος διασωθῆναι. V.

v. 1. τῷ κρύει μηδέπω με
 τὸ ὄρθριον ὥσπερ εἶωθεν ἀπο-
 πηγνύντι. his in verbis primum
 ὄρθριον recepi ex libro Gorli-
 censi quod altera forma videtur
 a poetis magis quam a scripto-
 ribus hac aetate vsurpata esse.
 estque vnus hic locus quem ex
 prosa oratione attulit Lobeckius
 ad Phrynich. p. 51. deinde ἀπο-
 πηγνύντι recipiendum putavi,
 etsi id nostri critici habuerunt
 pro glossemate verbi ἀποκναί-
 οντι, quod quanquam quibus-
 dam in locis est a scholiasta
 explicatum, vti ad cataph. §. 16.
 ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσις ἢ τῶν σκευα-
 ζομένων ἐς τὸ δεῖπνον ἀπέκναίε
 με, non tamen est adeo obscu-

rum vt egeat explicatione, prae-
 sertim hoc in loco. illud autem
 quod est in praestantissimis li-
 bris ἀποπηγνύντι, quum non
 adeo frequenter transitine apud
 Lucianum legeretur, grammaticis
 potuit videri egere explicatione
 qui id per ἀποκναίοντι studue-
 runt facilius reddere. intransi-
 tiue autem legitur saepius apud
 Lucianum, vti Saturnal. §. 9
 καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγε
 ὑπὸ τοῦ κρύους, vbi eandem
 habemus formulam.

v. 6. ἔμυνοῦμαι γὰρ ἀμέλει
 σε ἦν μόνον ἡμέρα γένηται
 hic non minus propter libro-
 rum auctoritatem quam pro-
 pter loci rationem scribendum

μαι γὰρ ἀμέλει σε ἦν μόνον ἡμέρα γένηται συντριβῶν τῆ βακτηρία, νῦν γὰρ μοι πράγματα παρέξεις μεταπηδῶν ἐν τῷ σκοτῷ.

ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα ὦμην τι χαριεῖσθαι σοι προλαμβάνων τῆς νυκτὸς ὅπόσον ἂν δυναίμην, 5

v. 1. γὰρ] δέ Fl. . ἀμέλει] ἀναπηδῶν vulgo. σκοτῷ] 3011. Goric. εὐθύς ceteri. v. σκοτίει 2955. v. 5. προλαμ-
2. γὰρ] δέ 1428. 2954. v. βάνων] Goric. φθάνων ceteri.
3. μεταπηδῶν] L. P. Goric. ἂν] ex 2955. 3011. Goric.

v. 2. πράγματα παρέξεις] ἔὰν θελήσω, φησὶν, κρατῆσαι σε νῦν δυσχερανῶ, πηδῶν γὰρ ἐν τῇ σκοτίᾳ δυνήση διαφυγεῖν. V.

erat ἀμέλει pro εὐθύς. namque vii negare non possumus posse eadem fere sententia legi εὐθύς, hoc tamen iam idcirco non videtur esse profectum a Luciano quod modo totidem literis praecesserat his in verbis: ἀπ' ἐσπέρας εὐθύς ἤδη ζέχραγεν. deinde illud quod est in libris optimis etiam propterea non videtur posse tribui grammatici correctioni, quod longe est aptius ad hunc locum, ubi non tam quaeritur quam cito, sed potius quam certo hoc sit futurum. ἀμέλει est enim vox eius qui aliquem iubet certo aliquid exspectare ac potissimum in ironia adhibetur, ut hoc loco. nos similiter: denn ich werde dich, da sei ausser Sorge, wenn es nur erst Tag sein wird schon abstrafen.

v. 5. προλαμβάνων τῆς νυκτὸς ὅπόσον ἂν δυναίμην. ne quis hoc quoque verbum προλαμβάνων quod ego ex libro Goricensi reuocandum putavi pro glossemate habeat, breuiter

cur id non videatur iure statui exponam. ac primum quidem de istius libri auctoritate iam constat inter omnes ac magis constabit quum ceteri Luciani libri maiore diligentia quam adhuc factum est ad eum erunt exacti. deinde verbum φθάνων hoc loco vix poterat videri egere explicatione, ubi verendum erat ne quod substitueretur προλαμβάνων non magis planum esset, maxime quum apud Lucianum frequentius Atticorum illud φθάνων quam hoc quod posteriore aetate saepius dici solebat προλαμβάνων legeretur. huc accedit quod simillimum apud Lucianum legitur locus qui egregie ad hanc scripturam confirmandam facit, est ille amorum §. 15. ἐκ τε γὰρ τῆς ἐωθινῆς κοίτης πολὺ προλαμβάνων τὸν ὄρθρον ἐπεγοῖτα καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἷαδε, τὴν δ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεοῦ καθεζόμενος, ὁρθῆς ἐπ' αὐτὴν διηνεχῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἐπήρειθεν.

ὡς ἔχοις ἐπορθρευόμενος ἀνύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων· ἦν γοῦν πρὶν ἥλιον ἀνίσχειν μίαν κρηπίδα ἐργάση, πρὸ ὁδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιστα πεπονη

v. 1. ἔχοις] ἔχεις Fl. ἔχης 1428. 2954. ἐπορθρευόμενος] P. 2955. 3011. Gorlic. ὁρθρευόμενος vulgo. ἀνύειν] 2955. Gorlic. προανύειν 1428. 2954. διανύειν ceteri. v. 2. ἦν γοῦν] ἦγοῦν 1428. ἥλιον ἀνίσχειν] Gorlic. ἀνίσχειν ἥλιον ceteri. ἀνίσχειν] 2955. 3011 Gorlic. ἀνίχειν Gr. ἀνατείλαι vulgo. v. 3. ἐργάση] 3011 Gorlic. ἐργάσαιο vulgo. πρὸ ὁδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιστα ἔν' ἐσθίης τὰ ἄλφ. Fl. 2954. et in quo tamen ἐσθίεις 1428.

v. 3. πρὸ ὁδοῦ ἔση] τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ προκόψας ἔση ἐν τῷ ἔργῳ, τοῦ τροσῆν ὠνήσασθαι πεπορικῶς ἑαυτῷ. τοῦτο δὲ πρὸ ὁδοῦ παροιμιώδης ἔστι λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὡσπερ τι προτέλειον ἐκτελουμένων τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμενον μέντοι τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ καὶ κατὰ πάρεργον, ὡσπερ καὶ ἐξ οἷς ὁδεύειν πρόκειται ἐπιτελεσθεῖν τι τῶν συννευγχεῖν ἐχόντων τι τῇ ὁδῷ, παρ' ὃ καὶ πρὸ ὁδοῦ εἴρηται. ὁ δὲ νοῦς,

v. 2. πρὶν ἥλιον ἀνίσχειν. his in verbis quod ex libris optimis receptum est ἀνίσχειν pro ἀνατείλαι id quia rectissime factum sit nemo iam dubitat, quum ἀνατείλαι pro ἀνίσχειν aperte explicandi causa scriptum sit, conf. quae infra dicam ad §. 3. sub fin., vbi pro ἀνελευσόμενον scriptum est in libris deterioribus ex glossemate ἀνατελλόντα, quod autem quum vulgo legeratur πρὶν ἀνίσχειν ἥλιον, ego scripsi ex libro Gorlicensi πρὶν ἥλιον ἀνίσχειν hanc ob causam feci quod haec in formula animadvertisse mihi videtur Lucianum potius dixisse πρὶν ἥλιον ἀνίσχειν quam πρὶν ἀνίσχειν ἥλιον et similia, conf. Scythae §. 4. καὶ εἰ γε μή σοι ἐνέαυχεν, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον δύναι, ὀπίσω αὐθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, οὕτως ἐτεταρίγμη

ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὀρῶν. Thegorum praescript. §. 15. πρὶν ἥλιον δύναι ἠήτορά σε ὑπὲρ τοὺς πάντας ἀποφανῶ. Chronosol. §. 15. πρὶν ἥλιον δύναι πεμπόντων τοῖς φίλοις. in Hermotimo autem quo dlegitur §. 63. εἰ μὴ αὐθιμερὸν ἡμῖν πρὶν δύναι ἥλιον, Χρῦσιππος ἢ Ἰελάτων ἢ Πυθαγόρας γένοιο., id nondum accurata optimorum librorum collatione confirmatum est. de ceteris scriptoribus hic nihil possum pronunciare, sed tamen mihi videor observasse hunc verborum ordinem apud alios quoque esse legitimum, conf. ut vnum certe afferam exemplum Demosth. orat. 43. quae est adu. Macart. §. 62. ed. Bekk. p. 1071. ed. Reisk. ἐκφέρειν δὲ τὸν ἀποθανόντα τῇ ὑστεραίᾳ ἢ ἀνπροθῶνται πρὶν ἥλιον ἐξέχειν. v. 3. ἐργάση. vix opus est dicere cur praelatum sit ἐργά-

κῶς· εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἠσυχάσομαι· σοὶ καὶ πολὺν ἀρωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων, σὺ δὲ ὄρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν λιμνότης ἀνεγρόμενος.

§. 2. ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράστιε καὶ Ἡράκλειε ἀλέξικακε τί τὸ κακὸν τοῦτ' ἐστίν; ἀνθρωπικῶς ἐλάλησεν ἀλεκτρονίων.

v. 6. τοῦτ' ἐστίν] Gorlic. v. 7. ἀλεκτρονίων] Gorlic. ὁ ἀλε-
τοῦτό ἐστιν ceteri. ἀνθρωπι-
κῶς] Gorlic. ἀνθρωπίνως vulgo.

πρὸ τοῦ ὀφειλομένου ἔργου ἔση τοῦτο κατὰ πάρεργον πεπονηκῶς, ὃ σοὶ τυχὸν τὴν ἀναγκαίαν τροφήν ἐκπορίσει, καὶ Ἠλείτων ἐν συμποσίῳ, σὺν τε δὺ' ἐρχομένῳ, πρὸ ὁδοῦ βουλευσόμεθα ὃ τι ἐροῦμεν, ἀλλ' ἴωμεν. V.

v. 5. ὦ Ζεῦ τεράστιε] εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὸν Δία καλεῖν, οἷον δεχόμενοι ξένον ἐκέλευν Δία ξένιον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεράστιον, τὸν ἀποδιώκοντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρονίονα χρῆσασθαι. V.

v. 5. ἀλέξικακε] ὁ ἀποδιώκων τὰ κακά. ἀλέξικακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. V.

ση cum F. V. Fritzschio vulgatae scripturae ἐργάσιο, quam mordicus etiam nunc tenet Lehmannus, nam praeter librorum rationem etiam quae huic loco subest sententia coniunctivum potius quam optativum desiderat. etenim sic videtur esse ratiocinatus Lehmannus, quem praecesserint verba quibus gallus explicavit se bono consilio excitasse cantu Misyllum, ut plura posset agere prius quam dies illucsceret, his quoque verbis ita pergere Lucianum ac si quid cogitaverit gallus explanet. at ut saepe alias ita hic est mutata constructio, itaque gallus haec verba ἢ γούνην ἢ ἡλιον ἀνίσχειν μίαν κρη-

πίδα ἐργάσει, πρὸ ὁδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφια πεπονηκῶς, non tanquam tum a se cogitata infert, sed quod eadem nunc ei est haec sententia.

§. 2. v. 6. τί τὸ κακὸν τοῦτ' ἐστίν; ἀνθρωπικῶς ἐλάλησεν ἀλεκτρονίων; his in verbis tria ex libro Gorlicensi mandanda duxi. ac primum quidem quod scripti τοῦτ' ἐστίν, non est quod verbis defendam, quum ubi nulla est orationis intermissio elegantior esse videatur apostrophus quam hiatus, praesertim in his formalis. sine libris tamen nihil ausus sum hoc de genere mutare. deinde pro vulgato ἀνθρωπίνως ex eodem libro scripti ἀνθρωπικῶς, quod magis

ΑΛΕΚ. Εἰτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτο, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμί;

ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέποιτε ὧ θεοὶ τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν.

5 **ΑΛΕΚ.** Σὺ μοι δοκεῖς ὧ Μίκυλλε κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὀμήρου ποιήμα-

v. 1. τοιοῦτο] *Gorlic.* τοιοῦτον *ceteri.* v. 2. ὑμῖν] ὑμῶν *Fl.* 2954. v. 3. ἀποτρέποιτε] *Gorlic.* ἀποτρέπετε *olim.* v. 6. ἀνεγνωκέναι] *επεγνωκέναι* 1428.

v. 3. ἀποτρόπαιον] ὃ ἀποτρέπεται τις. V.

videtur vim oppositionis vrgere quam illud quod in ceteris libris est ἀνθρωπίνως. ἀνθρωπικῶς enim tum dicitur quum inter hominem et deum siue inter hominem et bestiam discernendum, ἀνθρωπίνως autem praeter istam significationem aliam ascivit eamque vsitatissimam vt distinguat inter hominem humaniter excultum et rudem. hoc si consideramus his in locis illa forma videtur esse aptior, quum libri apud Lucianum hac in re vehementer fluctuent. sic in *dialogo mortuorum* XXI. §. 1. ceteri libri habent ἀνθρωπικῶς, *Gorlicensis* autem si fides habenda est collatori ἀνθρωπίνως, his in verbis: ὦ Κέρβερε συγγενῆς γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτός ὢν, εἶπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς οἴος ἦν ὁ Σωκράτης ὁπότε κατήει παρ' ἡμᾶς, εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι ὁπότε ἐθέλοις. *Zeuxis siue Antiochi* §. 4. vol. I. p. 397. ed. Schmied. τοῖν νεογνοῖν δὲ τὸ

μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μαστόν. minus videtur ista quam ego dixi oppositio in *muscae encomio* §. 3. vol. II. p. 342. vrgeri: ἴδοις ἂν οὐν αὐτὴν ἐπὶ τετάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσαν τι ἐν ταῖν χειροῖν μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ καὶ καθ' ὑμᾶς., sed ne hoc quidem loco libri diligenter excussi sunt. denique ante ἀλεξιτροῶν cum libro *Gorlicensi* abiecti articulum quum qui aliquid mirantur esse factum, potius vniuerse loqui videantur. conferantur infra §. 3. ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, ἀλεξιτροῶν οὕτω πρὸς με διαλεγόμενος; et ibidem τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι εἴ τι διηγοίμην ὡς ἀλεξιτροῦνος αὐτὸ εἰπόντος ἀκηκοώς; et §. 4. τοῦτ' αὖ μακρῶ ἐξείρου τερατωδέστερον, ἀλεξιτροῶν φιλόσοφος. nos dicamus: mit *Menschenstimme sprach ein Hahn?*

τα, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος μα-
κρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν ἕστηκεν ἐν μέσῳ
τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος ἔπη ὅλα ῥαψωδῶν, οὐχ
ὥσπερ ἐγὼ νῦν ἄνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἔμαν-
τεύετο ἐκεῖνος καὶ τὰ μέλλοντα προεδέσπιζε καὶ οὐ- 5
δέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπε-
χαλεῖτο ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον ἀποτρόπαιον ἠγού-
μενος τὸ ἄκουσμα. καὶ τοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι
ἢ τῆς Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν ὥσπερ ποτὲ ἢ φηγὸς
ἐν Δωδώνῃ αὐτόφρονος ἔμαντεύσατο, ἢ εἰ βύρσας 10
εἶδες ἐρπούσας καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίεφθα,

v. 1. καὶ] ex P. Gorlic. v. Gorlic. ἔμαντεύσατο] 3011.
7. σύ] σὺ νῦν 2955. v. 8. εἴ Gorlic. ἔμαντεύετο vulgo. v. 11.
σοι] σοι om. Gorlic. v. 9. ὥσπερ ἡμίεφθα] 2955. 3011. Gorlic.
ποτιὲ ἢ φηγὸς] om. Gorlic. v. ἡμίεφθα καὶ ὄπτιά 1428. ἡμί-
10. ἐν Δωδώνῃ] ἢ δωδώνῃ οπτα καὶ ἐφθα ceteri.

v. 9. ἢ τῆς Ἀργοῦς τρόπις] τρόπις μέρος τοῦ πλοίου. Ἀρ-
γὼ δέ ἐστι τὸ πλοῖον ἐν ᾧ Ἰάσων ἐπλευσεν. τούτου δέ, ὡς
λέγουσιν, ἢ τρόπις ἐλάλει. μαντεῖον δέ λέγει τοῦ Διὸς ἐν
Δωδώνῃ, ὅπου φηγὸς ἐστι δρυς, εἰς ἣν ἔμαντεύοντο. V.
[Apollonius Rhodius in I. G.]

v. 11. καὶ βοῶν κρέα] παρὰ Ὀμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἥλιου
βοῶν ἐν Ὀδυσσεύῃ, οὓς οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσεύος σφάζαντες
ἔθουον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἐκινουῦντά τε καὶ ἐβόων
ὥσπερ ζωῆς ἐνούσης αὐτοῖς. V.

v. 1. ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλ-
λέως ἵππος. ascripsi particu-
lam καὶ esse etiam in libro
Gorlicensi, quum ex ea ratione
qua in nostris editionibus Lu-
ciani diuersitas scripturae indi-
cata est vix possimus accipere
in vlllo libro esse hanc scriptu-
ram nisi in Poli collatione co-
licis. atque etiam in posterum
emper diserte indicabo quid
eis in locis habeat Gorlicensis,
manquam id ex silentio possit

colligi. aptam autem esse hanc
particulam, quae ad nomen quod
sequitur sit referenda, non est
quod explicem. vid. quae scri-
psi in lib. quaestion. criticarum
I. p. 75 sqq.

v. 11. καὶ βοῶν κρέα μυκώ-
μένα, ἡμίεφθα, περιπεπαρ-
μένα τοῖς ὄβελοῖς. miror quod
ante me nemo in ea quae vul-
gata fuit scriptura ἡμίεφθα καὶ
ἐφθα offendit quae mihi nullo
modo videtur potuisse ab Lu-

περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ Ἑρμοῦ πάρε
δρος ὢν λαλιστάτου καὶ λογιωτάτου θεῶν ἀπάντω
καὶ τᾶλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν καὶ σόντροφος οὐ χαλε
πῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρώπων φωνήν

v. 2. λαλιστάτου] καλλίστου vulgo. v. 4. τὴν ἀνθρώπων
1428. v. 3. καὶ τᾶλλα] 3011. φωνήν] Gorlic. τὴν ἀνθρωπι-
καὶ τᾶλλα Gorlic. καὶ τὰ ἄλλα. νην φωνήν ceteri.

v. 3. οὐ χαλεπῶς], οὐ δυσχερῶς. V.

ciano optima dicendi artifice
proficisci. aequabilis enim com-
parandi ratio requirebat ut aut
ὄπτιά et ἐφθά componerentur,
aut ἡμίопта et ἡμίεφθα. ergo
aut dicendum erat hoc loco ἡμί-
опта καὶ ἡμίεφθα, quem ad
modum Lucianus locutus est
bis accusati §. 8. vol. II. p.
207. ed. Schmied. πλὴν ἀλλὰ
καὶ μοχθηροῖς τισὶν ἐντεύξῃ
αὐτῶν — χρῆ γὰρ οἶμαι τᾶ-
ληθές λέγειν —, ἐνίοις δὲ ἡμι-
σόφους καὶ ἡμιγᾶλοισι., aut
ὄπτιά καὶ ἐφθά. at libri neu-
trum testantur ab Luciano pro-
fectum, quorum si rationem ha-
bemus non potest dubitari quin
alterutro abiecto aut ἡμίопта
aut ἡμίεφθα legamus. atque
ibi quidem quod ego recepi
ἡμίεφθα legitur abiecto ἡμί-
опта in libris optimis, uti Gor-
licensi, Parisiis 3011. 2955.
atque inde etiam videtur con-
firmari, quod liber Parisinus
1428 ἡμίεφθα καὶ ὄπτιά ha-
bet: contra hanc librorum au-
ctoritatem illud quod vulgo le-
gitur ἡμίопта καὶ ἐφθά non
magnopere est curandum. at
Homerus neque dixit nec po-
tuit dicere ἐφθά, qui *Odyssaeae*
μ. 395 sqq. haec habet:

εἶσπον μὲν δινοεῖ, κρέα δ'
ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
ὄπτιά τε καὶ ὠμά· βοῶν
δ' ὡς γίγνεται φωνή.

Homeri autem locus tantum ab-
est ut mihi persuadeat a Luci-
ano scriptum esse ἡμίопта ut
meam rationem praeclare con-
firmare videatur. Lucianus enim
rem voluit eludere, non Homeri
verba, itaque ex sua ratione
dixit ἡμίεφθα, quod si quis
Homerum relinquere noluit di-
cendum erat ἡμίопта. hoc vi-
detur istis grammaticis accidisse
qui hunc locum studuerunt ex-
plicare. ii enim quum istius
Homerici loci crecordarentur,
ascripserunt ad ἡμίεφθα aut
ἡμίопта aut simpliciter ὄπτιά.
hinc ista scripturae diversitas
quae adeo in Luciani orationem
recepta est videtur originem du-
cere. ceterum ἡμίопτος alias
non memini me apud Lucianum
legere, ἡμίεφθος vero in simili
caussa dictum est etiam in *dia-
logo mortuorum* XX. §. 4. vol.
I. p. 175. ed. Schmied. Ἐμπε-
δοκλῆς ὁ Μένιππε ἡμίεφθος
ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών.

v. 4. ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀν-
θρώπων φωνήν. sic scripsi
ex libro Gorlicensi pro τὴν ἀν-

εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν ὑπόσχοιό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λελεῖν.

§. 3. ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, ἀλεκτροῦν οὕτω πρὸς με διαλεγόμενος; εἰπέ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ ὃ βέλτιστε ὅ τι καὶ ἄλλο σοὶ τῆς φωνῆς αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι

v. 5. πρὸς με] *Gorlic.* πρὸς ἐμὲ *ceteri.*

v. 1. εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν] σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. V.

Ἰθακίαν φωνήν. ita et oppositio magis exstat nec videtur ἀνθρώπων a grammatico scriptum esse pro ἰθακίαν, quum hoc contra in illud facile potuerit mutari, ne quis autem de articuli ratione dubitet, conferantur *Iouis tragoedi* §. 3. vol. II. p. 110. ed. Schmied. ἐν ἐσχάτοις ἠΐθερα τὰ θεῶν πρόκματα καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου ἐπὶ ξηροῦ ἐστήκεν. et *Charontis siue contempl.* §. 19. vol. I. p. 219. ed. Schmied. τοῦτ' ἐστὶν ὁ ἀνθρώπων βίος, vbi quod tres libri exhibent ὁ ἀνθρώπου βίος ad hanc rem nihil attinet.

§. 3. v. 5. ἀλεκτροῦν οὕτω πρὸς με διαλεγόμενος; quum nulla esset caussa quam ob rem ad oppositionem significandam diceretur πρὸς ἐμὲ, ex libro *Gorlicensi* scribendum putavi πρὸς με. istuc enim ab iis videtur profectum grammaticis qui post praepositionem semper requirerent pronomen ὀρθοτονοῦμενον, quos non plane verum

tradere scriptores Graeci multis locis arguunt et Ph. Buttmanus egregie docuit gr. Gr. ampliss. vol. I. p. 291.

v. 8. τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι εἴ τι διηγοίμην ὡς ἀλεκτροῦνος αὐτὸ εἰπόντος ἀκηχώς; his quoque in verbis liber *Gorlicensis* necessario erat sequendus, atque pro εἴ τι erat scribendum εἴ τι et deinceps αὐτὸ pro αὐτά. discrimen hoc est, si legimus εἴ τι διηγοίμην respicitur ad id quod est narraturus gallus, itaque hoc dicit *Micyllus*, non est verendum ne id quod mihi tradas effutiam, nemo enim si id dicerem me ex gallo audisse mihi fidem haberet. quod quidem sic potuit dici, sed tamen quum optimus liber exhibeat aliam scripturam quae mea quidem sententia longe sit aptior, de ea non videtur posse dubitari. ex hac autem ratione hoc dicitur: non est verendum ne hoc cum aliis communicem, nam quicquid ita narrauerim

εἴ τι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρούονος αὐτὸ εἰπόντος ἀκη
κοῶς;

ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν παραδοξότατόν σοι λόγο
εὔ οἶδ' ὅτι λέγω ὃ Μίκυλλε· οὐτοσί γάρ ὁ νῦν σο
5 ἀλεκτροῦν φαινόμενος οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν

ΜΙΚ. Ἦκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλε
περὶ ὑμῶν ὡς Ἀλεκτροῦν τις νεανίσκος φίλος γέ
νοιτο τῷ Ἄρει καὶ ξυμπίνου τῷ Θεῷ καὶ ξυγκομάζου
καὶ κοινωνοίῃ τῶν ἐρωτικῶν· ὁπότε γοῦν ἀπίοι πα
10 ρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι
καὶ τὸν Ἀλεκτρούονα, καὶ ἐπειδήπερ τὸν Ἥλιον μά

1. 1. τι] P. Gorlic. τιμὴ ceteri.
αὐτὸ] mAl. Gorlic. αὐτὰ ceteri.
v. 3. λόγον] om. Fl. Gorlic.
v. 4. λέγω] λόγον Gorlic. v.

9. ὁπότε] εἵποτε Fl. 2955. v.
11. τὸν Ἥλιον μάλιστα] Gorlic
μάλιστα τὸν Ἥλιον ceteri.

v. 7. φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει] λέγεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν
Ἡρακλείου εἶχεν ἄνδρα καὶ ὁ Ἄρης ταύτην ἐμοιχεύεν. καὶ
κοινοῦ δὲ τὸ ὡς, ἢ ὡς, καὶ ὡς ξυμπίνου καὶ ὡς ξυγκο
μάζου, καὶ ὡς κοινωνοίῃ τῶν ἐρωτικῶν. V.

quasi ex gallo audissem, etiam
si esset per se non incredibile,
nemo tamen mihi fidem habe
ret. hoc igitur modo magis il
lud vrgetur, qui credat quic
quam fore neminem, si me di
xerim ex gallo audivisse, quam
si ad illud respicitur quod est
narraturus gallus. denique si
verum hoc est, non potest vlla
esse dubitatio de pronomine
αὐτό pro αὐτά recipiendo,
omninoque tenendum est facilius
videri αὐτό in αὐτά mutari po
tuisse quam illud contra, quum
longe frequentius hoc in pro
nomine Graeci plurali numero
vsi esse videantur.

v. 11. καὶ ἐπειδήπερ τὸν
Ἥλιον μάλιστα ὑπεῖρατο.

etiam hoc loco recte videtur
liber Gorlicensis μάλιστα pro
τὸν Ἥλιον positum exhiberi
sic enim aliquanto melius qui
dicat Lucianus apparet. ac n
quando in verborum collocatio
vni libro nimium tribuisse d
car hoc loco videtur declarari
dum sine dubio optimos que
que libros hanc verborum pos
tionem tueri, sed qui eos coi
suluerunt nihil annotasse.

quod inde potissimum colligi po
est quod in locis iis omnibus
vbi aliqua diversitas erat ex l
bro Parisino 3011. enotata n
que eadem ex libro Gorlicensi
eum nuper comperimus his l
cis omnibus cum isto libro co
spirare, sed quum negligentis

λιστα ὑφειώρατο μὴ κατιδὼν ἐξείποι πρὸς τὸν Ἡφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν ἀεὶ τὸν νεανίσκον μηνύοντα ὁπότε ἀνίσχοι ὁ ἥλιος. εἶτά ποτε κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρούνα καὶ προδοῦναι τὴν φρουρὰν ἄκοντα, τὸν δὲ ἥλιον λαθόντα 5 ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ διὰ τὸ πιστεύειν τὸν Ἀλεκτρούνα μηνῦσαι ἂν εἴ τις ἐπίοι· καὶ οὕτω τὸν Ἡφαιστον παρ' Ἡλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοὺς περιβαλόντα καὶ σκαηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι πεποίητο ἐπ' 10

v. 1. ἐξείποι] 2955. 3011. voi vulgo. v. 10. πεποίητο] Goric. ἐξείπη vulgo. v. 2. ἀεὶ] Goric. ἐπεποίητο 2955. MAI. om. Fl. v. 3. ἀνίσχοι] G. MAI. 3011. Goric. φαίνει 2955. φαί- μεμηχάνητο vel ἐπεποίητο L. μεμηχάνητο vulgo.

v. 5. λαθόντα] ἀγνοηθέντα. V.

me esset consultus hoc criticos fugisse. quod quum ita sit recte atque ordine potest concludi librum istum 3011. quem spondeo ex eodem fonte ex quo Gorlicensem emanasse, his in locis esse negligenter consultum, vbi non idem quod ex libro Gorlicensi ex eo sit enotatum. idque eo certius videtur esse quod vbi ab eo Gorlicensis recedere videtur, nihil diserte ex libro 3011. est enotatum, sed tantum ex collatorum silentio conclusum aliquam scripturam esse in isto libro. verborum autem collocationem nunquam magnopere isti critici videntur annotasse.

v. 10. ἢ πάλαι πεποίητο ἐπ' αὐτοῦς.] recte videtur F. V. Fritzschius fecisse quod ex libris optimis non dubitavit recipere πεποίητο pro eo quod

vulgo legebatur μεμηχάνητο. est enim incredibile quoties verba quae nota erant omnibus sint a grammaticis explicata atque interdum etiam iis verbis quae nobis videantur rariora. quod tribus potissimum de causis hoc in dialogo videtur esse factum. ac primum quidem quum verbum notissimum legebatur eratque tale quod aliis locis aliam significationem haberet, id est explicatum per aliud verbum quod eam significationem solam haberet, quanquam per se non erat magis notum et frequentatum. sic hoc loco videtur πεποίητο per μεμηχάνητο explicatum esse. saepius autem Lucianus illud πεποίητο ita vsurpavit, vti lib. *verar. historiar.* I. §. 33. vol. I. p. 453. ed. Schmiedk. κατὰ λαβὴν ἡμᾶς ἤγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτίρα καὶ σι-

εἴ τι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρούονος αὐτὸ εἰπόντος ἀκη-
κοῶς;

ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν παραδοξότατόν σοι λόγο-
εὔ οἶδ' ὅτι λέγω ὃ Μίκυλλε· οὐτοσί γὰρ ὁ νῦν σο
5 ἀλεκτροῦν φαινόμενος οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν

ΜΙΚ. Ἦκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλε-
περὶ ὑμῶν ὡς Ἀλεκτροῦν τις νεανίσκος φίλος γέ-
νοιτο τῷ Ἄρει καὶ ξυμπίνου τῷ Θεῷ καὶ ξυγκωμάζου
καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν· ὁπότε γοῦν ἀπίοι πα-
10 ρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι
καὶ τὸν Ἀλεκτρούονα, καὶ ἐπειδήπερ τὸν Ἥλιον μά-

1. 1. τι] P. Gorlic. τιμi ceteri.
αὐτό] mAl. Gorlic. αὐτά ceteri.
v. 3. λόγον] om. Fl. Gorlic.
v. 4. λέγω] λόγον Gorlic. v.

9. ὁπότε] εἶποτε Fl. 2955. v.
11. τὸν Ἥλιον μάλιστα] Gorlic.
μάλιστα τὸν Ἥλιον ceteri.

v. 7. φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει] λέγεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν
Ἡρακλειον εἶχεν ἄνδρα καὶ ὁ Ἄρης ταύτην μοιχευεν. κατὰ
κοινοῦ δὲ τὸ ὡς, ἢ ὡς, καὶ ὡς ξυμπίνου καὶ ὡς ξυγκω-
μάζου, καὶ ὡς κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. V.

quasi ex gallo audissem, etiam
si esset per se non incredibile,
nemo tamen mihi fidem habe-
ret. hoc igitur modo magis il-
lud vrgetur, qui credat quic-
quam fore neminem, si me di-
xerim ex gallo audivisse, quam
si ad illud respicitur quod est
narraturus gallus. denique si
verum hoc est, non potest vlla
esse dubitatio de pronomine
αὐτό pro αὐτά recipiendo,
omninoque tenendum est facilius
videri αὐτό in αὐτά mutari po-
tuisse quam illud contra, quum
longe frequentius hoc in pro-
nomine Graeci plurali numero
vsi esse videantur.

v. 11. καὶ ἐπειδήπερ τὸν
Ἥλιον μάλιστα ὑπεῴρατο.

etiam hoc loco recte videtur
liber Gorlicensis μάλιστα pos-
τὸν Ἥλιον positum exhibere,
sic enim aliquanto melius quic-
dicat Lucianus apparet. ac ne
quando in verborum collocatio-
vni libro nimium tribuisse di-
car hoc loco videtur declaran-
dum sine dubio optimos quos-
que libros hanc verborum posi-
tionem tueri, sed qui eos con-
suluerunt nihil annotasse. i-
quod inde potissimum colligi pot-
est quod in locis iis omnibus
vbi aliqua diversitas erat ex li-
bro Parisino 3011. enotata ne-
que eadem ex libro Gorlicensi
eum nuper comperimus his lo-
cis omnibus cum isto libro coi-
spirare, sed quum negligentiss

λιστα ὑφειώρατο μὴ κατιδὼν ἐξείποι πρὸς τὸν Ἡφαι-
 στον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν ἀεὶ τὸν
 νεανίσκον μηνύοντα ὁπότε ἀνίσχοι ὁ Ἥλιος. εἶτά
 τότε κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρούνα καὶ προ-
 δοῦναι τὴν φρουρὰν ἄκοντα, τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα 5
 ἐπισιτῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀνα-
 ταυομένῳ διὰ τὸ πιστεύειν τὸν Ἀλεκτρούνα μηνῦ-
 ται ἂν εἴ τις ἐπίοι· καὶ οὕτω τὸν Ἡφαιστον παρ'
 Ἡλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοὺς περιβαλόντα καὶ
 τεργηρέυσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι πεποίητο ἐπ' 10

v. 1. ἐξείποι] 2955. 3011.
 Gorlic. ἐξείπη vulgo. v. 2. ἀεὶ]
 m. Fl. v. 3. ἀνίσχοι] G. mAl.
 3011. Gorlic. φαίνει 2955. φαί-

νοι vulgo. v. 10. πεποίητο]
 Gorlic. ἐπεποίητο 2955. mAl.
 ἐμεμηχάνητο vel ἐπεποίητο L.
 μεμηχάνητο vulgo.

v. 5. λαθόντα] ἀγνοηθέντα. V.

me esset consultus hoc criticos
 fugisse. quod quum ita sit re-
 cte atque ordine potest concludi
 librum istum 3011. quem spon-
 deo ex eodem fonte ex quo
 Gorlicensem emanasse, his in
 locis esse negligenter consul-
 tum, vbi non idem quod ex li-
 bro Gorlicensi ex eo sit eno-
 tatum. idque eo certius vi-
 detur esse quod vbi ab eo
 Gorlicensis recedere videtur,
 nihil diserte ex libro 3011. est
 enotatum, sed tantum ex col-
 latorum silentio conclusum ali-
 quam scripturam esse in isto
 libro. verborum autem colloca-
 tionem nunquam magnopere isti
 critici videntur annotasse.

v. 10. ἢ πάλαι πεποίητο ἐπ'
 αὐτοῦς.] recte videtur F. V.
 Fritzschiis fecisse quod ex li-
 bris optimis non dubitavit reci-
 pere πεποίητο pro eo quod

vulgo legebatur μεμηχάνητο.
 est enim incredibile quoties ver-
 ba quae nota erant omnibus sint
 a grammaticis explicata atque
 interdum etiam iis verbis quae
 nobis videantur rariora. quod
 tribus potissimum de causis hoc
 in dialogo videtur esse factum.
 ac primum quidem quum ver-
 bum notissimum legebatur erat-
 que tale quod aliis locis aliam
 significationem haberet, id est
 explicatum per aliud verbum
 quod eam significationem solam
 haberet, quanquam per se non erat
 magis notum et frequentatum.
 sic hoc loco videtur πεποίητο
 per μεμηχάνητο explicatum esse.
 saepius autem Lucianus illud
 πεποίητο ita usurpavit, vti lib.
 verar. historiar. I. §. 33. vol. I.
 p. 453. ed. Schmiedk. κατὰ λα-
 βὼν ἡμᾶς ἤγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν,
 ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη καὶ σι-

αὐτούς· ἀφειθέντα δὲ ὡς ἀφείθη τὸν Ἄρη ἀγανο

v. 1. Ἄρη] Fl. Gorlic. Ἄρην vulgo.

βᾶδας ἐνωχοδόμητο καὶ τᾶλλα ἐξήρηστο., vbi nulla est scripturae diuersitas. deinde videntur alia verba aetate ea cui haec glossemata debentur vsitata fuisse. quae igitur nobis rariora videntur, ea ista aetate fortasse erant vsitatissima, ita videmus in *Alexandri* §. 41. vol. I. p. 536. ed. Schmied. verbum κῦσαι quod ea aetate vbi omnes Homerum lectitabant notissimum debebat esse per φιλῆσαι explicatum, quod ex hodierna Graecorum lingua scimus posteriore tempore semper istam habuisse potestatem. sic credo ego infra §. 6. in verbis οἱ πένητες ἴσως ὄνειρον διὰ τῶν τοιούτων ἐξιᾶσιν. quod in omnibus libris praeter Gorlicensem legitur ἐκφοιτῶσιν etsi possit videri a Luciano profectum potius quam a grammatico, tamen quum posteriore aetate magis esset in vsu ascriptum vt verbum ἐξιᾶσιν cuius intransitiua significatio minus esset nota explicaretur. denique verba quaedam satis nota videntur esse explicata per ea quae quidem non essent per sese notiora, sed tamen in ea quae exprimitur re fere sollemnia. ita supra vidimus §. 1. in optimis libris legi πρὶν ἥλιον ἀνίσχειν, in deterioribus autem haberi: πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον. neque tamen ἀνίσχειν est verbum ignotum neque ἀνατεῖλαι multo vsitatius. sed quum hoc de ista re esset sollemne, explicationis causa est ascriptum. hac autem ipsa §. 3. videmus

verbum ἀνίσχοι per φαίνοι explicatum. denique infra recte mihi videor ex libris Parisiensi 3011. et Gorlicensi in verbis his: ὑμᾶς ἀπολογουμένους πρὸς Ἄρηι ὅτι οὐδὲν ὄφελος ἐπειδὴ αἰσθησθε ἀνελευσόμενον τὸ ἥλιον πρὸ πολλοῦ βοᾶν ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ. verbum ἀνελευσόμενον pro eo quod vulgo legebatur ἀνατέλλοντα recepisse. primum enim futurum tempus aptius videtur esse, deinde quum hi verbis vna ad Solem deum alludat, rectius id verbum scribitur quod etiam de persona dicitur tum nemo facile hoc loco verbum ἀνατέλλοντα explicauit per ἀνελευσόμενον, quum istud semper de sole oriente dicatur, vnde etiam verbum ἀνατολή habet in re sollemne fuit quod infra legitur. iusta autem apparet causa cur Lucianus hoc loco dicere noluerit ἀνατέλλοντα quod statim sequitur ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολήν αὐτοῦ omnino autem his de glossematis hoc habendum videtur, et qui ea scripserunt siue Iudaei magistri fuerint siue ipsi discipuli omnia verba, nota ignota, facilia difficilia, plana obscura explicasse atque ita necessario interdum ad verbum quod minus notum esset explicandi causa confugiendum fuisse. confertur quae praeclare nuper scripsit C. D. Beckius in *quaestibus de glossematis criticis* et II.

v. 1. ἀφειθέντα ὡς ἀφει

εἰπεῖν κατὰ τοῦ Ἀλεκτρούνοιο καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν
 εἰς τοῦτ' ἵνα τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὄπλοις ὡς ἔτι τῆς κόρουθος
 τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῆ κεφαλῇ, καὶ διὰ τοῦτο ὑμᾶς
 ἰπολογουμένους τῷ Ἄρει ὅτ' οὐδὲν ὄφελος ἐπειδὴν
 οἴσθησθε ἀνελευσόμενον τὸν ἥλιον πρὸ πολλοῦ βοᾶν
 ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ.

§. 4. ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα ὦ Μίκυλλε,
 τὸ δ' ἐμὸν ἑτεροῖόν τι γέγονε καὶ πάνυ ἔναγχος εἰς
 ἄλεκτρούνα σοὶ μεταβέβηκα.

ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι. 10

ΑΛΕΚ. Ἀκούεις τινὰ Πυθαγόραν Μνησαρχίδην
 Σάμιον;

ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις, τὸν ἀλαζόνα, ὃς
 ἐνομοθέτει μῆτε κρεῶν γεύεσθαι μῆτε κυάμους ἐσθι-

v. 2. εἰς τοῦτ'] *Gorlic.* εἰς *Gorlic.* τὸ δὲ ἐμὸν vulgo. γέ-
 τουτὶ vulgo. ἔτι τῆς κόρουθος] *Gorlic.* ἐγένετο
Gorlic. ἀντὶ τοῦ κόρουθος *MAI.* vulgo. εἰς ἀλεκτρο.] *Gorlic.* εἰς
 ἀντὶ τοῦ κράνου vulgo. v. 3. ἀλ. vulgo. v. 11. Ἀκούεις τινὰ]
 ἐπὶ] ἐν 2955. καὶ] e *Gorlic.* P. 3011. *Gorlic.* Οἴσθα ἄρα τὸν
 ὅτ'] om. *Gorlic.* v. 5. ἀνε- 2954. vulgo Οἴσθα ἄρα τὸν.
 λευσόμενον] 3011. *Gorlic.* ἀ- Μνησαρχίδην Σάμιον] om.
 νατέλλοντα vulgo. v. 6. αὐ- edd. vet. praeter *Par.*
 τοῦ] om. *Fl.* v. 8. τὸ δ' ἐμὸν]

v. 4. ὄφελος] τὸ ἐξῆς· καὶ διὰ — οὐδὲν ὄφελος. τί γὰρ
 μετὰ τὸ γενέσθαι τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾶτε, ὄφελος; V.

Θη τὸν Ἄρη ἀγανακτῆσαι κα- quo modo sit facta, dicere:
 τὰ τοῦ Ἀλεκτρούνοιο. miror postquam autem res facta est,
 et non miror imperitum omnium ut facta est, etc., quod mul-
 fere criticorum hoc de loco iu- tis posset firmari exemplis, si
 dicialium, quod verba ὡς ἀφείδη opus esset exemplis in re nota
 pro glossemate habuerunt, quae et ad intelligendum facillima.
 si quicquam aliud possumus con- recte igitur Fritschius haec
 tendere ab Luciano scripta esse. verba ab interpolationis suspi-
 ignorabant enim homines eru- cione tacens liberauit, ac tacuis-
 ditissimi, si quis rem narret sem ego quoque, nisi nuper et-
 esse factam, nec velit quum iam Lehmannus haec verba de
 satis sit nota pluribus exponere glossemate suspecta habuisset.

ειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων
ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη
διαλέγεσθαι;

ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτα κάκεινο ὡς πρὸ τοῦ Πυθα-
5 γόρου Εὐφορβος γένοιτο.

ΜΙΚ. Γόητά φρασι καὶ τερατουργὸν τὸν ἄνθρω-
πον ὧ ἀλεκτρούων.

ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγὼ σοὶ εἶμι ὁ Πυθα-
γόρας, ὥστε παῦ' ὧ ἄγαθὲ λοιδορούμενός μοι κα-
10 ταῦτα οὐκ εἰδὼς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον.

ΜΙΚ. Τοῦτ' αὖ μακροῦ ἐκείνου τερατωδέστερον

v. 1. ἐκτράπεζον ἀποφαίνων] Fl. et libri omnes. mendosae editiones vulgo ἐκτράπεζον ἄπονον ἀποφαίνων. v. 2. ἔτι δὲ καὶ] Gorlic. om. καὶ. ἐς πέντε ἔτη — κάκεινο] om. haec Gorlic., statim etiam nomen Miccylli et τὸν ἄνθρωπον. — pro

κάκεινο Fl. ἐκεῖνον. v. 1. παῦ'] Gorlic. παύου vulgo ὧ ἄγαθὲ] 2955. 3011. Gorlic. ὧ ἄγαθὲ vulgo. v. 11. μακροῦ μικροῦ 1428. τοῦτ' αὖ — τερατωδέστερον] ταῦτα — τερατωδέστερα Fl. 2955.

v. 1. ἐκτράπεζον] ἔξω τῆς τραπέζης. V.

v. 5. Εὐφορβος γένοιτο] οὗτος εἰς ἣν τῶν Τρώων. ὅστις καὶ πρῶτος δόρατι τὸν Πάτροκλον ἐπληξεν. V.

§. 4. v. 1. ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων. hic quoque desidero criticorum in enotanda librorum scriptura diligentiam. ex ea enim annotatione quam nunc habemus existimare debemus absurdum hoc loco verbum ἄπονον post ἐκτράπεζον esse in libris omnibus et in sola editione Florentina omitti. at non credo istud verbum in quocquam esse libro. qui enim post Reitzianam editionem collati sunt libri, si omnes verbum istud omittere videntur,

quod colligendum est ex collatorum silentio. ac Gorlicensem quidem librum certo scio istud verbum non habere. quod si in librorum scriptorum fide diligentius inquisivissent critici neque a typhotetae vitio se passi essent eludi, quot coniecturas non fecissent, quas ceperunt hoc loco multas ac miras.

v. 2. ὥστε παῦ' ὧ ἄγαθὲ λοιδορούμενός μοι. quod ego hic ex Gorlicensi libro recepi παῦ' pro παύου, id etsi frequentior videtur esse apud

ἄλεκτρον φιλόσοφος· εἶπε δὲ ὁμοῦς ὧ Μνησάρχου
 παῖ ὅπως ἤμῃν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ
 Σαμίου Ταναγορικὸς ἀναπέφηνας. οὐ πιθανὰ γὰρ
 ταῦτα οὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δὴ ἤδη
 μοὶ τετηρημένα δοκῶ πάνυ ἐν σοὶ ἀλλότρια τοῦ Πυ- 5
 θαγόρου.

ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα;

ΜΙΚ. Ἐν μὲν ὅτι λάλος εἶ καὶ κρακτικός, ὁ δὲ
 σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη οἶμαι παρήγει, ἕτερον δὲ
 καὶ παντελῶς παράνομον· οὐ γὰρ ἔχων ὅ τί σοι πα- 10
 ραβάλοιμι κνάμους χθῆς ἤκον ὡς οἶσθα ἔχων, καὶ
 σὺ οὐδὲ μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἢ ἐψεῦσθαι

v. 3. Ταναγορικὸς] Gorlic. ἀλλότρια ἐν σοὶ vulgo. v. 11.
 Ταναγοραῖος vulgo. v. 4. δὴ ἤκον ὡς οἶσθα ἔχων] Gorlic.
 ἤδη] Gorlic. δύο ἤδη vulgo. v. ὡς οἶσθα ἔχων ἤκον vulgo.
 5. ἐν σοὶ ἀλλότρια] Gorlic. v. 12. οὐδὲ] Gorlic. οὐδὲν vulgo.

v. 1. ὧ Μνησάρχου παῖ] Μνήσαρχος πατήρ ἦν Πυθαγόρου.
 καλῶς οὖν παίζων Μνησάρχου παιδα τὸν ἄλεκτρονα ἐκάλε-
 σεν. V.

v. 2. ἀντὶ Σαμίου Ταναγοραῖος] Σάμος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ
 Πυθαγόρας, Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλ-
 λος. V.

Lucianum medi forma, etiam
 alias legitur, ut infra §. 6.
 παῦ' ὧ Μίδα βέλμιστε χρυ-
 σολογῶν.

v. 3. Ταναγορικὸς. rece-
 pi ex libro Gorlicensi ea-
 demque forma Varro lib. *de re*
rustica III. 9. et Columella lib.
de re rust. VIII. 2. quum de
 gallis istis dixerunt vsi sunt.
 deinde pro πάνυ ἀλλότρια ἐν
 σοὶ τοῦ Πυθαγόρου, scripsi ex
 eodem libro πάνυ ἐν σοὶ ἀλ-
 λότρια τοῦ Πυθαγόρου. me-
 lius enim videntur verba ἀλλό-
 τρια τοῦ Πυθαγόρου coniungi.

itemque infra ex eodem libro
 immutari vulgatum verborum or-
 dinem in verbis his: χθῆς ἤκον
 ὡς οἶσθα ἔχων, ad quae verba
 conferri poterit somni §. 2. vol.
 I. p. 4. ed. Schmied. δύναται
 γὰρ καὶ τοῦτο φύσεώς γε ὡς
 οἶσθα ἔχων δεξιῶς.

v. 11. καὶ σὺ οὐδὲ μελλήσας
 ἀνέλεξας αὐτούς. vix opus est
 dicam cur pro vulgato οὐδὲν
 μελλήσας ex libro Gorlicensi
 receperim οὐδὲ μελλήσας quod
 nouo despero in aliis quoque li-
 bris modo diligentius conferan-
 tur inuentum iri. namque uti

σοι ἀνάγκη καὶ ἄλλω εἶναι ἢ Πυθαγόρα ὄντι παρανενομηκέναί καὶ τὸ ἴσον ἠσεβηκέναί κυάμους φαγόντα ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς βεβρώξεις.

§. 5. ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθα ὦ Μίκυλλε ἦτις αἰτία τούτων οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἦσθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γὰρ νῦν δὲ φάγοιμι' ἂν, ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἢ τροφή. πλὴν ἀλλὰ εἴ σοι φίλον, ἄκουε

v. 1. ἄλλω] mAl. Gorlic. P. ἄλλος 1428. ἄλλον 2955. ἄλλο vulgo. Πυθαγόρα ὄντι παρανενομηκέναί] Πυθαγόρειόν τι νενομιζέναί 1428. et ex parte Schol. v. 3. βεβρώξεις] Gor-

lic. ἐβεβρώξεις mAlw. ἐδηδόξεις vulgo. v. 7. φάγοιμι' ἂν] Gorlic. φάγοιμι ἂν vulgo. v. 8. πλὴν ἀλλά] 2955. 3011. Gorlic. vulgo ἀλλ'.

v. 1. ἢ Πυθαγόρειόν τι] Πυθαγόρειόν ἐστι τοῦτο τὸ δόγμα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους τῷ φαγεῖν τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς. V.

v. 7. οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἢ τροφή] οὐκ ἀπηγορευμένη. V.

non nego recte dici οὐδὲν μελλήσας, vt Toxar. §. 10. vol. II. p. 50. ed. Schmied. οὐδὲν ἔτι μελλήσας — διανήχεται, sic illud οὐδὲ μελλήσας in primis ad hunc locum est aptum, quo hoc dicitur: *tu ne dubitasti quidem eas colligere, nedum vt prorsus quod debebas facere repudiales.* sic quum omnes Graeci scriptores tum Lucianus saepe particulam οὐδὲ vel μηδέ usurpavit, quo significaretur aliud quid cogitatione esse supplendum. sed hac de re quum diligenter mihi videar exposuisse lib. *quaestionum criticarum* I. p. 77 sqq. nolo hic plura afferre exempla. infra autem vix vlla potest esse dubitatio quin quod ego ex libro Gorlicensi rescripsi βεβρώξεις

sit a Luciano profectum, illud autem quod vulgo legitur ἐδηδόξεις a glossatore ortum. sic βέβρωκε apud Lucianum legitur sine vlla scripturae diuersitate *parasiti* §. 22. vol. II. p. 241. ed. Schmied. ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεσῶν ὑμῶν.

§. 5. v. 8. πλὴν ἀλλὰ εἴ σοι φίλον, ἄκουε ὅπως ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμὶ καὶ ἐμοῖς βίοις πρότερον ἐβιότευα καὶ ἄτινα τῆς μεταβολῆς ἐκάστης ἀπολέλαυκα.] his in verbis constituendis atque ordinandis vnice librum Gorlicensem sequendum existimaui. ac primum quidem ex eo scribendum fuit pro πῶς quod vulgo est in editionibus ὅπως, id quod egrè gie iis quae sequuntur pronomi

ἔπος ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμὶ καὶ ἐν οἷοις βίοις
πρότερον ἐβιότευσα καὶ ἄτινα τῆς μεταβολῆς ἐκά-
στης ἀπολέλαινα.

ΜΙΚ. Λέγοις ἂν ὡς ἐμοί γε ὑπερήδιστον ἂν τὸ
ἔκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἴρεσιν προθείη πότε- 5
ρα μᾶλλον ἐθέλω σοὺ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος

v. 1. ὅπως] *Gorlic.* πῶς vul-
go. οἷοις] *Gorlic.* ὄσοις vulgo.
βίοις πρότερον ἐβιότευσα] *Gor-*
lic. πρότερον ἐβιότευσα βίοις

vulgo. v. 2. ἐκάστης ἀπολέ-
λαινα *Gorlic.* ἀπολ. ἐκ. vulgo.
v. 5. πότερα] *mAl.* *Gorlic.*
πότερον vulgo.

libris relatinis confirmatur, οἷ-
ος et ἄτινα. deinde pro vul-
gato ὄσοις ex eodem libro scri-
bendum erat οἷοις. non enim
hoc solum explicare voluit gal-
lus quot vitas degerit, sed il-
lud potissimum quales istae fue-
rint vitae quibus per longum
aetatis spatium vsus sit. deni-
que quum vulgo hic verborum
ordo esset ἐν οἷοις πρότερον
βιότευσα βίοις καὶ ἄτινα τῆς
μεταβολῆς ἀπολέλαινα ἐκάστης,
ex eodem libro scribendum du-
ci ἐν οἷοις βίοις πρότερον ἐβι-
ότευσα καὶ ἄτινα τῆς μετα-
βολῆς ἐκάστης ἀπολέλαινα. ne-
que enim quisquam qui accurate
in librorum auctoritatem inqui-
ruit criticus negabit pluris hic
auctoritatem esse istius libri au-
toritatem quam vulgatam scri-
pturam, primum quod ex-
spectare iure possumus cete-
ros libros negligenter vt vidi-
mus his in rebus consultos eun-
dem verborum ordinem tueri,
deinde quod simplex haec ver-
borum collocatio est aptissima,
ubi omnis aequabiliter fluit ora-
tio, postremo quia librarios si-
mutarunt ordinem verborum,

plerumque implicatiorem quippe
quem quum alia loci ratione
legissent pro elegantiore ha-
berent intulisse. hoc in primis
ex Ciceronis scriptis potest do-
ceri, vbi in libris deterioribus
plerumque sunt eius modi ele-
gantiae ab librariis captatae.
contra in iis quae infra sequun-
tur verbis pro vulgato καὶ ἐν
ἴση τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε καὶ
τὸ πολιτίμητον ἐνύπνιον ex
libro eodem recipiendum pu-
tanti hunc verborum ordinem καὶ
ἐν ἴση ὑμᾶς τιμῇ ἄγω etc.,
qui etsi non videtur esse sim-
plicissimus, tamen si rem con-
sideramus diligenter, aptissimus
est. illud enim pronomen ὑμᾶς
potissimum ad verba ἐν ἴση
pertinet, recte autem τιμῇ cum
verbo ἄγω aptius coniungitur,
quoniam vnam haec verba no-
tionem efficiunt, i. e. τιμῶ.
quod si quis perpendit, videbit
haec verba nihil aliud signifi-
care quam si dicatur καὶ ἴσως
ὑμᾶς τιμῶ, vnde efficitur istam
verborum collocationem quae est
in libro optimo non solum aptis-
simam esse, verum etiam sim-
plicissimam.

ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὐθις ὄραν
 μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα ὅπότερον ἂν ἐλοίμην
 οὕτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις φανε
 καὶ ἐν ἴσῃ ὑμᾶς τιμῇ ἄγω, σέ τε καὶ τὸ πολυτίμ
 5 τὸν ἐνύπνιον.

ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνει
 τίς ποτε ὁ φανείς σοι ἦν καὶ τινα ἰνδάγματα μάτα
 διαφυλάττεις, κενὴν καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος ἀ
 νηγὴν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

v. 3. ἡδίστοις] om. Gorlic. Gorlic. ὅστις ποτὲ vulgo. v.
 v. 4. ὑμᾶς τιμῇ] Gorlic. τιμῇ τινα — κενήν] om. Fl. v.
 ὑμᾶς vulgo. v. 7. τίς ποτέ] λόγος] λόγος φησὶν Fl. 14

v. 1. ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον] καλῶς σὺ ποιῶν. ἀ
 φω γὰρ τερατώδη καὶ εἰς φάσμα ψιλὸν ἀποτελοῦντα. V.
 v. 6. ἀναπεμπάζῃ] τὰ προθεωρηθέντα ἀναμιμνήσκη.

v. 7. τίς ποτε ὁ φανείς σοι
 ἦν. sic ex libro Gorlicensi scri-
 psi pro vulgato ὅστις ποτὲ ὁ
 φανείς σοι ἦν, quod ceteri li-
 bri dicuntur habere. est autem
 his in locis quos explicare stu-
 duit A. Matthiae gr. Gr. am-
 pliss. §. 488. 1. vol. II. p. 914.
 sqq. τίς minime positum pro
 ὅστις: sed utrumque recte pot-
 est discerni. nostro autem loco
 simillimus est Sophoclis ille
 quem attulit Matthiae ex Ele-
 etra v. 317.

ὡς νῦν ἀπόντος ἱστόρει τί
 σοι φίλον.

qui versus nulla eget emenda-
 tione.

v. 8. καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λό-
 γος. non recte videtur fecisse
 F. V. Fritzschius quod ex libro
 satis suspecto 1428 et ex ed.
 Florentina recepit verbum φη-
 σὶν post λόγος, quod quum in
 optimis libris videamus omis-

sum, non potest vlla dubita-
 esse quia ex glossemate nau-
 sit: praesertim si teneamus I-
 cianum abiecto verbo substi-
 tui, quod in his formulis su-
 plendum est, aliis quoque lo-
 hanc formulam usurpasse. co-
 Halcyonis §. 7. vol. I. p. 1
 πολλὰ γένη πλάττει πτην
 τε καὶ πεζῶν καὶ ἐνύδρων
 ὡς λόγος τέχναις τιν
 ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προ
 χρωμένη. adu. indoctum §.
 vol. II. p. 352. τὴν μὲν ἔδε
 σαν θρηγνόν τινα ἐπὶ τῷ ἔ
 φει ὡς λόγος, τὴν λύραν
 αὐτὴν ὑπηγεῖν etc. pro imagi-
 bus §. 18. vol. II. p. 23. καὶ
 παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος ἐν
 θύνοὺς εἶναι ποιητῆς καὶ γ
 φέας. denique ut ab aliis qu
 que scriptoribus in re nota
 emplum desumam conf. Pla-
 nis lib. de legibus IV. p. 7
 extr. ed. H. Steph. p. III. v

§. 6. ΜΙΚ. Ἀλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαί ποτε ὧ ἀλεκ-
 τρουῶν εὖ ἴσθι τῆς ὕψεως ἐκείνης· οὕτω μοι πολὺ
 τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ὥχε-
 το; ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ ἐς
 ὕπνον αὐθις κατασπώμενα. οἷον γοῦν ἐν τοῖς ὡσὶ 5
 τὰ πτερὰ ἐργάζεται στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον
 ταρεῖχέ μοι τὰ ὀρώμενα.

ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις δεινὸν τινα τὸν ἔρωτα φῆς
 τοῦ ἐνυπνίου, εἴ γε πτηνὸς ὢν ὡς φασὶ καὶ ὄρου

v. 4. ἐς ὕπνον] Gorlic. εἰς παρεῖχέ μοι] Gorlic. παρείχετό
 ὕπνον vulgo. v. 5. γοῦν] 2955. μοι vulgo. v. 8. τὸν ἔρωτα φῆς]
 1011. Gorlic. οὖν vulgo. v. 7. Gorlic. φῆς τὸν ἔρωτα vulgo.

v. 8. δεινὸν τινα φῆς] μέγαν, θαυμασιόν. V.

I. p. 354. ed. Bekk. ὁ μὲν
 ἢ θεὸς ὡσπερ καὶ ὁ παλαιὸς
 λόγος ἀρχὴν τε καὶ τελευτὴν
 καὶ μέσα τῶν ὄντων ἀπάν-
 των ἔχων. quæ quum ita sint
 aperte illud φησὶν est ex inter-
 polatione ortum, quod hoc in
 loco eo minus ponderis debet
 habere, quo saepius hic libellus
 a grammaticis videtur esse emen-
 datus.

§. 6. v. 8. δεινὸν τινα τὸν
 ἔρωτα φῆς τοῦ ἐνυπνίου. hic
 quoque non sine iusta caussa
 videor mihi librum Gorlicensem
 in collocandis verbis secutus.
 eo enim quod verbum φῆς inter
 τὸν ἔρωτα et τοῦ ἐνυπνίου
 interponitur apparet esse non
 sine quadam vi τοῦ ἐνυπνίου
 in extrema enunciatione posi-
 tum. ac ne quis hoc dicat τὸν
 ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου necessario
 propter sententiam esse coniu-
 gendum, facile sentimus, diffi-
 cile enim hæc omnia explicare
 disertis verbis, facile igitur sen-

timus verba δεινὸν τινα τὸν
 ἔρωτα φῆς per se optimam ef-
 ficere sententiam: mirum quen-
 dam commemoras amorem atque
 nunc in fine demum sequitur
 τοῦ ἐνυπνίου, quod quum quo-
 dam modo vsque dum adiciatur
 expectandum est nobis, hinc
 quandam vim assumit. nostri
 scriptores fucato et affectato di-
 cendi genere dicunt: *du sprichst*
von einer ausserordentlichen Lie-
be zum — Traume.

v. 9. εἴ γε πτηνὸς ὢν — με-
 λιχρὸς οὗτος καὶ ἐναργῆς φαι-
 νόμενος. non credo negligen-
 dam fuisse libri Gorlicensis scri-
 pturam qui in vltimis his ver-
 bis pro vulgato οὕτω exhibet
 οὗτος. vt enim facile concedo
 non esse haerendum in eo quod
 Lucianus statim ad masculinum
 genus deflexit quod necessario
 hoc loco debebat facere, ita vi-
 detur aptissime a Luciano esse
 factum quod in fine sententiae
 pronomine isto οὗτος significa-

ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη
πηδᾶ καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεργόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς με-
λιχρὸς οὗτος καὶ ἐναργῆς φαινόμενος, ἐθέλω γοῖ
ἀκοῦσαι οἷός τις ἐστὶν οὕτω σοὶ τριπόθητος ὦν.

v. 3. οὗτος] *Gorlic.* οὕτω πόθητος] περιπόθητος ed. Sal-
vulgo. v. 4. σοὶ] om. *Fl.* τρι- mas.

v. 1. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾶ] Φάυλλός τις ἐγένετο
ὅστις ἐπήδα πολλά, τῶν οὖν πρὸς αὐτοῦ σκαπτόνων ἢ πόδα
καὶ τούτους πηδῶντων ὁ Φάυλλος ὑπὲρ τοὺς ἢ πάνυ ἐπήδη-
σεν· ἐκράτησεν οὖν ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ὠρισμένον
τι ποιούντων, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. V.

uit quorsum haec verba specta-
rent. ne quis autem in eo hae-
reat quod οὗτος in extrema
enunciatione positum atque aliis
circumiectis adiectivis inclusum
est, tenendum est in istis ipsis
verbis omnem huius loci vim
esse positam: miratur enim gal-
lus quod qui alias ales dicatur
esse atque somni circumscriptus
finibus, mellitus hic atque soli-
dus apparens etiam extra som-
num dominetur. ita Latine
dicas: *si quidem qui volucer ut
dicunt est atque terminum vo-
latus somnum habet, lineam iam
transiit atque apertis oculis cir-
cumfertur mellitus ille ac soli-
dus apparens.* sic exstat iusta
huius loci ratio, non enim tam
hoc mirum est quod ille quum
volucer sit alias tam dulcis vi-
deatur esse ac solidus, sed quod
etiam post somnum dulcis ac
solidus appareat. itaque illud
οὕτω etsi potuit dici hoc loco,
nihil tamen affert quod neces-
sario requiratur, illud autem
pronomem οὗτος ut dixi egregie
in hunc locum quadrat. deni-
que etiam hanc ob causam li-

bri Gorlicensis scripturam reci-
piendum putavi, quod statim se-
quitur de eodem somnio οὕτω
σοὶ τριπόθητος ὦν.

v. 4. τριπόθητος. non dispi-
cio cur Fritzschius ex editione
Salmasi receperit περιπόθητο
pro τριπόθητος. nam etsi πε-
ριπόθητος etiam apud Lucia-
num legitur saepius, ut *Timonis*
§. 12. vol. I. p. 41. οἷς τίμω
ἐγὼ καὶ περιπόθητος, *dialogus*
mortuorum IX. §. 2. vol. I. p.
150. ἀλλὰ τοιοῦτος ὦν περι-
πόθητος ἦν et alibi, nec di-
ficilis est haec mutatio, tamen
nulla est causam cur τριπόθη-
τος sine librorum auctoritate
mutandum censeamus, praesertim
quum hoc loco aptissimum esse
videatur quod rem istam maxime
effert. legitur autem ut *τρι-
ευδαίμων* cf. *de sacrific.* §.
vol. I. p. 224. et *τρισμακάριστος*
vitar. auct. §. 12. vol.
p. 236. βίος οὗτος ἡδιστοῦ
βίος τρισμακάριστος, ita etiam
τριπόθητος alias quoque apud
Lucianum, ut *Hermotimi* §. 6
vol. I. p. 381. καὶ τὴν τρι-
πόθητον εὐδαίμονιαν κτησάμενος

ΜΙΚ. Ἐτοιμος λέγειν. ἤδὺ γοῦν μοὶ τὸ μεμνησθαι καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ, σὺ δὲ πηνίκα ὦ Πυθαγόρα διηγῆσθαι τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ ὦ Μίκυλλε παύσῃ ὄνειρώτων καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι· 5 τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπέ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοὶ ὁ ὄνειρος ἦκε πεμπόμενος.

ΜΙΚ. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων ὦ Πυθαγόρα.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο μόνας ταύτας 10 λέγει.

v. 1. γοῦν μοὶ τὸ] Gorlic. γοῦν τὸ vulgo. μεμνησθαι] 2955. 3011. Gorlic. B⁴. μεμνησθαί τι vulgo. v. 5. ἀποψήσῃ] ἀπομάξῃ 2955. τὸ] om. Fl. v. 8. πεμπόμενος] mAl. Gorlic. πετόμενος vulgo. v. 10. δύο μόνας ταύτας] Gorlic. δύο ταύτας μόνας vulgo.

v. 5. ἀποψήσῃ] ἀπομάξῃ. V.

v. 6. τῶν ἐλεφαντίνων] λέγει Ὅμηρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὄνειρους ἐρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. V. sed et quae Maro noster dicat in fine VI legito et quae Seruius. G.

de histor. conscrib. §. 31. vol. I. p. 427. καὶ ἐπὶ πάσι τὸν τριπόθητον ἡμῖν θολικῶν. quibus locis consideratis apparebit plus dicere τριπόθητος quam περιπόθητος atque eam ipsam ob causam hoc loco τριπόθητος aptius dici.

v. 1. ἤδὺ γοῦν μοὶ τὸ μεμνησθαι καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. eo minus dubitavi μοὶ ex libro Gorlicensi recipere, quod est hoc loco etiam ad sententiam aptius. nam quamquam non est accentu efferendum, tamen iam praeparat id quod sequitur σὺ δέ. ceterum

conferatur Nigrini §. 6. vol. I. p. 18. ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνησθαι αὐτῶν. et Anachars. §. 13. vol. II. p. 263. ἡδὺ γὰρ μοι αἰεὶ μεμνησθαι τῶν ἄθλων τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἶπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

v. 10. δύο μόνας ταύτας λέγει. sic cum libro Gorlicensi transposui haec verba. dicitur enim hoc loco potius duas tantum has dicit quam duas has tantum dicit. ceterum tironum causa moneo non solum hos scriptores, verum etiam antiquiores saepius genere feminino dixisse

ΜΙΚ. Ἐὰ χείρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν οὐδὲν εἰδότες ὄνειρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειρον διὰ τῶν τοιούτων ἐξιᾶσιν, οἷους ἐκεῖνος ἐώρα οὐδὲν πάνυ σαφῶς τυφλὸς αὐτὸς ὢν, ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν 5 τινῶν πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Παῦε ὦ Μίδα βέλτιστε χρυσολογῶν ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοὶ εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον 10 καὶ μέταλλα ὅλα χρύσεια κεκοιμῆσθαι μοι δοκεῖς.

v. 3. ἐξιᾶσιν] Gorlic. ἐκφοι- σίου vulgo. κεκοιμῆσθαι] Gorlic. Fl. κεκοιμῆσθαι L. κεκοιμῆσθαι vulgo. v. 6. χρυσᾶ] Gorlic. καὶ χρυσᾶ vulgo. v. 10. χρύσεια] 3011. Gorlic. χρυ-

v. 4. τυφλὸς αὐτὸς ὢν] ιστοροῦσιν Ὀμηρον οἱ μὲν καὶ ἀπὸ γενεᾶς τυφλὸν καὶ τὸ σύμπτωμα ὄνομα τούτῳ γενέσθαι, ὁμηροῦς καλοῦντων Δωριέων τοὺς τυφλοὺς. Ἡρόδοτος μὲν τὸν Ὀμήρου γράφων βίον οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ιστοροῦσιν ἀλλὰ πολλὴν ἀλώμενον γῆν ιστορίας χάριν γενέσθαι καὶ τὴν Ἀιτικὴν κακεὶ νοσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς νόσου τῆς ὄψιν ἀποβαλεῖν. V.

v. 8. παῦε ὦ Μίδα] λέγεται ὁ Μίδας πάνυ ὢν φιλόχρυσος εὐξασθαι πᾶν πρᾶγμα, οὗ ἂν ἄψηται, χρυσοῦν γίνεσθαι φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ τούτου ἀπέθανε, καὶ αὐτὴ γὰρ ἡ τροφή ἣς ἤπιετο χρυσοῦ ἐγένετο. V.

δύο μόνες quam δύο μόνα esseque apud Aristophanem in *Acharn.* v. 502. ed. Dind. scribendum:

ἀντεξέκλειψαν Ἀσπασίας πόρνας δύο.

quem ad modum cod. Rauennas atque Athenaeus lib. XIII. p. 570. a. scriptum habent. ne quis autem Plutarchum commemoret qui in *vita Periclis* c. 30. p. 168. extr. ed. Francof. laudat hunc versum vti vulgo apud Aristophanem legitur, dico li-

brum Parisinum ibi quoque πρᾶγμα δύο exhibere, cf. G. Schaeferi *animadu. ad Plutarchum* vol. IV. p. 357.

v. 5. χρυσοῦς καὶ αὐτὸς χρυσᾶ πάντα etc. sic ex libro Gorlicensi putavi scribendum, nam quod vulgo adicitur καὶ ante χρυσᾶ id dicitur a grammaticis profectum qui haec coniungenda esse arbitrarentur, est autem χρυσᾶ καὶ αὐτὸς tanquam παρενθετικῶς interposita, reliqua autem c.

§. 7. ΜΙΚ. Πολὺ ὦ Πυθαγόρα χρυσίον εἶδον, πολὺ, πῶς οἶει καλόν, οἶαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτου; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαιῶν; ἀνάμνησον γὰρ με εἰ οἶσθα, ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπῶν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν 5

v. 2. οἶαν] ἢ οἶαν 2955. v. 4. εἶ] Gorlic. εἶπερ vulgo.

v. 2. πολὺ] χρυδαῖον γὰρ τὸ πολὺ. V.

tractio haec: ἀγίετο χρυσᾶ ἰάντια περιβεβλημένος καὶ πο- ὕ ἐπαγόμενος χρυσίον.

§. 7. v. 5. εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τοῦ βιβλίου, κάλλιστόν τι ἔσμάτων ἀπάντων. non credo si quis hunc locum accurate contemplatur, eum a vera sententia discessurum quare ego ex libro Gorlicensi recipienda putavi verba τοῦ βιβλίου κάλλιστόν τι ἔσμάτων ἀπάντων. nam etsi illud possit videri a scholiasta pro- lectum quod dicitur ἐν ἀρχῇ εὐθύς τοῦ βιβλίου, nulla tamen ver se est caussa cur quum hoc in optimo libro habeatur pro glossemate accipiamus. huc accedit quod verba ea quae in isto libro sequuntur κάλλιστόν τι ἔσμάτων ἀπάντων neque a grammatico videntur potuisse proficisci nec errore librari ita mutari, quum elegantem sententiam eleganter dictam contineant. nam quum Micyllus summo auri amore teneatur, versu Pindari vult demonstrare quam splendidum sit aurum rogatque, primum ipsa verba non satis recordetur ipse, gallum vt si sciat non memoriam renocet istum locum, quod quum ipse non statim faciat, omnia ea agit, quae

solemus facere si et nobis ipsi et aliis aliquid in memoriam reuocare studemus. ac primum quidem sententiam quae sit breuiter ostendit his verbis: ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπῶν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, quod quum et ipsi Micyllo vehementer probetur laudat Pindarum eumque dicit iure quodam suo hoc fecisse εὖ ποιῶν, sed pergit vt istum locum tandem recordentur ἐν ἀρχῇ εὐθύς τοῦ βιβλίου, et rursus quam praeclarum sibi videatur et carmen istud et aurum quod in eo laudatur, addit κάλλιστόν τι ἔσμάτων ἀπάντων. quae quum ita sint, non credo haec verba esse a grammatico interpolata, praesertim quum in isto libro vix vsquam vestigia grammatici inueniamus. si quis autem quaeratur qui in libris ceteris omnibus omissum sit verbum βιβλίου, non difficilis caussa est. nam iam propter litterarum similitudinem verbi quod hoc excipit κάλλιστον istud potuit negligi a librariis, deinde quum omissio verbo βιβλίου scriptum esset: τοῦ κάλλιστόν τι ἔσμάτων ἀπάντων, primum κάλλιστον quod grammatica ratio flagitare videbatur in κάλλιστου

ἀρχῇ εὐθὺς τοῦ βιβλίου, κάλλιστόν τι ἄσμάτω
ἀπάντων.

ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς·

ἄριστον μὲν ὕδωρ,

5 ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ

ἄτε διαπρέπει νυκτὶ

μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νῆ Δία τοῦτ' αὐτό· ὡσπερ γὰρ τοῦμὸ
ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος οὕτως ἐπαιεῖ τὸ χρυσίον
10 ὡς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκουσον ὧ σοφιώτα
ἀλεκτρούων· ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθὲς οἶσθα
Εὐκράτης γὰρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ λου
σάμενον ἤκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

§. 8. **ΑΛΕΚ.** Οἶδα πάνυ τοῦτο πεινάσας παρ
15 ὅλην τὴν ἡμέραν ἄχρι μοὶ βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἦκα
ὑποβεβρεγμένος, τοὺς πέντε κυάμους ἐκείνους κομι
ζων οὐ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρούονι ἄθλι

v. 1. τοῦ βιβλίου, κάλλιστόν ἦκειν 2955. v. 14. πεινάσας
τι] *Gorlic.* τοῦ καλλίστου τῶν πεινήσας 2955. v. 15. ἦκα
vulgo. v. 8. τοῦτ' αὐτό·] *Gorlic.* ἦκαι 1428. v. 16. κυάμοι
αὐτὸ τοῦτο vulgo. v. 11. οἶσθα] ἐκείνους] *Gorlic.* ἐκείνους κω
καὶ τοῦτο αὐτὸς οἶσθα 1428. μους vulgo.
v. 13. ἦκειν ἐκέλευε] ἐκέλευσεν

v. 4. ἄριστον μὲν ὕδωρ] ἡ σύνταξις οὕτως· ἄριστον μὲν
ὑδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ διαπρέπει κα
τὴν ἔξοχὴν τοῦ πλούτου. V.

v. 12. Εὐκράτης] οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίους ἦν πλο
σιος. V.

v. 16. ὑποβεβρεγμένος] ἀντὶ τοῦ μεθύων. V.

est mutatum, ex pronomine au-
tem id quum ἄσμάτων seque-
retur neque quicquam iam esset
quo referretur scriptum est τῶν.
cur autem infra ex eodem libro

scripserim τοῦτ' αὐτό pro v
gato αὐτὸ τοῦτο et §. 8. το
πέντε κυάμους ἐκείνους
τοὺς πέντε ἐκείνους κυάμοι
facile quisque intelliget.

τῆ ποτὲ γενομένῳ καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ.

ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανήλθον, ἐκάθεδον εὐθὺς τοῖς κυάμοις σοὶ παραβαλὼν, εἶτά μοι κατὰ τὸν Ὀμηρὸν ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις ὡς 5 ἀληθῶς ὄνειρος ἐπιστάς . . .

ΑΛΕΚ. Ἦ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον ὦ Μίκυλλε διήγησαι καὶ τὸ δεῖπνον οἷον ἐγένετο καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ ἅπαντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐθίς σε δειπνεῖν ὡς περ ὄνειρόν τινα τοῦ δεῖπνου 10 ἐκείνου ἀναπλάττοντα καὶ ἀναμαρुकώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

§. 9. ΜΙΚ. Ὡμηρὸν ἐνοχλήσειν καὶ ταῦτα διηγούμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῆ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρό-

v. 5. διὰ] κατὰ 1428. ὡς] 2955. 3011. Gorlic. προάγοντα om. Fl. v. 6. πρότερον] om. vulgo. ἀναμαρुकώμενον] Gorlic. v. 9. ἅπαντα] 2955. Gorlic. ἀναμηρुकώμενον vulgo. 3011. Gorlic. πάντα vulgo. v. v. 14. προθυμῆ] προθυμείς 11. ἀναπλάττοντα] G. P. mAl. 1228.

v. 1. οὐκ ἀφανῶς] ἀλλὰ περιφανῶς καὶ ἑξακούστως. V.

§. 9. v. 11. καὶ ἀναμαρुकώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. ex libro Gorlicensi recepi formam rariorem ἀναμαρुकώμενον pro vulgato ἀναμηρुकώμενον. negare enim non posse mihi videtur hanc quoque formam in usu fuisse hac aetate. conf. Clem. Alex. lib. paedag. III. p. 109, 32. Sylb. πᾶν γὰρ διχηλοῦν καὶ μαρुकώμενον καθαρὸν ἐστίν. et eiusdem lib. Stromat. V. p. 241, 22. ed. Sylb. μετὰ τῶν ἀδύτων ὅτι ἡ μελέτη ἐστίν ἔργον εὐφροσύνης καὶ ἀναμαρुकωμέ-

νων τὸν λόγον κυρίου. apud Athenaeum lib. IX. c. 44. p. 390. f. vol. II. p. 857. ed. Dind. φασὶ δ' αὐτὸν καὶ τὴν τροφήν ἀναμαρुकᾶσθαι ἠδεσθαί τε ἱππῳ., vbi G. Dindorfius non recte nuper edidit ἀναμηρुकᾶσθαι. consentiunt enim optimi libri atque Eustathius p. 1687, 55. ista in scriptura. hoc de Athenaei loco egit Lobeckius in *parergis ad Phrygichum* p. 693. sed dubitans ille quidem vehementer quum quos ego attuli locos videatur ignorasse.

τερον ὦ Πυθαγόρα παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας
 ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ τύχη τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθρὲς
 τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν ὡσπερ
 εἰώθειν δεσπότην ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύ-
 5 νοιμι αὐτὸν σὺν τριβακῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρ-

v. 1. παρὰ] περὶ Schol. σγύναιμι vulgo. v 5. σὺν τῷ
 πλουσίῳ] πλησίῳ 1428. v. 4. βακῷ] 3011. Gorlic. Schol. ὁ
 καταισχύνοιμι] Gorlic. κατα- πενιχρῷ vulgo.

v. 1. ὦ Πυθαγόρα περὶ πλουσίῳ οἶμαι κείσθαι τὸ ἀλη-
 θές. G.

v. 5. σὺν τριβακῷ] ἐν πενιχρῷ. V.

v. 5. σὺν τριβακῷ τῷ τρί-
 βωνι. satis mirari non possum
 quod nouissimi editores indicta
 caussa optimorum librorum scri-
 pturam quae etiam scholiastae
 auctoritate communitur conde-
 mnarunt. paucis igitur eam de-
 fendam. ac primum quidem mi-
 hi praepositio σὺν hac in for-
 mula non videtur esse a gram-
 matico profecta, quum inter
 omnes constet saepius dici ἐν
 ἔσθῃτι quam σὺν ἔσθῃτι hac
 significatione, conf. *Bacchi* §. 2.
 vol. II. p. 331. ἐν πορφυρίδι
 καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. *uitarum*
auction. §. 12. vol. I. p. 236.
 ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον,
 τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν
 ἐστεφανωμένον. *Parasit.* §. 51.
 vol. II. p. 253. πότιερόν πο-
 τε οὐτός ἄδων καὶ σκώπτων,
 ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν
 τριβωνίῳ κείμενος, εἰς τὴν γῆν
 δρῶν etc. vid. Ti. Hemsterh.
 ad Aristoph. *Plut.* p. 479. vt
 autem Latini cum praepositio-
 nem, vt legitur apud Cice-
 ronem lib. *epist. ad Attic.* I.
 ep. 9. §. 3. *P. Clodium Appi*
filiū credo te audisse cum veste

muliebri deprehensum domi C.
Caesaris. et lib. act. in Ver-
rem secundae V. c. 13. §. 31.
quum iste cum pallio purpureo
talarique tunica versaretur in
conuiujs muliebribus etc. cl. L.
Ramshorn. gr. Lat. §. 150. v. 3.
 sic Graeci etiam alias vsurpa-
 runt σὺν. conferatur vt vnus
 locum afferam *Xenoph. lib*
Anab. IV. c. 5. §. 33. κατε-
λάμβανον καὶ ἐκείνους σκη-
νοῦντας ἐστεφανωμένους το-
ξηροῦ χιλοῦ στεφάνοις καὶ
διακονοῦντας Ἀρμενίους παι-
δας σὺν ταῖς βαρβαρικαῖς σι-
λαῖς. haec igitur est prin-
 caussa cur non crediderim σὺν
 τριβακῷ τρίβωνι esse a gram-
 maticis scriptum pro ἐν πεν-
 χρῷ τῷ τρίβωνι. altera aute
 haec est quod mihi verbum π-
 νιχρός non videtur a gram-
 matico per τριβακῷ esse explic-
 tum, quum verbum πενιχρῷ
 satis esset notum, praecipue
 primitiuis πένης et πένια
 τριβακός autem raro adiecti
 vsurparetur. contra quum gra-
 matici tenerent raro τριβακῷ
 legi adiecto nomine substantiu

τῶν, ὁ δέ· Μίκυλλε, φησί, θυγατρὸς τήμερον ἐστὶν
γενέθλια καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλούς·
ἐπεὶ δέ τινά φασιν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἶόν
τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου
ἤκε λουσάμενος, ἢν μὴ ὄγε κληθεῖς αὐθις εἴπη 5
ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκού-
σας ἐγὼ προσκυνήσας ἀπήειν, εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς
ἠπιάλῶν τινα ἢ πλευρῶν ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι

v. 1. φησί] φασὶ Gorlic. κυνήσας] om. Fl. v. 8. πλευ-
v. 5. αὐθις] 2955. 3011. Gor- ρῖτιν] πλευρῶν Gorlic.
lic. αὐτός vulgo. v. 7. προσ-

v. 8. ἠπιάλῶν] ῥιγος πρὸ πυρετοῦ. V.

id properabant explicare per aliud nomen quod plerumque esset adiectivum ut *πενυχτός*. tertia denique caussa cur non censuerim *τριβακῶ* esse ex interpolatione ortum haec est, quod non videtur veri simile esse quum nomen substantivum *τριβωνι* hic legeretur, ab eadem radice adiectum esse ab eius modi homine adiectivum *τριβακῶ*, quod non sine quodam studio ab Luciano ipso videtur ad *τριβωνι* adiectum, amabant enim veteres verba ab eadem radice oriunda componere atque accumulare. postremo mirum sit si non solum optimi libri glossema exhibeant, verum etiam scholiasta idem in codice suo habuerit. quae quum ita sint, recipienda mihi visa est scriptura *σὺν τριβακῶ τῷ τριβωνι*. *τριβακός* autem licet alio significato adiective legitur apud Lucianum *amorum* §. 28. vol. I. p. 624. τὸ δὲ εἰς ἀκοήν σπανίως ἤκου ὄνομα — ἀσχύνομαι καὶ λέ-

γειν — τῆς τριβακῆς ἀσελ-
γείας ἀνέδην πομπευέτω.

v. 5. ἢν μὴ ὄγε κληθεῖς
αὐθις εἴπη ἀφίξεσθαι. etsi
ego quum recte F. V. Fritzschius
particulam *αὐθις* hoc loco ex
optimis libris recepisset, non
putabam opus esse a me expli-
cari, cur id iure factum esset,
tamen quum Lehmannus nuper
hanc scripturam dixerit in-
eptam paucis dicam quam hoc di-
ctum sit inepte. ac primum nulla
est caussa cur hoc ita accipiamus
ut librarii hoc loco pro *αὐτός*
quod facile potuit intelligi, ut
infra §. 10., de suo scripserint
αὐθις; quae hoc quidem loco
paullo difficilior videtur esse
scriptura. est tamen hoc dictum
rectissime. nam quem ad modum
et nos facimus et Latini saepe
fecerunt, ita hoc loco Lucianus
aliquid dicit rursus fieri quod
quidem nondum erat factum eo-
dem modo. at recte tamen lo-
cutus est Lucianus. pertinet enim
αὐθις ad unam tantum enun-
ciationis partem. itaque illē

τῷ μαλακισομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔφεδρος ἐγὼ καὶ ἀντί-
 δειπνος καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην. καὶ τὸ ἄχρι τοῦ
 λουτροῦ αἰῶνα μέγιστον ἐτιθέμην, συνεχῆς ἐπισκο-
 πῶν ὅποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἶη καὶ πηνίκα ἦδ
 5 λελοῦσθαι δέοι. κάπειδή ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκειτο.
 πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπορρύψας ἀπειμι κοσμίως

v. 2. τὸ] om. Fl. τοῦ] ex συνεχῆς] συνεχῶς 2955. v. 6.
 Gorlic. v. 3. λουτροῦ] λουτροῦ ἀπορρύψας] 2955. 3011. ἀπο-
 mAIW. αἰῶνα] ἀγῶνα Fl. ρύψας Gorlic. ἀπορρύψας vul-
 2955. μέγιστον] J. mA1. 2955. go. ἀπειμι] Gorlic. ἀπέρχο-
 3011. Gorlic. μήκιστον vulgo. μαι vulgo.

v. 1. οὗ ἔφεδρος ἐγὼ] ἦνίκα δύο παλαιούσιν ἀθληταὶ κέ-
 θηται τις ἔξωθεν ἄλλος, ὀφείλων τῷ νικῶντι παλαῖσαι. καὶ
 ὁ τοιοῦτος καλεῖται ἔφεδρος ἀντὶ τοῦ ἠττωμένου εἰσερχόμε-
 νος. V.

v. 4. ὅποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἶη] στοιχεῖον ἐνταῦθα λέ-
 γει τὴν τοῦ ἡλίου σκιάν. εἰώθασιν γὰρ ὀρίζειν ἦνίκα τυχόν
 σκιά γένηται πεντάπους συνελθεῖν. οὕτως δὲ εἰώθεσαν οἱ
 παλαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον ἢ τὴν σκιάν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου
 τοιοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον ὡσπερ βραδὺς κατὰ τὴν κίνησιν
 ἡλίου. οἱ γὰρ ἐπισπεύδοντιές τινι καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ὥρας
 μακρὸν καὶ ἀπέραντον ἡγοῦνται. V.

quidem nondum dixerat se ven-
 turum, sed non venturum, et
 tamen recte dicitur: nisi ille
 rursus dicat se venturum, quon-
 iam, quum aliquid dixerat, i. e.
 se non venturum, poterat iure
 dici rursus aliquid dicere, i. e.
 se non venturum. dixi de his
 rebus quae saepe sunt falso ac-
 ceptae ad Ciceronis lib. de se-
 nectute c. XVI. §. 57. quid de
 pratorum viriditate aut arborum
 ordinibus aut vinearum oli-
 uetorumve specie plura dicam?
 p. 129 sqq. sic a Luciano recte
 dictum est de quo nemo dubi-
 tat dialogo deorum IV. §. 5.
 vol. I. p. 81. καταδεῖναι αὐ-
 θις ἐς τὴν γῆν et dial. deor.
 V. §. 4. vol. I. p. 83. ὁ Γα-

νυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὐ-
 θις ἐς τὴν Ἰδην., quibus i
 locis αὐθις non ad factum
 ipsum pertinet, sed tantum mo-
 do ad locum in quem rursus
 sint mittendi.

v. 3. αἰῶνα μέγιστον. s
 scripsi cum libris optimis, α
 ῶνα μήκιστον quae est vsit-
 tior dicendi formula ab iis v
 detur ortum grammaticis q
 non putarent αἰῶνα μέγαν di-
 posse, sed esse dicendum α
 ῶνα μακρὸν. paullo post qui
 mihi indicatum sit πηνίκα
 libro Gorlicensi legi in rasu
 credo ego ab Luciano scriptu
 fuisse ἦνίκα.

v. 6. πρὸς τάχος ἑμαυτὸν
 ἀπορρύψας ἀπειμι. iam suj

μάλα ἐσχηματισμένος, ἄντιστρέψας τὸ τριβώνιον ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἢ ἀναβολή.
 §. 10. καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλοὺς καὶ δὴ κἀκεῖνον φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ὃ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν 5 λεγόμενον, καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων· ὑπέστεινε γοῦν καὶ ὑπέβητε καὶ ἐχρέμπετο μύχιόν τι καὶ δυσπρόσοδον ὠχρὸς ὄλος ὢν καὶ διωδηκῶς ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν· ἐλέγετο δὲ φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μειράκια φλυαρούντων. ὁ γοῦν 10 πύγων μάλα τραγικὸς ἦν ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν, καὶ αἰτιωμένου γε Ἀρχιβίου τοῦ ἱατροῦ, διότι οὐ-

v. 1. ἄντιστρέψας] ἀναστρέψας Gorlic. v. 2. ἀναβολή] μεταβολή G. mA1. v. 7. ἐχρέμπετο] 2955. 3011. Gorlic., qui add. τι. ἐχχρέμπετο Fl. ἐνεχρέμπετο vulgo. v. 8. ὄλος ὢν] Gorlic. ὢν ὄλος vulgo. v. 12. γε] Gorlic. J. δὲ vulgo.

v. 11. εἰς ὑπερβολὴν κουριῶν] καρῆναι δεόμενος. V.

dixi quoties hoc in libro notissima verba sint a grammaticis explicata, quod etiam hoc loco videmus esse factum, vbi quum ceteri libri dicerentur habere ἀπέρχομαι, enotatum est ex libro Gorlicensi ἀπειμι, quod dubitari non potest quin sit a Luciano profectum. quum enim ambiguum videretur esse librariis ἀπειμι deriuandumne esset ab εἶμι an ab εἴμι, hanc qualemcunque ambiguitatem studuerunt explicare eo quod supra scriberent ἀπέρχομαι quod deinde in Luciano orationem receptum est. conf. V. F. Fritzsche ep. ad Fr. Friedemannum p. XII. et Struui Lection. Lucian. p. 209.

§. 10. v. 7. ἐχρέμπετο cum

libris optimis edendum duxi. saepe enim verba simplicia constat esse a grammaticis praepositione aucta. Luciano autem etiam aliis locis simplex usurpavit, vti pro imaginibus §. 20. vol. II. p. 25. ἐπήγει ὑπὸ βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπετο. catapl. siue tyrann. §. 12. vol. I. p. 286. τέλος δὲ πλατὺ χρεμψάμενος καὶ καταπύσις μου — ὤχετο. denique credo ego qui Philopatrin condidit §. 20. vol. II. p. 642. istum Luciano locum compilasse in verbis his ἀνθρωπίσχος δέ τις — τοῦνομα Χαρίκενος — σεσημμένον γερόντιον, ῥέγγον τῇ ῥινί, ὑπέβητε μύχιον, ἐχρέμπετο ἐπισεσυρμένον.

τως ἔχων ἀφίκετο· τὰ καθήκοντα, ἔφη, οὐ χοι
 προδιδόναι καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα κὰν μυρία
 νόσοι ἐμποδῶν ἰστυῶνται· ἠγήσεται γὰρ Εὐκράτης
 ὑπερρωράσθαι πρὸς ἡμῶν. οὐ μιν οὐκ, εἶπον ἐγὼ
 5 ἀλλ' ἐπαινέσεται σε, ἦν οἴκοι παρὰ στυῶν μᾶλλον
 ἀποθανεῖν ἐθέλης, ἢ περ ἐν τῷ συμποσίῳ συνανα-
 χρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκεῖ-
 νος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο
 ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος, ἐφίσταται δὲ μετὰ μί-
 10 κρον Εὐκράτης λελουμένος καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμῶ-
 πολιν — τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο — δι-
 δάσκαλε, φησὶν, εὐ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἦκων παρ'
 ἡμᾶς, οὐ μείον δ' ἂν τι ἐγένετο, καὶ ἀπόντι
 γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἀπέσταλτο ἂν, καὶ ἅμα λέγων

v. 4. ἡμῶν] ἡμᾶς Fl. v. 5. σαυτῶ] Gorlic. σεαυτῶ vulgo. v. 6. ἐθέλης] 1428. 3011. Gorlic. ἐθέλοις vulgo. v. 10. Εὐκράτης] Gorlic. ὁ Εὐκράτης vulgo. λελουμένος] λελουμένως

Gorlic. v. 12. παρ' ἡμᾶς] Gorlic. πρὸς ἡμᾶς vulgo. v. 13. τι] Gorlic. τί σοι vulgo. ἀπόντι] ἀπόντιος 1428. v. 14. ἀπέσταλτο] 1428. 3011. Gorlic. ἐπέσταλτο vulgo. λέγων] om. Fl.

v. 4. ἦκων παρ' ἡμᾶς. sic ex libro Gorlicensi scripsi, incredibile est enim quoties παρὰ sine negligentia siue industria librariorum in πρὸς mutatum sit. conf. Timonis §. 10. vol. I. p. 40. ὁμοῦ δὲ τὸν πλοῦτον ὡς Ἐρμῆ παραλαβὼν ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος, vbi liber Parisinus 1428. exhibet πρὸς αὐτὸν. in verbis quae sequuntur οὐ μείον δ' ἂν τί σοι ἐγένετο liber Gorlicensis omittit σοὶ pronomen et in simili loco etiam alias non scripsit Lucianus, Icaromenippi §. 14. vol.

II. p. 187. ἄλλοις, ἦν δ' ἐγὼ εἰ καὶ δεξιὸς μόνος ἀετιῶδες βλέπει. οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττω γένοιτο, ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἐωραχέναι μετὰ δοκῶν θαιτέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνες ἀπευθύνονας τὰ ξύλα.

v. 13. καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἀπέσταλτο ἂν. ex libris optimis recepi ἀπέσταλτο pro vulgato ἐπέσταλτο, est enim ἀπέσταλτο ita dictum ut domum vbi coenatur tanquam rem primariam accipiamus, vnde ad Thesmopolin missa essent omnia.

ἑσῆει χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπερειδόμενον
καὶ τοῖς οἰκέταις. §. II. ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρε-
σκευαζόμεν, ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς καὶ ἐπὶ πολὺ ἐνδοι-

v. 1. ἑσῆει] *Gorlic.* εἰσῆει *lic. cod. B.* χεῖρας ὀρέγων ἀ-
vulgo. χειραγωγῶν τὸν Θε- τῷ ἐπερειδόμενῳ vulgo. v. 2.
σμόςπολιν ἐπερειδόμενον] *Gor-* καὶ om. *cod. B.*

v. 1. ἐπερειδόμενῳ] ἐπανακλινομένῳ. V.

v. 1. ἑσῆει χειραγωγῶν τὸν
Θεσμόπολιν ἐπερειδόμενον καὶ
τοῖς οἰκέταις. ex optimo libro
haec ita scribenda existimari,
praesertim quum etiam huius
loci ratio ista verba potius re-
quirere videretur quam vulga-
tam scripturam. neque enim
credo quenquam verba χειρα-
γωγῶν τὸν Θεσμόπολιν potius
quam istam scripturam χεῖρας
ὀρέγων αὐτῷ pro glossemate
habiturum. ac primum optimus
liber quem semper vidimus im-
munem esse glossematis eam
tuetur scripturam, neque is so-
lus. nam Bourdelotius iam an-
notavit in quibusdam libris legi
ista verba nisi quod omitti ait καὶ
articulam ante τοῖς οἰκέταις
puae et legitur in libro Gorli-
censi nec ad sententiam recte
dest. itaque iure possumus af-
firmare librum 3011. eandem
habere scripturam. deinde non
est veri simile quenquam ver-
a χεῖρας ὀρέγων quae sex-
enties apud Lucianum leguntur
ex χειραγωγῶν explicaturum
fuisse, sed potius credibile est
grammaticos qui singula quaeque
verba in hoc libello explanare
non dubitarunt ad verba χειρα-
γωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ascri-
psisse χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ
hoc ab alio librario in oratio-

nem Luciani ipsam receptum et
sic ἐπερειδόμενον in ἐπερειδί-
μένῳ mutatum est. sic vide-
mus externis quae dicuntur ar-
gumentis libri Gorlicensis scri-
pturam maximopere adiuvari.
huc accedit quod etiam uti dixi
huius loci ratio illud requirit
verbum quod ab librorum aucto-
ritate confirmatur. quum enim
χεῖρα ὀρέγειν sit *manum por-*
rigere, ita ut hac preheusa al-
ter commodius possit ire, χειρα-
γωγεῖν autem *aliquem manu*
ducere, ne labatur: illud de
omnibus quos sic accipias dici-
tur, hoc autem de senibus ac
debilibus hominibus qui trahen-
di potius quam ducendi sunt
dicitur. vnde apparet aptius hoc
loco esse χειραγωγῶν quam
χεῖρα ὀρέγων. huius vsus com-
probandi caussa duo satis habeo
ascripsisse locos, *Timonis* §. 30.
vol. I. p. 48. εὐ ποιεῖς ὡς Ἐρ-
μῆ χειραγωγῶν ἐπεὶ ἦν γε
ἀπολίπης με, Ὑπερβόλῃ τάχα
ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι περινο-
στῶν et *Philopseudis* §. 13.
vol. II. p. 311. εἶπέ μοι ὦ
Ἴων, ἦν δ' ἐγώ, ὁ ὄφεις ὁ
προσβευτῆς ὁ νέος ἄρα καὶ
ἐχειραγωγεῖ τὸν δράκοντα ἤδη
ὡς φῆς γεγαρηκότα ἢ σκίλω-
να ἔχων ἐκεῖνος ἐπεστηρίξετο;

άσας ἐπεὶ με πάνυ σκυθροπὸν εἶδε· πάριθι, ἔγ
 καὶ σὺ ὦ Μίκυλλε καὶ συνδεῖπνει μεθ' ἡμῶν
 τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι με
 τῆς μητρὸς ἐστιᾶσθαι, ὡς σὺ χώραν ἔχῃς. ἐσῆ
 5 οὖν μάτην λύκος χανῶν παρὰ μικρὸν, αἰσχυρόμει
 ὅτι ἐδόκουν ἐξεληλακέναι τοῦ συμποσίου τὸ παιδί
 τοῦ Εὐκράτους. κάπειδῆ κατακλίνεσθαι καιρὸς
 πρῶτον μὲν ἀράμενοι ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν ο
 ἀπραγμόνως μὰ Δία πέντε οἶμαι νεανίσκοι εὐμε
 10 θεις ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ο
 διαμένοι ἐν τῷ σχήματι καὶ ἐπὶ πολὺ καρτερο
 δύναιτο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατα
 κείσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ ὑποκατακλίνουσι φέροντες, ο
 ὁμοτράπεζοι εἴημεν. τούντεῦθεν ἐδειπνοῦμεν
 15 Ἡυθαγόρα πολυόψον τι καὶ ποικίλον δεῖπνον ἐ
 χρυσοῦ πολλοῦ καὶ ἀργύρου. καὶ ἐκπώματα
 χρυσᾶ καὶ διάκονοι ὠραῖοι καὶ μουσουργοὶ καὶ γελωτο
 ποιοὶ μεταξὺ καὶ ὅλως ἡδίστη τις ἦν ἡ διατριβή, πλ

v. 3. κελεύσω] κελεύω Fl.
 v. 4. ἐστιᾶσθαι] Gorlic. mA1.
 ἐστιαθῆναι vulgo. ἔχῃς] 1428.
 2955. 3011. Gorlic. ἔχῃς vulgo.
 ἐσῆειν] Gorlic. εἰσῆειν vulgo.
 v. 9. μὰ Δία] L. mA1.
 2955. 3011. Gorlic. μὰ Δία
 ἐς P. νῆ Δία vulgo. v. 13.

ὑποκατακλίνουσι] 2955. 30
 Gorlic. ὑποκλίνουσι G. κα
 κλίνουσι vulgo. v. 15. δεῖπν
 om. Fl. v. 17. γελωτοποι
 μεταξὺ] 2955. 3011. Gor
 γελωτοποιοὶ vulgo. v. 18.
 ἦν] om. Fl.

v. 4. εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χανῶν] παροιμία ἐπὶ τ
 ἐλπιζόντων τι καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυγχάνοντων. V.

§. 11. v. 17. γελωτοποιοὶ με
 ταξὺ. quum optimi libri μετα
 ξὺ adiciant vix potest dubium
 esse quin sit a Luciano profec
 tum, estque hic locus ipse quo
 que argumento quam negligenter
 ceteri libri scripti sint prae-

ter Gorlicensem et Parisi
 3011. in iis quae sequuntur
 libro Gorlicensi recepi ἀλλ'
 quum ceteri libri quod exhib
 ἀλλὰ ἐν με a sciolo gram
 tico profectum esse videatur

ἀλλ' ἐμὲ ἐλύπει οὐ μετρίως ὁ Θεσμόπολις ἐνο-
χλῶν καὶ ἀρετὴν τινα πρὸς με διεξιὼν καὶ διδά-
σκων, ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀπο-
τελοῦσθαι καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστί, νύξ οὐκ ἔστιν, ἐνίοτε
δὲ καὶ κέρατα ἔφρασκεν εἶναί μοι. τοιαῦτα πολλὰ 5

1. ἀλλ' ἐμὲ] Gorlic. ἀλ- τα] 3011. Gorlic. καὶ τοι τοι-
λά ἐν με vulgo. v. 5. τοιαῦ- αῦτα 2955. καὶ τοιαῦτα vulgo.

v. 5. τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν
θεομένῳ προσφιλοσοφῶν συν-
εἶρει καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐ-
φροσύνην. his in verbis critici
eorum qui in Luciani scriptis
emendandis atque explicandis
versati sunt, facile principes
vehementer mihi in constituen-
da scriptura falsi esse viden-
tur, quod quum in vulgata
scriptura καὶ τοιαῦτα πολλὰ
οὐδὲν θεομένῳ προσφιλοσο-
φῶν συνεἶρει καὶ ὑπετέμνετο
τὴν εὐφροσύνην praecessisset
tempus praeteritum ἔφρασκεν,
cum sequeretur praesens tempus
συνεἶρει, deinde autem rursus
scriptor ad praeteritum tempus
aberetur ὑπετέμνετο, Pelletus,
Struuius, Fritzschius putarunt
nitium latere in tempore prae-
senti συνεἶρει, itaque scriben-
tum censuerunt συνεἶρε: quam
rationem non possum probare.
nam neque est veri simile esse
verbum συνεἶρε quum sequere-
tur ὑπετέμνετο aut errore aut
indio in συνεἶρει mutatum et
ratio qua quum alii scriptores
Lucianus in narratione uti
soler videtur si non requirere,
et ferre saltem optime istam
praesentis temporis ac praeteriti
coniunctionem, neque tamen ipse
redo haec verba ita esse ab

Luciano scripta quem ad modum
vulgo leguntur, quoniam prae-
sens tempus ita cinctum prae-
teritis non facile ne apud Lu-
cianum quidem inuenias. quod
quum ita sit, alia mihi videtur
quaerenda medicina, qua loco
corrupto succurramus. haec au-
tem facile potest inueniri, modo
in librorum scripturam accura-
tius inquiramus. ac libri qui-
dem optimi ita hunc locum ex-
hibent, quem ad modum videtur
esse a Luciano scriptus. est
igitur particula καὶ ante τοιαῦτα
cum libro Parisino 3011. et
Gorlicensi omissenda. ita noua
res orditur, atque una offensio
erit remota, nam sic etiam si
praecesserat praeteritum recte
potuit Lucianus uti praesenti
tempore. est autem etiam id-
circo ista particula omissenda,
quod haec verba etiam ad sen-
tentiam non possunt tam apte
cum iis quae antecedunt con-
iungi. non enim adiicit Lucia-
nus noui aliquid, sed quae di-
xit complectitur paucis, qua in
re omnis particulae omissio est
legitima, conferatur ut vnum
locum afferam Demosthenis en-
com. §. 44. vol. II. p. 600.
ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις ὦ βασιλεῦ
λέγειν, Μακεδόσι μὲν, εἶπεν,

οὐδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρει καὶ ὑπὲρ
τέμνεται τὴν εὐφροσύνην οὐκ ἔτι ἀκούειν τῶν κρι-

οὐδὲν ἀπόμοτον οὐδὲ παρὰ-
δοξον, εἰ Δημοσθένην οὕτω
λαμβάνουσιν, ὡς Ἀμφίπολιν,
ὡς Ὀλυμπον, ὡς Ὠρωπὸν.
τοιαῦτα πολλά ἔλεγε· καὶ γὰρ
οὐκ ὑπογραφείας παρεσιτήσα-
μην, ἵνα σοὶ τὰ λεγθέντα σώ-
ζοιτο. sic haec verba habebi-
mus coniuncta: τοιαῦτα πολλά
οὐδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν
συνείρει καὶ ὑπὲρτέμνεται τὴν
εὐφροσύνην, de quibus si sunt
separata vti separanda sunt ab
oratione antecedente, nemo qui
vel leuiter Lucianum attigit du-
bitabit quisquam. itaque hanc
rem iam missam facerem, nisi
viderem neminem adhuc dixisse
quam saepe Lucianus potissi-
mum praesens tempus coniunxe-
rit cum praeterito et qua id ra-
tione fecerit. hoc autem mihi
videtur ita fecisse, vt tempore
praesenti in narratione rem pri-
mariam expresserit, praeterito
autem rem eam quae cum ista
quam dixi primaria coniuncta
esset aut ex ea demum eueniret.
hinc videtur factum quod prae-
sens tempus priorem plerumque
locum obtineat, praeterita au-
tem secundum. exemplis res
erit planior, *Toxaridis* §. 60.
vol. II. p. 59. θρασύτερον δὲ
ἐλιπερόμενον τηρήσας τὸν ἀν-
τιπάλον παύει εἰς τὸ σιέρονον
καὶ διήλασεν ὥστε αὐτίκα ἐλε-
πτῶκει πρὸ τοῖν ποδοῖν αὐ-
τοῦ, vbi recte coniuncta sunt
haec tempora παύει — καὶ διή-
λασεν. *Luci siue Asini* §. 2.
vol. II. p. 65. οἱ μὲν οὖν
ἀσπασάμενοι με ἄρχοντο, ἐγὼ
δὲ κόπιω προσελθὼν τὴν θύ-

ραν καὶ μόλις μὲν καὶ ἰ-
δέως, ὑπήκουσε δ' ἔτι ἢ
νή, vbi κόπιω significat
primariam et quidem eam
repetitur, ὑπήκουσεν autem
quae per istam euenit et se-
facta est. *ibidem*: καὶ γὰρ
παρελθὼν εἶσω ἀσπάζομαι
τὸν καὶ τὰ γράμματα ἐ-
δωκα. *eiusdem libri* §. 23.
II. p. 75. ἡ δὲ γραῦς ἐπε-
εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἔτοιμα
λαμβάνεται με ἐκ τῆς οὐ-
καὶ εἶχετο *ibid.* §. 44. vol.
p. 87. καὶ τὰ μὲν πρῶτα
λεῖ πρὸς ἡμᾶς τῆ Ἰταλῶν
νῆ καὶ ἤρετο τὸν κηπου-
ῦποι ἀπάγει τὸν ὄνον
ibid. §. 46. vol. II. p. 88.
δὲ στρατιώτης πωλησέν
ἔγνω καὶ πιπρῶσζεται με
καὶ εἶχον Ἀπικῶν, vbi
eo ac sententia requirebat
praesens tempus etiam post
legitur. *Luc. siue asini* §.
vol. II. p. 91. καὶ διηλέ-
πρὸς τὸν ἐπισιτίτην τὸν
καὶ μισθὸν ἀδρὸν αὐτοῦ
σχετο. *ibid.* §. 51. vol. II.
92. κλίνομαι καὶ σφόδρα
ρον. *ibid.* p. 55. vol. II.
94. περιβάλλει με καὶ π-
ἐγίλει καὶ με καὶ οἰκαδε-
ὡς ἑαυτὸν. *de dea Syria*
12. vol. II. p. 561. αὐτίκα
γῆ ὕδωρ ἐκδιδοῖ καὶ ὄμ-
μεγάλοι ἐγένοντο. *dialogi*
retr. VIII. §. 3. vol. II. p.
καὶ αὐτὸς ἀναγλέγεται ἐ-
πράγμα καὶ ἐπισιτίας
ἐκλασεν, ἔτυπεν, ἠπέλη-
νεύσειν. cf. denique *Ma-*
mani, §. 7. vol. I. p. 196.
θῆρέ τέ με καὶ ἀπέμαζε

ιζόντων ἢ ἀδόντων. τοιοῦτο μὲν σοι ὦ ἀλεκτροῦν
 ἢ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ. Οὐχ ἡδιστον ὦ Μίκυλλε καὶ μάλιστα
 τεῖ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

§. 12. ΜΙΚ. Ἄκουε δὲ ἤδη καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὦμην 5
 ἄρ' τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα οὐκ οἶδ' ὅπως
 ποθνήσκεις, εἶτα προσκαλέσαντά με καὶ διαθήκας
 ἔμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων ἐγώ, μι-
 ρὸν ἐπισχόντα ἀποθανεῖν· ἑμαυτὸν δὲ παρελθόντα
 τὴν οὐσίαν τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἔξεν- 10
 εῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀέναόν τε καὶ πολὺν
 τιρρέον, τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα καὶ τραπέζας καὶ
 κτώματα καὶ διακόνους, πάντα ἐμὰ ὡς τὸ εἶκος εἶ-
 πι. εἶτα ἐξήλανον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἔξυπτιάζων,
 ἐριβλεπτος ἅπασι τοῖς ὄρωσι καὶ ἐπίφθονος. καὶ 15
 προέθεον πολλοὶ καὶ προῖπτενον καὶ εἶποντο πλεί-

v. 1. τοιοῦτο] *Gorlic.* τοῦτο
 ἴγο. v. 2. τὸ δεῖπνον] τὸ
 ἵπνεῖν 2955. v. 5. δὲ ἤδη]
P. Gorlic. δὴ ἤδη 3011. δὴ
 ἴγο. v. 7. προσκαλέσαντα]
 προσκαλέσαντα 2955. v. 8. ὁ]

ex J. P. MAI. *Gorlic.* v. 11.
 ἀέναον] ἀένναον 1428. 3011.
Gorlic. v. 16. προῖπτενον]
 1428. 3011. *Gorlic.* περιῖπ-
 τενον vulgo.

περιήγγισε δαδίοις καὶ στίλλῃ
 ἐπὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ
 ἐπὶ τῷ ἐπὶ τὴν ἐκείνην ὑποτον-
 ῶσας· εἶτα ὅλον με κατα-
 γχεύσας καὶ περιελθὼν ἵνα
 ἢ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φα-
 τῶν ἐπανάγει ἐς τὴν οὐ-
 σίαν ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα,
 ἐπὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶ-
 πμεν. his allatis locis quis
 re de recepta scriptura in
 Illo dubitet vbi recte συνέριει
 citur praesenti tempore quo
 tid ille eo omni tempore fece-
 t declaretur, ὑπετέμνετο au-
 m quoniam ad id pertinet

quod per prins factum effectum
 est recte praeterito tempore
 effertur.

§. 12. v. 17. καὶ προέθεον πολ-
 λοὶ καὶ προῖπτενον καὶ εἶπον-
 το πλείους. vix operae pre-
 tium est exponere, cur ex li-
 bris optimis προῖπτενον scri-
 pserim pro vulgato περιῖπτενον
 quod hoc loco ferri nullo modo
 potest. nam si voluit Lucianus
 illud dicere aliquos etiam pro-
 pter currum Micylli equo ve-
 ctos esse, dicendum erat παρίπ-
 τενον, sed hoc loco apparet
 nihil dici aliud nisi pedites

οὐδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρει καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην οὐκ ἔῶν ἀκούειν τῶν κίθα

οὐδὲν ἀπώμοτον οὐδὲ παράδοξον, εἰ Δημοσθένην οὕτω λαμβάνουσιν, ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς Ὀλυμπον, ὡς Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολλά ἔλεγε· καὶ γὰρ οὖν ὑπογραφείας παρεσισηάμην, ἵνα σοὶ τὰ λεχθέντα σώζοιτο. sic haec verba habebimus coniuncta: τοιαῦτα πολλά οὐδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρει καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην., de quibus si sunt separata vti separanda sunt ab oratione antecedente, nemo qui vel leuiter Lucianum attigit dubitabit quisquam. itaque hanc rem iam missam facerem, nisi viderem neminem adhuc dixisse quam saepe Lucianus potissimum praesens tempus coniunxerit cum praeterito et qua id ratione fecerit. hoc autem mihi videtur ita fecisse, vt tempore praesenti in narratione rem primariam expresserit, praeterito autem rem eam quae cum ista quam dixi primaria coniuncta esset aut ex ea demum eueniret. hinc videtur factum quod praesens tempus priorem plerumque locum obtineat, praeterita autem secundum. exemplis res erit planior, *Toxaridis* §. 60. vol. II. p. 59. θρασύτερον δὲ ἐπιγερόμενον τηρήσας τὸν ἀντίπαλον πάει εἰς τὸ σιέρονον καὶ διήλασεν ὥστε αὐτίκα ἐλεπτώκει πρὸ τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ., vbi recte coniuncta sunt haec tempora πάει — καὶ διήλασεν. *Luci siue Asini* §. 2. vol. II. p. 65. οἱ μὲν οὖν ἀσπασάμενοι με ἦγοντο, ἐγὼ δὲ κόπτω προσελθὼν τὴν θύ-

ραν καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως, ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή., vbi κόπτω significat rem primariam et quidem eam qua repetitur, ὑπήκουσεν autem rem quae per istam euenit et semel facta est. *ibidem*: καὶ γὰρ παρελθὼν εἶσω ἀσπάζομαι αὐτὸν καὶ τὰ γράμματα ἀπέδωκα. eiusdem libri §. 23. vol. II. p. 75. ἡ δὲ γραῦς ἐπειδὴ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἔτοιμον λαμβάνεται με ἐκ τῆς οὐράς καὶ εἶχετο *ibid.* §. 44. vol. II. p. 87. καὶ τὰ μὲν πρῶτα λέλειπὸς πρὸς ἡμᾶς τῆ Ἰταλῶν φωνῆ καὶ ἤροτο τὸν κηπουρῶν ὅποι ἀπάγει τὸν ὄνον ἐμὲ *ibid.* §. 46. vol. II. p. 88. δὲ στρατιώτης πωλήσειν με ἔγνω καὶ πιπράσκειται με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀπικῶν., vbi pro eo ac sententia requirebat praesens tempus etiam post positum legitur. *Luc. siue asini* §. 50. vol. II. p. 91. καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν καὶ μισθὸν ἀδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο. *ibid.* §. 51. vol. II. p. 92. κλίνομαι καὶ σφόδρα ἠπύρου. *ibid.* p. 55. vol. II. p. 94. περιβάλλει με καὶ πολλὰ ἐγίλει καὶ με καὶ οἴκαδε ἤγει ὡς ἑαυτὸν. *de dea Syria* §. 12. vol. II. p. 561. αὐτίκα γῆ ὑδωρ ἐκδιδοῖ καὶ ὄμβρο μεγάλοι ἐγένοντο. *dialogi metempsych. VIII.* §. 3. vol. II. p. 461 καὶ αὐτὸς ἀναγλέγεται εἰς πρῶγμα καὶ ἐπισιός ποιεύσειν. cf. denique *Necyomant.* §. 7. vol. I. p. 196. ἐκίθηθρέ τέ με καὶ ἀπέμαξε κα

ριζόντων ἢ ἄδόντων. τοιοῦτο μὲν σοι ὦ ἀλεκτροῦν τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ. Οὐχ ἡδιστον ὦ Μίκυλλε καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκληρώθη τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

§. 12. ΜΙΚ. Ἄκουε δὲ ἤδη καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὦμην γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶτα προσκαλέσαντά με καὶ διαθήκας θέμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων ἐγώ, μικρὸν ἐπισχόντα ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξάν- 10 τλεῖν σκάφαις, τισὶ μεγάλαις ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον, τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα καὶ τραπέζας καὶ ἐκπώματα καὶ διακόνοισι, πάντα ἐμὰ ὡς τὸ εἶκος εἶναι. εἶτα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ἅπασιν τοῖς ὄρωσι καὶ ἐπίφθονος. καὶ 15 προέθεον πολλοὶ καὶ προῖππευον καὶ εἶποντο πλεί-

v. 1. τοιοῦτο] *Gorlic.* τοῦτο vulgo. v. 2. τὸ δεῖπνον] τὸ βειπνεῖν 2955. v. 5. δὲ ἤδη] *G. P. Gorlic.* δὴ ἤδη 3011. δὴ vulgo. v. 7. προσκαλέσαντα] τροκαλέσαντα 2955. v. 8. ὁ]

περιήγγισε δαδίσι καὶ σκίλλῃ καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμια καὶ τὴν ἐπιρρήν ἐκείνην ὑποτονθορούσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελθὼν ἵνα αὐτὴ βλαπτομένη ὑπὸ τῶν φαρμάκων ἐπανάγει ἐς τὴν οὐσίαν ὡς εἶχον ἀναποδίξοντα, καὶ τὸ λοιπὸν ἅμια πλοῦν εἶρομεν. his allatis locis quis ure de recepta scriptura in alio dubitet ubi recte συνέριε licitur praesenti tempore quod ille eo omni tempore fecit declaretur, υπειμένετο autem quoniam ad id pertinet

ex *J. P. mAl. Gorlic.* v. 11. ἀέναον] ἀένναον 1428. 3011. *Gorlic.* v. 16. προῖππευον] 1428. 3011. *Gorlic.* περίππευον vulgo.

quod per prius factum effectum est recte praeterito tempore effertur.

§. 12. v. 17. καὶ προέθεον πολλοὶ καὶ προῖππευον καὶ εἶποντο πλείους. vix operae pretium est exponere, cur ex libris optimis προῖππευον scripserim pro vulgato περίππευον quod hoc loco ferri nullo modo potest. nam si voluit Lucianus illud dicere aliquos etiam propter currum Micylli equo vectos esse, dicendum erat παρίππευον, sed hoc loco apparet nihil dici aliud nisi pedites

ους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνου ἔχων καὶ δακτυ-
 λίους βαρεῖς ὅσον ἑκκαίδεκα ἐξημιένος τῶν δακτυ-
 λίων ἐκέλευον ἐστίασίν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆρα
 ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων· οἱ δὲ ὡς ἐν ὀνείρω εἰκὰς
 5 ἤδη παρήσαν καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι ἐσεκομίζετο καὶ
 ὁ πότος συνεκροτεῖτο. ἐν τούτῳ ὄντα με καὶ φι-
 λοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἐκάστω
 τῶν παρόντων ἤδη τοῦ πλακοῦντος ἐσκομιζομένοι
 ἀναβοήσας ἀκαίρως συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπί-
 10 σιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλουτο-
 ἐκείνον ὑπηρέμιον φέρεσθαι παρεσκευάσας διασχε-
 δάσας· ἄρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ

v. 1. τὴν] om. Fl. v. 2. ἐξημι-
 μένος] 3011. Gorlic. ἐξημιμέ-
 νους vulgo. v. 5. ἄρτι] om.
 Fl. ἐσεκομίζετο] 3011. Gorlic.
 συνεκομίζετο vulgo. v. 8. ἐσκο-
 μιζομένου] mA1. 3011. Gorlic.
 ἐσκομ. vulgo. v. 11. ἐκείνον]

hic vulgo additur διασχεδάσας
 quod in Gorlic. post παρεσκευ-
 ασας legitur. ὑπηρέμιον] ὑπη-
 νεμον 3011. Gorlic. φέρεσθαι
 φέρειν 1428. παρεσκευ.] πα-
 ρασκ. Fl.

v. 6. πότος] πότος παροξυτόνως μὲν σημαίνει τὸ συμπί-
 σιον, ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ πόμα καὶ τὸ πίνειν δηλοῖ. V.

v. 6. φιλοτησίας] φιλοτησίαν προπίνειν ἐστὶν ἡνίκα τις ἐ-
 ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πῶν μέρος, τὸ λοιπὸν
 παρὰ σοὶ φίλῳ καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος. V.

equitesque ante currum Micylli
 fuisse ac plures post eum se-
 cutos.

v. 11. ὑπηρέμιον φέρεσθαι. etsi
 optimi libri exhibent ὑπήνεμον
 φέρεσθαι, non tamen videtur
 vulgata scriptura mutanda, cf.
 Theocriti, idyll. V. v. 115. οἱ
 τὰ Φιλῶνδα σῦχα καιατρώ-
 γοντες ὑπήνεμοι φορέονται.
 illud autem ὑπήνεμον fa-
 cile vel in optimis libris in
 ὑπήνεμον potuit depravari. vti-

tur autem verbo ὑπήνεμιος Lu-
 cianus nauigi sine poter. §. 4
 vol. II. p. 444. ἄλλως τε οἱ
 ἂν δεξαίμεν πλουτήσας ἐ-
 ὀλίγον ὑπήνεμιόν τινα πλοῦ-
 τον ἀνιᾶσθαι μετ' ὀλίγον φ-
 λὴν τὴν μᾶζαν ἐσθίων.

v. 11. παρεσκευάσας διασχε-
 δάσας. retraxi cum libro Go-
 licensi participium quod vul-
 ante ὑπήνεμιον legitur, ha-
 maxime ob causam quod
 praeponitur διασχεδάσας vis a
 iectiui ἀναβοήσας quod per

ὡς τριέσπερον ἂν ἠδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον.

§. 13. ΑΛΕΚ. Οὕτω φιλόχρυσος εἶ καὶ φιλόπλουτος ὦ Μίνυλλε καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἅπαντος θανμάξεις καὶ ἡγῆ εὐδαιμον εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον;

ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος ὦ Πυθαγόρα τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτός, ὅποτε Εὐφορβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον τῶν βοστρύχων ἐξημιμένος ἦεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, οὕτω καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἀμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἠξίους χρυσῷ ἀναδεδεμένος τοὺς πλοκάμιους διαγωνίζεσθαι. καὶ μοι δοκεῖ ὁ Ὅμηρος διὰ τοῦτο Χαρίτεσσιν ὁμοίως εἰπεῖν σοὺ τὰς κόμας, ὅτι

v. 1. ὡς] om. Gorlic. ἔτι εἶδον] ἐπέιδον Gorlic. v. 3. εἶ] ex Fl. habet Gorlic. v. 5. πολὺ] τὸ πολὺ 2955. v. 9. ἄργυρον] ἀργύριον 2955. τῶν βοστρύχων ἐξημιμένος] Gorlic. ἐξημιμένος τῶν βοστρύχων vulgo. ἦεις] Fl. 2955. 3011. Gorlic. οὕτω ἐξήεις Par. ἐξήεις vulgo. v. 10. οὕτω] add. Gorlic. σιδηροφορεῖν] om. L. v.

11. μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν] om. Fl. v. 12. καὶ] om. Fl. ἀναδεδεμένος τοὺς πλοκάμιους] 3011. Gorlic. vulgo διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμιους ἔχων. ἀναδεδεμένους—ἔχων L. mAl. v. 13. διαγωνίζεσθαι] L. mAl. 3011. Gorlic. διακινδυνεύειν vulgo. ὁ Ὅμηρος] Gorlic. Ὅμηρος vulgo. v. 14. Χαρίτεσσιν] Gorlic. Χαρίτεσσιν vulgo.

tam hanc enunciationem dominatur infringitur. ne quis autem in eo haereat quod verba litteris simillimis coniunguntur, cautum est diligentia C. Foertschi observatt. critt. in Lys. oratt. p. 15.

v. 1. ὡς τριέσπερον. etsi omitti hoc loco possit quae deest in libro Gorlicensi particula ὡς, tamen est ad hunc locum aptissima, ita vt propter antecedens ὦ credam eam esse omis-

sam ab librario potius in isto codice quam in ceteris a grammatico adiectam.

§. 13. v. 10. οὕτω καὶ ἐν τῷ πολέμῳ ἔνθα etc. ex libro Gorlicensi adiciendum putavi οὕτω particulam, quae excidere potuit facillime nec videtur quum ad hunc locum sit aptissima ab librariis profecta. ceterum eiusdem particulae etiam in libris Parisinis videntur esse vestigia. Parisiensis enim editio quaedam

ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους Σίμωνός ἐστι, καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρά, ὁ τὸ τρυβλίον περιλεχών ἄσμενος ἐξελαύνει ἀλουργῆ καὶ ὑσγίνοβαφῆ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας καὶ ζεύγη καὶ χρυσᾶ ἐκπώμασθαι καὶ ἑλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντι προσκννούμενος οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναχος γοῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα· χαῖρε, ἔφη, Σίμων· ὁ δὲ ἀγανακτήσας· εἶπατε, ἔφη, τῆ πτωχούτῳ μὴ κατασμικρύνειν μὲν τοῦνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον ἤδη καὶ ἐρωῶσιν αὐτοῦ αἱ γυναῖκες, ὁ δὲ θρούπιται πρὸς αὐτὰς καὶ ὑπερορᾷ καὶ τὰς μὲν προσίεται καὶ ἰλεῶς ἐστίν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀναρτήσασθαι αὐτὰς ἀμελούμεναι. ὄρας ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσῆς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τοὺς ἀμόρφους καὶ ἐρωσμίους ἀπεργάζεται ὡσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος καστός; ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων·

ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον

καὶ

20 χρυσὸς γάρ ἐστιν ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.
ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας ὦ ἀλεκτροῦν;

v. 1. Σίμωνός ἐστι καὶ νῦν ἐκεῖνος] 2955. 3011. Gorlic. vulgo tantum Σίμων, pro qua voce καὶ νῦν ἐκεῖνος G. mA1. v. 2. ὁ τὰ ῥάκια] περιβεβλημένος add. G. v. 9. τούτῳ] ex 2955. 3011. Gorlic. v. 11. ἤδη] 2955. 3011. Gorlic. ὅτι vulgo. αἱ] Gorlic. καὶ αἱ vulgo. v. 12. πρὸς] 3011. Gorlic. καὶ πρὸς vulgo. αὐτὰς] Gor-

lic. ταύτας vulgo. v. 13. ἀναρτήσασθαι] 2955. 3011. mA1. Gorlic. ἀνελεῖν vulgo. v. 14. αὐτὰς] Gorlic. ἐαυτὰς 2955. 3011. αὐτὰς vulgo. v. 15. ἀμόρφους] P. Gorlic. ἀμορφότερους vulgo. v. 18. κάλλιστον] Gorlic. κάλλιστον καὶ κράτος vulgo. v. 20. ἐγέλασας] 1428. 2955.

v. 3. ἀλουργῆ] πορφυρᾶ. V.

v. 3. καὶ ὑσγίνοβαφῆ ἀμπεχόμενος] ὑσγινόν ἐστιν αἰμαῖοξοικός ὑακίνθου βαθύτερον, ἴσως δὲ τὰ ἀπὸ χοιρείων αἱματὶ βαπτόμενα. V.

§. 15. ΑΛΕΚ. 'Οτι ὑπ' ἀγνοίας ὦ Μίκυλλε καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλουσίων· οἱ δ' εὖ ἴσθι πολὺν ὑμῶν ἀθλιώτερον τὸν βίον βιοῦσι, λέγω δέ σοι καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος καὶ παντὸς βίου πεπειραμένος· 5 μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴση ἕκαστα.

ΜΙΚ. Νῆ Δία καιρὸς γούν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν, ὅπως ἡλλάγῃς καὶ ἂ σύννοισθα τῷ βίῳ ἕκαστω.

ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοσοῦτόν γε προειδῶς μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἐωρακέναί. 10

ΜΙΚ. Ἐμοῦ ὦ ἀλεκτρονίων; οὕτω σοὶ γένοιτο. προάγῃ γάρ με λαιδορεῖσθαι σοι· ἀλλὰ εἰπέ ἀπὸ τοῦ Εὐφρόβου ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μεταβλήθῃς, εἶτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρονόου· εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν πολυειδέσι 15 τοῖς βίοις.

§. 16. ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ μοι καταπταμένη ἐς τὴν γῆν ἐνέδῃ ἐς ἀνθρώπου σῶμα ἦν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα,

v. 3. ὑμῶν ἀθλιώτερον] Gorlic. ἀθλιώτερον ὑμῶν vulgo. ὑμῶν] ἡμῶν 1428. 2955. τὸν] ἰμ. Gorlic. v. 5. παντὸς] Gorlic. ἴπιαντος vulgo. v. 12. προάγῃ] nA1. P. 2955. προάγει Gorlic. προάγεις vulgo. v. 13. τοῦ]

ex 2955. 3011. Gorlic. μετεβλήθῃς] μεταβλήθῃς 2955. v. 15. πολυειδέσι] Gorlic. ἐν πολυειδέσι vulgo. v. 18. μοι] μου 2955. ἐς] 3011. Gorlic. εἰς vulgo. ἐς] ἐν 2955.

v. 2. τοῖς πολλοῖς] τοῖς ἀνοήτοις. G.

§. 15. v. 3. πολὺν ὑμῶν ἀθλιώτερον. quum non sine magno pondere pronomen in libro Gorlicensi ante ἀθλιώτερον positum viderem, non dubitavi hic quomodo librum praestantissimum equi.

v. 15. πολυειδέσι τοῖς βίοις. sic ex libro Gorlicensi scripsi. nam etsi ἐν post παθεῖν potuit excidere facillime, tamen etiam aptior videtur dativus sine praepositione. etiam Germani hic potius während quam in dicant.

μακρὸν ἂν εἶη λέγειν, ἄλλως τε οὐδὲ ὅσιον οὐ
ἐμοὶ εἰπεῖν οὔτε σοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἔπει
Εὐφορβος ἐγενόμην. . . .

MIK. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου ὦ θαυμάσιε τι

v. 1. τε] γε 2955. οὐδὲ] Gor-
lic. οὐδ' J. P. οὐτὲ Ex. Fl.
οὔτε vulgo. v. 1. οὔτ' ἐμοὶ]
Gorlic. οὔτε ἐμοὶ vulgo. v. 2.

ἔπειτ'] Gorlic. ἔπει δὲ vulg
v. 4. Ἐγὼ δὲ — τίς ἦν;] οἱ
Gorlic.

§. 16. v. 2. ἐγὼ δὲ πρό του-
του γε ὦ θαυμάσιε τίς ἦν; hic
difficile iudicium est de verbis
iis quae in libro Gorlicensi
omissa sunt, de quibus tamen
ex ceteris libris nihil indica-
tum est. namque accurate si
huius loci sententiam exigimus
non potest esse dubium quin
iure possint abesse, nihil enim
continent, quod non idem sit
expressum reliqua oratione;
num abiicienda sint potest du-
bitari. ac primum dicam quid
ad condemnda faciat, deinde
qua possint ratione defendi ape-
riam. in suspicionem igitur eo
adducuntur ista verba quod opti-
mus liber ea omittit nec quae
hoc in loco inest sententia ea
flagitat: huc accedit quod ne
recte quidem videtur quaerere
Micyllus quis ante fuerit, de-
inde vero num sit mutatus, quod
contra videtur debuisse fieri.
denique molestum videtur esse
asyndeton in verbis τοῦτό μοι
πρότερον εἶπέ, εἰ κἀγὼ ποτε
ἠλλάγην ὥσπερ σύ, expecta-
ris enim quum praecessissent
verba ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου
ὦ θαυμάσιε τίς ἦν; Lucianum
dicturum fuisse τοῦτο γὰρ μοι
πρότερον εἶπέ, εἰ κἀγὼ ποτε
etc. eadem ratio eorum verbo-

rum est quae infra idem lib-
omittit εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν. ἐπι-
λω γὰρ τοῦτο εἰδέναι, quae
consuetas quidem Luciano for-
mulas continent, sed sine illa
tamen sententiae detrimento pos-
sunt abesse. his igitur omissis
formulis ita optime procedent
oratio:

MIK. Τοῦτό μοι πρότερον
εἶπέ, εἰ κἀγὼ ποτε ἠλλάγην
ὥσπερ σύ.

ΑΛΕΚ. Καὶ μέλα.

MIK. Τίς οὖν ἦν;

ΑΛΕΚ. Μύρμηξ Ἰνδίων

τῶν τὸ χρυσίον ἀνορουττόντων
sic optime procedit oratio. se-
tamen nolui ita haec verba edi-
re, primum quod etiam in opti-
mis libris incuria Librariorum
plura saepe verba sunt omissa
deinde quod hoc loco etiam
apparet caussa cur Librarius ista
verba potuerit omittere, quum
similes litterae his in senten-
tiis essent τίς ἦν et τίς οὖν
ἦν et ὥσπερ σύ et εἰδέναι
quae saepe in mirum modum
Librariis offensionem fuerunt. n-
que enim credo a grammaticis
ista verba esse, quae Lehmannus
erat suspicio: quum sciamus
grammaticos adiecisse potius
suo quam scriptoris verba in-
duxisse. quae quum ita sit

ἦν; τοῦτό μοι πρότερον εἶπέ, εἰ κἀγὼ ποτε ἠλλά-
γην ὡσπερ σύ.

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα.

ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν; εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν. ἐθέλω
γὰρ τοῦτο εἰδέναί.

5

ΑΛΕΚ. Σύ; μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον
ἀνορυπτόντων.

ΜΙΚ. Εἶτα ὄκνον ὃ κακόδαιμον κὰν ὀλίγα τῶν
ψηγμάτων ἤκειν ἐς τόνδε τὸν βίον ἐξ ἐκείνου ἐπι-
πιτισάμενος; ἀλλὰ καὶ τί μετὰ τοῦτο ἔσομαι εἶπέ, 10
εἰκὸς δὲ εἰδέναί σε, εἰ γὰρ τι ἀγαθὸν εἶη, ἀπάγξο-
μαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ πατῆρος ἐφ' οὗ σὺ
ἴστηκας.

v. 1. ἠλλάγην] ἠλλάγμην
AI. v. 4. εἴ τι ἔχεις — σύ]
m. Gorlic. v. 8. ὃ κακόδαι-
μον] Gorlic. ὁ κακοδαίμων
vulgo. κὰν ὀλίγα] 2955. 3011.

Gorlic. ὀλίγον vulgo. ὀλίγων
BI. v. 9. ἤκειν] ἤκων Fl.
τόνδε] ex 3011. Gorlic. v.
11. δὲ] Gorlic. γὰρ vulgo.
ἀπάγξομαι] ἀπάγχομαι Fl.

non possum negare mihi vulga-
m scripturam valde de inter-
polatione suspectam esse.

v. 8. ὃ κακόδαιμον. sic ex
pro Gorlicensi scribendum pu-
ni, solemus enim in dialogo
terdum non tam nos infelices
onunciare, sed eum saepe qui
od triste esset nobis elocutus
t. sic infra §. 30. credo ego
optimis libris scribendum ὃ
κόδαιμον οἷον βιοῖ τὸν βίον.
terum etiam quae est in ce-
is libris formula ὁ κακοδαί-
ον saepe est a Luciano vsur-
ta. cf. Timonis §. 8. vol. I.
39. ἀλλ' ὑπὸ γυνῶν τοσοῦ-
ν ὁ κακοδαίμων χειρόμενος
ἦπαρ φίλους εἶναι αὐτοῦς
ἑταίρους ᾤετο etc. dialogi
rtuorum XXIII. §. 1. vol. I.

p. 179. εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν
τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ
τοῦ Ἐκτορος. vid. C. Iacobitz
ad Luciani Timon. §. 23. p. 37.

v. 11. εἰκὸς δὲ εἰδέναί σε.
sic ex libro Gorlicensi scripsi
pro vulgato εἰκὸς γὰρ εἰδέναί
σε, quod vel idcirco poterat
facile adscisci a librariis quod
paullo ante eodem modo dictum
erat §. 15. εἰκὸς γὰρ σε ποι-
κίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν
πολυειδέσι τοῖς βίοις. εἰκὸς δὲ
autem hanc ob causam hoc loco
videtur esse aptius, quod sic haec
verba melius παρενθετικῶς pos-
sunt accipi, quod requirit quae
sequitur sententia εἰ γὰρ τι
ἀγαθὸν εἶη, ἀπάγξομαι ἤδη
etc., quae est aptissime cum
ipsa interrogatione coniungenda

§. 17. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο οὐδεμίαν μηχανῆν. πλὴν ἀλλὰ ἐπεὶ περὶ Εὐφορβος ἐγενόμην — ἐπάνεμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα — ἐμαχόμεν ἐπ' Ἰλίου καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενέλεω, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ περιέμενον ἀοίκητος ἐστὼς ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσῃται μοι τὸν οἶκον.

v. 3. ἐπ'] J. V2. mA1. *Gorlic.* ἐν vulgo. v. 4. *Μενέλεω*] *Μενελάου* 1428. 2955. *Μενελάω* vulgo. v. 5. ἀοίκητος] P. 3011. *Gorlic.* ἄοικος vulgo.

v. 6. ἄχρι δὴ] ἄχριος *Gorlic.* ἐξεργάσῃται] ἐξεργάσεται P. ἐξεργάζεται 1428. ἐξεργάσεται 2955.

v. 5. περιέμενον ἄοικος] πρὸ τούτου φησὶν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πυθαγόρου ἐπλανώμεν, οἶκον ζητῶν, ὃ ἐστὶ σῶμα, ὅτε Μνήσαρχος ὁ πατήρ ὁ ἐμὸς ἔκτισέ μοι οἶκον, τουτέστι ἐσπειρέ με. V.

continet enim causam cur interrogauerit Micyllus.

§. 17. v. 4. ὑπὸ Μενέλεω. sic ex Belini coniectura scripsi, quum libri partim ὑπὸ Μενελάω partim ὑπὸ Μενελάου exhiberent. nam etsi optime ego scio esse etiam ab Atticis ὑπὸ his in locis interdum cum datiuo coniunctum, vid. Aug. Matthiae gr. Gr. ampliss. §. 395. annot. vol. II. p. 722 sq. ed. sec., tamen hic locus longe videtur esse simplicior quam vt datiuum possit adsciscere. quod quorsum a me dicatur facile qui diligenter has casuum rationes explorauit intelliget.

v. 4. ἀοίκητος. sic optimorum librorum auctoritate edendum putauī, nam etsi ἄοικος statim apparet recte hoc loco posse dici, altera tamen scriptura multo exquisitior est, quae quum non recte esset accepta, mutata esse videtur. nam

quum οἰκεῖσθαι dupliciter dicitur et de eo quod habitatur et de eo cui aliquid habitandum conceditur, cf. Homer. *Iliad.* β. 668. τοιχρὰ δὲ ὄκηθεν καταφυλαδόν., recte ἀοίκητος id significat quod non habitatur et eum cui habitatio est delegata, quasi quis Germanice dicitur *unbehauset*, illud apud Lucianum *de dipsadibus* §. 1. II. p. 415. ἀοίκητος γούν ἐστὶν διὰ ταῦτα., hoc apud Demostorat. 45. quae est c. *Stephan.* §. 70. ed. Bekk. p. 1123. ed. Reisk. ἀοίκητον δὲ τὸ Ἀρχεδήμου παῖδα τὸ σαυμῆρος πεποίηκας.

v. 6. ἐξεργάσῃται. sic libri optimi a quibus vt recedat nulla iusta causa apparet, libri deteriores vehementer actuant de hoc loco. de eo cum coniunctiuo sine particula ἂν coniuncto cf. G. Herm.

ΜΙΚ. Ἄσιτος ὦ τὰν καὶ ἄποτος;

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων ἢ μόνῳ τῷ σώματι.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν τὰ ἐν Ἰλίῳ μοὶ πρῶτον εἶπέ τοιαῦτα ἦν, οἷά φησιν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά; 5

ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίστατο ὦ Μίκυλλε ὅς γιγνομένων ἐκείνων κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν; ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημι ὑπερφυῆς μηδὲν γενέσθαι τότε μήτε τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλὴν ὡς οἴονται. εἶδον γὰρ 10 λευκὴν μὲν τινα καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι, τὰ δὲ ἄλλα πάνυ πρεσβῦτιν, ἡλικιωτὴν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης ἦν γε Θησεὺς πρῶτον ἀρπάσας ἐν Ἀφίδναις εἶχε κατὰ τὸν Ἡρα-

v. 1. ἄσιτος] *Gorlic.* ἄσιτος L. P. *Gorlic.* μηδὲ vulgo. v. ὦν vulgo. v. 4. μοὶ πρῶτον] 12. τὰ δὲ ἄλλα] *Gorlic.* τὰλ-
Gorlic. πρότερόν μοι vulgo. λα δὲ vulgo. v. 14. Ἀφίδναις]
v. 8. δέ] om. Fl. μηδὲν] *MAI.* Ἀθήναις 1428.

v. 1. ὦ τὰν] ὦ ἑταῖρε. V. in altero Vossiano in folio sic: ὦ τὰν] ὦ τὰν σημαίνει τὸ ἑταῖρε. καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἔτης, ὃ σημαίνει τὸν συγγενῆ. κασίγνητοί τε ἔται τε. ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἑτητάν, ὡς μέγιστος μεγιστάν, καὶ ἐν συγκροπῇ ἑτάν. καὶ ἡ κληρικὴ ὦ ἑτάν καὶ ἀποβολῇ τοῦ εἰ ὦ τὰν. V.

v. 7. ἐν Βάκτροις] χώρα Περσική. V.

v. 9. Αἴαντα] ὄρα οἷά φησιν, εἰ καὶ ὡς περισύρων τὰ τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἐν σχήματι παιδιᾶς, ἀλλ' ὅμως ἐναντία τοῖς ἑκείνῳ συγγραφῆσι καὶ παραδοθεῖσιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τῆς Τροίας ὅτι πρώτην ὑφ' Ἡρακλέους.... σχέθη ἡ Τροία. G.

lib. de particula ἄν II. c. 9. p. 112.

v. 4. μοὶ πρῶτον εἶπέ. sic magis scribendum putavi ex libro *Gorlicensi* quo saepius mod vulgo est in libris πρό-
τερόν μοι εἶπέ apud *Lucianum* egitur, vt §. 16. τοῦτό μοι πρότερον εἶπέ. non est igitur

veri simile ab librario pro πρό-
τερον scriptum esse πρῶτον. deinde etiam ad sententiam videtur aptius esse vt dicatur πρῶτον εἶπέ. neque enim gal-
lus alia erat explicaturus, vt *Micyllo* dicendum esset: istud mihi prius enarras quam id dicas quod incipis; sed quum

κλέα γενόμενος, ὁ δ' Ἡρακλῆς πρότερον εἶλε Τροίαν
κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν τοὺς τότε μάλιστα. διη-
γεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα κομιδῇ μειράκιον
ὄν ἐωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα.

5 ΜΙΚ. Τί δαί; ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν, ἄριστος
τὰ πάντα ἢ μῦθος ἄλλως καὶ ταῦτα;

ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲν συνηνέχθη ὃ Μί-
κυλλε οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι ἀκριβῶς οὕτω τὰ παρὰ
τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γὰρ πολέμιος ὢν; τὸ
10 μὲν τοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς
ἀπέκτεινα διελάσας τῷ δορατίῳ.

ΜΙΚ. Εἰτά σε ὁ Μενέλεως μακροῦ εὐχερέστε-
ρον. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς, τὰ Πυθαγόρου δὲ ἤδη
λέγε.

15 §. 18. ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον ὃ Μίκυλλε σοφισ-
τιῆς ἄνθρωπος ἦν· χρηὴ γὰρ οἶμαι τάληθῆς λέγειν
ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' ἀμελέτητος τῶν κα-
λίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ καὶ εἰς Αἴγυ-
πτον ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ἐπὶ σοφίᾳ κα-

v. 1. ὁ δ'] Goric. ὁ δὲ τίω] 2955. 3011. Goric. δὲ
vulgo. v. 5. τί δαί] Goric. ῥατι vulgo. v. 12. Μενέλεως
τί δέ vulgo. v. 6. ἄλλως] 2955. 2955. 3011. Goric. Μελέλεως
3011. Goric. ed. B4. S. ἄλ- vulgo. v. 16. τάληθῆς] P. Gor-
λος vulgo. v. 7. μὲν οὐδὲν] lic. τάληθῆ vulgo. v. 18. καὶ
Goric. μὲν οὐδὲ vulgo. v. 8. ex 2955. 3011. Goric.
ἀκριβῶς οὕτω] Goric. οὕτως Αἴγ.] Goric. εἰς Αἴγ. vulg
ἀκριβῶς vulgo. v. 11. δόρα-

v. 9. πολέμιος ὢν] ὁ γὰρ Εὐφορβος τῶν Τρώων, ὁ
Ἀχιλλεὺς τῶν Ἑλλήνων. V.

v. 15. σοφιστιῆς ἄνθρωπος ἦν] καθόλου σοφιστὴς ἐκάλετο
τοὺς ἀπαιτῶντας διὰ τῶν λόγων. V.

multa sit ex gallo de isto tem- mihi primum dic etc.
pore quaesiturus dicit: istud

ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὀρου καὶ Ἰσιδος καὶ αὖθις ἐς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἑλληνας ὥστε θεὸν ἠγὼν με.

ΜΙΚ. Ἦκουσα ταῦτα καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιω- 5
κέναι ἀποθανῶν καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μηρὸν ἐπιδεί-
ξαιό ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπέ, τί σοι ἐπῆλθε
νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν μήτε κνάμων ἐσθίειν;

ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Διὰ τί ὦ ἀλεκτρονῶν;

10

ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν
ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν οὐδὲν ἐχρῆν ὀκνεῖν λέγειν πρὸς
ἄνδρα σύνοικον καὶ φίλον, δεσπότην γὰρ οὐκ ἂν εἴ-
εἴποιμι.

15

ΑΛΕΚ. Οὐδὲν ὑγιές οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώ-
ρων ὅτι εἰ μὲν τὰ συνήθη καὶ ταυτὸν τοῖς πολλοῖς
νομίζοιμι, ἤκιστα ἐπισπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς
τὸ θαῦμα· ὅσῳ δ' ἂν ξενίζοιμι, τοσοῦτω καινότερος
αὐτοῖς ᾧμην ἔσεσθαι. διὰ τοῦτο καινοποιεῖν ἐλοίμην 20

v. 2. ἐς] 2955. 3011. Gorlic. ποιμι ἔτι vulgo. v. 16. οὐδέ]
v. 4. ἠγὼν] G. P. mA1. Gor- καὶ Fl. v. 17. ταυτὸν] Gorlic.
lic. ἠθον vulgo. v. 9. τὰ τοι- ταυτὰ vulgo. v. 19. δ' ἂν]
αῦτα] ταῦτα Fl. v. 12. ὑπὲρ] Gorlic. δὲ ἂν vulgo. v. 20.
περὶ. Fl. mA1. 1428. v. 13. αὐτοῖς ᾧμην] Gorlic. ᾧμην
ἐχρῆν ὀκνεῖν] Gorlic. ὀκνεῖν αὐτοῖς vulgo. ἐλοίμην] Gor-
ἐχρῆν vulgo. ἐχρῆν] χρή Fl. lic. εἰλόμην vulgo.
v. 14. εἴτ' εἴποιμι] Gorlic. εἴ-

v. 1. ἄδυτα] ὅτι Ὀρος καὶ Ἰσις περὶ τῶν ἀδύτων παρέ-
δοσαν ἐν βιβλίοις αὐτοῖς. G.

§. 18. v. 20. διὰ τοῦτο καινο- est esse dubitatio quin optati-
ποιεῖν ἐλοίμην. sic ex libro nus a Luciano potius quam in-
Gorlicensi scripsi pro vulgato dicatius sit profectus. nam
εἰλόμην, neque enim vlla pot- quum indicatius facilem habeat

ἀπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλος ἄλλως ἅπαντες ἐκπλήττωνται καθάπερ ἐπι

v. 2. ἄλλος] 1428. 2955. ἐπὶ] 2955. 3011. Gorlic. ἐ
3011. Gorlic. ἄλλοι vulgo. vulgo.

explicatum, difficiliorem contra optatius, aperte εἰλόμην a librariis substitutum est. neque tamen optatius non recte hoc loco dicitur, sed aptissime. nam quum Lucianus per indicatium indicare potuisset quid fecisset, maluit id ita ab iis quae antea scripserat suspendi, ut diceret quid facere constituisset, ita ut ipse optatius ab ea dependeat cogitatione quae erat expressa verbis τοσοῦτω καινότερος αὐτοῖς ᾧμην ἔσεσθαι. estque denique nihil aliud quam διὰ τοῦτο καινοποιεῖν ἐλέσθαι ᾧμην conf. Thucyd. lib. II. c. 72. ἀπεκρίναντο αὐτῷ ὅτι ἀδύνατα σφίσι εἶη ποιεῖν ἃ προκαλεῖται ἄνευ Ἀθηναίων· παῖδες γὰρ σφῶν καὶ γυναῖκες παρ' ἐκείνοις εἶσαν. vid. G. Hermann ad Viger. p. 885. Matth. §. 529. 3. p. 1029. ed. sec. sed haec est simplicissima huiusmodi ratio, ea autem latius se pandit atque ad eos etiam locos pertinet, quos vulgo secus interpretantur. vide quos Aug. Matthiae §. 515. annot. p. 983. ed. sec. collegit, sed aliorum accepit. ut Platonis locum de Phaedone 87. E. Xenoph. Cyr. V, 1, 20. τὸ δ' „ἐὰν μένητε παρ' ἐμοῖ, ἀποδώσω“ εὐ ἴσθι ὅτι τοῦτο ἀσχυροῦσθαι ἂν εἶπεν· νομίζοιμι γὰρ ἑμαυτὸν εἰσέναι λέγοντι ταῦτα ἕνεκα τοῦ ὑμᾶς μᾶλλον ἐθέλειν παρ' ἐμοῖ καταμένειν.

Xenoph. Anab. IV, 6, 13. δοκοῦμεν δ' ἂν μοι ταῦτα προσποιούμενοι προσβάλλειν ἐρημοτέρῳ ἂν τῷ ἄλλῳ ὄρεσιν χρῆσθαι· μένοιεν γὰρ αὐτοῖς μᾶλλον ἀθρόοι οἱ πολέμοιοι. quibus in locis pariter atque in Luciani loco optatius per quaedam attractionem etiam ibi est positus, ubi potius exspectari indicatium. cf. Platonis de re publica lib. II. p. 360. B. fabula autem est quod his in locis A. Matthiae et C. G. Krügeri ἂν particulam ex antecedentibus supplendam censent dicamque hac de re alio loco vberius.

v. 1. ὡς εἰκάζοντες ἄλλος ἄλλως ἅπαντες ἐκπλήττωνται. miror quod Fritzsche hanc optimorum librorum scripturam neglexit et Lehmann eam prorsus contempsit, quae non potest dubitari quin sit a Luciano profecta. est enim credibilius librarium ἄλλος hoc loco mutasse in ἄλλοι quam illud contra. ceterum nemo ignorat inde ab Homero hanc constructionem Graecis receptam fuisse conf. Iliad. ι. v. 311. ὡς μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος. Odys. σ. 231. γὰρ με πλήσσουσι παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος. Lucianus autem ea usus est saepissime Zeuxis §. 1. vol. I. p. 395. ἐπὶ πολὺ γοῦν παρομαρτοῦν ἄλλος ἄλλοθεν ἐβύων. ibi §. 11. vol. I. p. 400. καὶ παρ

τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησιμῶν. ὄρας; καταγελάς μου
καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει.

v. 1. ὄρας; καταγελάς μου καὶ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον ὅσον
ἐν τῷ μέρει. MIK. Οὐ το-
σοῦτον] Gorlic. 3011. MIK. ἐν 2955. Schol. καὶ Fl.
ὄρας; καταγελάς μου καὶ σὺ

v. 2. καὶ ἐν τῷ μέρει] καὶ ἐκ μέρους φησὶ καταγελάς μου
καὶ σὺ ὅσον κατεγέλασας Κροτωνιατῶν καὶ τῶν ἄλλων. V.

όντες ἄλλος ἄλλοθεν ἀνέ-
δου τὸν βασιλέα καλλίνικον
ἐναβοῶντες. Lexiphanis §. 5.
vol. I. p. 575. ἀναστρέψαντες
δὲ αὐθις ἄλλος ἄλλα ἐδρωμέν.
De morte Peregrini §. 36. vol.
I. p. 494. καὶ προσελθόντες
ἄλλος ἄλλοθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ.
Cicero in Cato §. 18. vol. II. p. 435. recte ipse
Fritschius ex libro Oxoniensi
edidit εἶτα καὶ ὀλίγον τρια-
κόσιοι προσιόντες ἡμῖν ἄλλος
ἐπ' ἄλλους. denique confera-
tur saturnal. §. 8. vol. II. p.
108. ἐν δὲ καὶ θεραπείας
τινάς ἕκαστος ὑποβάλλοντες.
haec credo efficient exempla ne
quis posthac de optimorum li-
brorum auctoritate his in locis
lesciscat.

v. 1. ὄρας; καταγελάς μου
καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει. MIK. Οὐ
τοσοῦτον ὅσον Κροτωνιατῶν
etc. hoc loco satis mirari non
possum, quod non viderunt cri-
tici omnes, non certe Fritschius
edidit absurdam personarum de-
scriptionem quae vulgo est in
editionibus mutandam esse, non
solum de coniectura, sed opti-
morum librorum indicio. nam
ita quem ad modum istum lo-
cum edidi, legitur in libris
3011. et Gorlicensi, in quo

aperte etiam ea verba quae sunt
ad antecedentia vocanda ὄρας;
καταγελάς μου καὶ σὺ ἐν τῷ
μέρει istis verbis quibuscum
apte coniungenda sunt adiuncta
leguntur, ita ut quum persona-
rum notae non compareant in
libris manu scriptis, nulla mea
sit mutatio. quam apta autem
ea sit paucis exponam. ac pri-
mum quidem nulla apparet hoc
loco caussa cur Micyllus se pu-
tarit irrideri a gallo, cui nihil
tale suboluisse, quum gallus
supra §. 16. dixisset μύρμηξ
Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνο-
ριτόντων. ergo gallo haec
verba necessario sunt tribuenda,
qui iam supra significauerat se
irrisum iri verbis his: ὅτι αἰ-
σχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὴν
ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐτῶν, idem-
que verbis οὐδὲν ὑγιὲς οὐδὲ
σημῶν declarauerat. quod quum
ita sit, credibile est Micyllum
quum gallus quae in Pythago-
rae persona fecisset, explicas-
set, subrisisse, quoniam re vera
ea erant ridicula. id autem
quum animaduertisset, gallum
dixisse: ὄρας; καταγελάς μου
καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει., in quibus
verbis istud primum aptissimum
est quod dixit ὄρας; id enim
significat: vides quod praedixe-

ἀπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλος ἄλλως ἅπαντες ἐκπλήττωνται καθάπερ ἐπὶ

v. 2. ἄλλος] 1428. 2955. ἐπὶ] 2955. 3011. Gorlic. 3011. Gorlic. ἄλλοι vulgo. vulgo.

explicatum, difficiliorē contra optatius, aperte εἰλόμην a librariis substitutum est. neque tamen optatius non recte hoc loco dicitur, sed aptissime. nam quum Lucianus per indicatium indicare potuisset quid fecisset, maluit id ita ab iis quae antea scripserat suspendi, ut diceret quid facere constituisset, ita ut ipse optatius ab ea dependeat cogitatione quae erat expressa verbis τοσοῦτῳ καινότερος αὐτοῖς ᾧμην ἔσεσθαι. estque denique nihil aliud quam διὰ τοῦτο καινοποιεῖν ἐλέσθαι ᾧμην conf. Thucyd. lib. II. c. 72. ἀπεκρίναντο αὐτῷ ὅτι ἀδύνατα σφίσι εἶη ποιεῖν ἃ προκαλεῖται ἄνευ Ἀθηναίων· παῖδες γὰρ σφῶν καὶ γυναῖκες παρ' ἐκείνοις εἶσαν. vid. G. Hermann ad Viger. p. 885. Matth. §. 529. 3. p. 1029. ed. sec. sed haec est simplicissima huiusmodi ratio, ea autem latius se pandit atque ad eos etiam locos pertinet, quos vulgo secus interpretantur. vide quos Aug. Matthiae §. 515. annot. p. 983. ed. sec. collegit, sed aliorum accepit. ut Platonis locum de Phaedone 87. E. Xenoph. Cyr. V, 1, 20. τὸ δ' ἔάν μὲνητε παρ' ἐμοῖ, ἀποδώσω“ εὖ ἴσθι ὅτι τοῦτο ἀσχυροῦσθαι ἂν εἰπεῖν· νομίζοιμι γὰρ ἑμαυτὸν εἰκέναι λέγοντι ταῦτα ἕνεκα τοῦ ὑμᾶς μᾶλλον ἐθέλειν παρ' ἐμοῖ καταμένειν.

Xenoph. Anab. IV, 6, 1. δοκοῦμεν δ' ἂν μοι ταῦτα προσποιούμενοι προσβάλλει ἐρημοτέρῳ ἂν τῷ ἄλλῳ ὄρη χρῆσθαι· μένοιεν γὰρ αὐτῷ μᾶλλον ἀθρόοι οἱ πολέμοι quibus in locis pariter atque Luciani loco optatius per quaedam attractionem etiam ibi e positus, ubi potius expectat indicatium. cf. Platonis de publica lib. II. p. 360. B. fabula autem est quod his in locis Matthiae et C. G. Krügeri ἂν particulam ex antecedentibus supplendam censent dicamque hac de re alio loco vberius.

v. 1. ὡς εἰκάζοντες ἄλλος ἄλλως ἅπαντες ἐκπλήττωνται. miror quod Fritzsche hanc optimorum librorum scripturam neglexit et Lehmann eam prorsus contempsit, quoniam non potest dubitari quin sit Luciano profecta. est enim credibilius librarium ἄλλος hoc loco mutasse in ἄλλοι quam illud contra. ceterum nemo igno inde ab Homero hanc constitutionem Graecis receptam finit conf. Iliad. ι. v. 311. ὡς μοι τρούζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος. Odys. σ. 231. γὰρ με πλήσσουσι παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος. Lucianus autem ea usus est saepissime Zeuxis §. 1. vol. I. p. 395. πολλὸν γοῦν παρομαρτοῦν ἄλλος ἄλλοθεν ἐβύων. id §. 11. vol. I. p. 400. καὶ παρ

τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησιμῶν. ὄρας; καταγελάς μου
καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει.

v. 1. ὄρας; καταγελάς μου καὶ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον ὅσον
ἐν τῷ μέρει. MIK. Οὐ το-
σοῦτον] Gorlic. 3011. MIK. ἐν 2955. Schol. γὰν Fl.
ῶρας; καταγελάς μου καὶ σὺ

v. 2. γὰν ἐν τῷ μέρει] καὶ ἐκ μέρους φησὶ καταγελάς μου
καὶ σὺ ὅσον κατεγέλασας Κροτωνιατῶν καὶ τῶν ἄλλων. V.

όντες ἄλλος ἄλλοθεν ἀνέ-
δουν τὸν βασιλέα καλλίνικον
ἐναβοῶντες. Lexiphanis §. 5.
vol. I. p. 575. ἀναστρέψαντες
δὲ αὐθις ἄλλος ἄλλα ἐδρωμέν.
De morte Peregrini §. 36. vol.
I. p. 494. καὶ προσελθόντες
ἄλλος ἄλλοθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ.
Cicero de divinatione §. 8. vol. II. p. 435. recte ipse
Fritzschius ex libro Oxoniensi
edidit εἶτα καὶ ὀλίγον τρια-
κόσιοι προσιόντες ἡμῖν ἄλλος
ἐπὶ ἄλλους. denique confera-
re saturnal. §. 8. vol. II. p.
108. ἐν δὲ καὶ θεραπείας
μινᾶς ἕκαστος ὑποβάλλοντες.
haec credo efficient exempla ne
quis posthac de optimorum li-
brorum auctoritate his in locis
lesciscat.

v. 1. ὄρας; καταγελάς μου
καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει. MIK. Οὐ
τοσοῦτον ὅσον Κροτωνιατῶν
etc. hoc loco satis mirari non
possum, quod non viderunt cri-
tici omnes, non certe Fritzschius
vidit absurdam personarum de-
scriptionem quae vulgo est in
editionibus mutandam esse, non
solum de coniectura, sed opti-
morum librorum indicio. nam
ita quem ad modum istum lo-
cum edidi, legitur in libris
3011. et Gorlicensi, in quo

aperte etiam ea verba quae sunt
ad antecedentia vocanda ὄρας;
καταγελάς μου καὶ σὺ ἐν τῷ
μέρει istis verbis quibuscum
apte coniungenda sunt adiuncta
leguntur, ita ut quum persona-
rum notae non compareant in
libris manu scriptis, nulla mea
sit mutatio. quam apta autem
ea sit paucis exponam. ac pri-
mum quidem nulla apparet hoc
loco caussa cur Micyllus se pu-
tarit irrideri a gallo, cui nihil
tale suboluisse, quum gallus
supra §. 16. dixisset μύρμηξ
Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνο-
ριτόντων. ergo gallo haec
verba necessario sunt tribuenda,
qui iam supra significauerat se
irrisum iri verbis his: ὅτι αἰ-
σχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὴν
ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐτῶν, idem-
que verbis οὐδὲν ὑγιὲς οὐδὲ
σημῶν declarauerat. quod quum
ita sit, credibile est Micyllum
quum gallus quae in Pythago-
rae persona fecisset, explicas-
set, subrisisse, quoniam re vera
ea erant ridicula. id autem
quum animaduertisset, gallum
dixisse: ὄρας; καταγελάς μου
καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει., in quibus
verbis istud primum aptissimum
est quod dixit ὄρας;, id enim
significat: vides quod praedixe-

ΜΙΚ. Οὐ τοσοῦτον ὅσον Κροτωνιατῶν καὶ Μεταποντινῶν καὶ Ταραντινῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀφρώνεσοι ἐπομένων καὶ προσκυνοῦντων τὰ ἴχνη ἅ σὺ πατῶν ἀπολιμπάνεις.

5 §. 19. Ἀπόδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν τίνα μετημφιάσω μετ' αὐτόν;

ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταίραν.

ΜΙΚ. Φεῦ τοῦ λόγου καὶ γυνὴ γὰρ ἐν τοῖς ἄλλοις ὁ Πυθαγόρας ἐγένετο, καὶ ἦν ποτὲ χρόνος ὅτι
10 καὶ σὺ ὡτόκεις ὧ γενναϊότατε ἀλεκτρούων καὶ συνῆς Περικλεῖ Ἀσπασία οὔσα καὶ ἐκύεις ὑπ' αὐτοῦ

v. 1. Μεταποντινῶν] Gorlic. Μεταποντιῶν vulgo. v. 4. ἀπολιμπάνεις] 3011. Gorlic. ἀπολιμπάνοις vulgo. v. 5. ἀποδυσάμενος] edd. P. S. Gorlic. ἀποδησάμενος vulgo. τίνας] Gorlic. τίνα vulgo. v. 7. ἑταίραν] Gorlic. ἑταῖραν vulgo. v. 8. ἐν] σύν Fl. v. 9. ὁ Πυθαγόρας ἐγένετο] Gorlic.

ἐγένετο ante ἐν τοῖς ἄλλοις vulgo. v. 10. ὧ γενν. ἄλλ.] Gorlic. ὧ ἄλλ. γενν. vulgo. συνῆς — Ἀσπασία οὔσα] sic ego scripsi. συνεῖς — Ἀσπασίαν οὔσαν Gorlic. συνῆσθα — Ἀσπασίαν οὔσαν 1428. 3011. συνῆσθα — Ἀσπασία οὔσα vulgo. v. 11. ὑπ' αὐτοῦ] Gorlic. ὑπ' αὐτοῦ vulgo.

ram factum esse? derides me tu quoque vicissim. id quum audisset Miccyllus, id respondit, quod quisque hoc loco debet sentire, se non tam Pythagoram ridere, quam istos homines, qui hoc isti credidissent. legitur autem in optimis libris, οὐ τοσοῦτον ὅσον. quod quum aliorum accepissent librarii quae antecederent verba, in libris deterioribus est mutatum. sic equidem credo qui de emendatione mea dubitet fore neminem. nec vero opus est Fritzschi coniectura, qui quaestion. Lucian. p. 193. quum vulgatam personarum distinctionem retineret

existimavit scribendum: καταγελάς κάμου σὺ ἐν τῷ μέρῳ τοσοῦτον ὅσον etc. quam frequens autem ista formula sit καταγελάς μου, ita ut etiam ab hac parte defendatur optimorum librorum scriptura, declaravit G. Hermannus ad Aristoph. Nubes v. 1239. cf. Acharum 1083. καταγελάς ἤδη σὺ μου. Vespas. v. 1406. καὶ καταγελάς μου; Avium v. 1407. καταγελάς μου. δηλός εἶ.

§. 19. v. 10. συνῆς Περικλεῖ Ἀσπασία οὔσα. sic ego conieci esse scribendum quum liber Gorlicensis exhiberet συνεῖς Περικλεῖ Ἀσπασίαν οὔσαν, quae

καὶ ἔρι' ἔξαινες καὶ κρόκην κατῆγες καὶ ἐγυναικίζου
ἐς τὸ ἔταιρικόν;

ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν οὐ μόνος, ἀλλὰ
καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Και-
νεύς, ὥστε ὅποσα ἂν ἀποσκώψης ἐς ἐμὲ, καὶ ἐς 5
ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ.

ΜΙΚ. Τί οὖν; πρότερος ὁ βίος ἡδίων σοὶ ἦν
ὅτε ἀνὴρ ἦσθα ἢ ὅτε σε Περικλῆς ὤπυιεν;

ΑΛΕΚ. Ὅρας οἶον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ τῷ
Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν; 10

v. 1. ἐρί' ἔξαινες] Gorlic. τὲ ἡδίων ὁ βίος FL. v. 8. ἡ-
ἐρία ἔξαινες vulgo. v. 5. ἀπο-
σκώψης] ἀποσκώψεις 1428.
ἐς ἐμὲ καὶ ἐς ἐκ.] Gorlic. εἰς
ἐμε καὶ εἰς ἐκ. vulgo. v. 7.
τί οὖν — ἡδίων] τίς οὖν πο-
L. Gorlic. οἶδας vulgo.

v. 3. ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ] ὁ Τειρεσίας ὡς λέ-
γουσιν, εἶδε τὴν Ἀθηναίαν λουομένην. κατέβη ὀργισθεῖσα με-
τέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. V.

v. 4. ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς] ὁ Καινεύς πρότερον ὡς
φασιν γυνὴ ἦν. ἠρώσθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἢ δὲ οὐκ ἄλλως
ἔφη συγγενέσθαι αὐτῷ εἰ μὴ ὁμύση αὐτῇ πρότερον ποιήσειν
ὃ βούλεται. ὁμύσαντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος εἶπεν ὅτι ἄνδρα
με ποιήσον. ὁ δὲ διὰ τὸν ὄρκον ποιήσας οὐκ ἐδυνήθη συγ-
γενέσθαι. λέγεται δὲ τὸν Καινεῖα ἐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα με-
ταβαλλόμενον καὶ γενναϊότατον γενέσθαι ὑπὸ κενταύρων γε-
μὴν ὀλέσθαι Ἐλάταις ἀλοώμενον. V.

v. 9. οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν] ἐπὶ συμφέροντι
γενομένην. ἡμιφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς

scriptura etiam in libris Parisi-
nis 2955. 3011. videtur esse,
etsi ex iis est enotatum συν-
ἦσθαι — Ἀσπασίαν οὔσαν.
facile igitur apparet quam pro-
clivis error esset quum in li-
bro antiquo legeretur, συνῆς
Ἀσπασία οὔσα, vt συνῆς per
errorem in συνεῖς mutato scri-
beretur συνεῖς — Ἀσπασίαν οὔ-

σαν, quum librarii arbitrarentur
accusantium hoc loco necessario
a verbo συνεῖς requiri.

v. 9. ὁρας οἶον τοῦτο ἠρώ-
τησας; hoc loco non potest du-
bitari quin omnes libri qui post
Reitzianam editionem collati
sunt exhibeant ὁρας pro vulgato
οἶδας, quem ad modum etiam
liber Gorlicensis scriptum ha-

ΜΙΚ. Ἀλλὰ κὰν σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐροπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν ὡς τρεῖς ἂν ἐθέλοι παρ' ἀσπίδα στῆναι ἢ ἅπαξ τεκεῖν.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε Μίκυλλε οὐ
5 ἐς μακρὰν ὠδίνουσαν· ἔση γὰρ γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ
τῇ περιόδῳ πολλάκις.

ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ ὧ ἀλεκτροῦν ἅπαντας οἷο
μενος Μιλησίους ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ γοῦν φασ
καὶ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν πολλάκι
10 Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ. §. 20. Τίς δὲ δὴ
μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ ἢ γυνὴ αὐτίς ἀνεφάνης;

ΑΛΕΚ. Ὁ κυνίσκος Κράτης.

ΜΙΚ. ὦ Διοσκόρω τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἐταί
ρας φιλόσοφος.

v. 2. ἐθέλοι] Gorlic. θέλοι vulgo. v. 4. Μίκυλλε] Gorlic. ὦ Μίκυλλε vulgo. v. 5. ἐς μακρὰν] Gorlic. εἰς μακρὰν vulgo. γὰρ] Gorlic. γὰρ ποτε vulgo. v. 8. γοῦν] P. Gorlic. οὐν vulgo. v. 10. τίς δὲ δὴ] 2955. 3011. Gorlic. τίς δὴ vulgo. v. 12. κυνίσκος] Gorlic. Κυνίσκος vulgo. v. 13. ὦ Διοσκόρω] Gorlic. ὦ Διοσκόρω vulgo.

τῆς λαγνείας μᾶλλον ὀρέγεται, ἀνὴρ ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον δεκαστήν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἔμπειρον ὄντα τῶν δύο. ὁ δὲ ἐφη ὡς ἐννεαπλάσιον ἢ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ὀρέγεται, καὶ ὀργισθεῖσα ἢ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. V.

v. 13. ὦ Διοσκόρω τῆς ἀνομοιότητος] καὶ τοῦτο θαυμαστῶς ἀναφωνεῖ. τοὺς Διοσκούρους δὲ παραλαμβάνει, ὡς σωτήρας δῆθεν, ὡς ἂν μὴ τῇ μεταβολῇ τῶν βίων ναυάγιον ὑποσταίη, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς πρὸς τὴν θάλασσαν μεταγόμενοι. V.

bet. recte autem Fritzschius indicavit, qui dixit etiam sententiam ὀρεῖς potius requirere quam οἰσθα, conf. vt vno exemplo defungar imaginum §. 3. vol. II. p. 4. ὀρεῖς ἤλικον τοῦτο ἤμῃσας;

§. 20. v. 12. Ὁ κυνίσκος Κρά-

της. sic liber Gorlicensis recte nam etiam alias hoc nomine Lucianus Cynicos appellavit. conf. piscat. siue reuiviscant. §. 45. vol. I. 270. οἱ ὑπηρέται ἀνέλεσθε τὴν πῆραν ἣν ὁ κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ. cf. dialogi mortuorum II. §. 1. vol. I. p. 140. οὐ φέρομεν ὡ

ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεύς, εἶτα πένης καὶ μετ' ὀλίγον σατράπης, εἶτα ἵππος καὶ κολοῖος καὶ βάρταχος καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμήσασθαι ἕκαστα· τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτροῶν πολλάκις, ἦσθην γὰρ τῷ τοιούτῳ βίῳ καὶ παρὰ 5 πολλοῖς ἄλλοις δουλεύσας βασιλεῦσι καὶ πένησι καὶ πλουσίοις, τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καταγελῶν ὁσημέραι σοῦ ποτνωμένου καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενία καὶ τοὺς πλουσίους θαυμάζοντος ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γοῦν 10 ἦδεις τὰς φροντίδας αὐτῶν ἃς ἔχουσιν ἐγέλας ἂν

v. 3. δ'] om. Fl. καταριθμήσασθαι] καταριθμεῖσθαι G. v. 5. τῷ τοιούτῳ βίῳ] Gorlic. 2955. 3011. τοιούτῳ τῷ βίῳ Bip. Schmied. Fritzs. per errorem. τῷ βίῳ vulgo. v. 8. σοῦ] om. Fl. v. 11. αὐτῶν] om. Fl. ἐγέλας] 3011. Gorlic. ἐγέλασας vulgo. ἂν αὐτῷ] Gorlic. ἂν ἐπὶ σαυτῷ vulgo.

v. 8. ποτνωμένου] ὀδυρομένου. V.

Πλούτων Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα.

v. 11. ἐγέλας ἂν αὐτῷ. quem ad modum supra iniuria vidimus ἐγέλας ex libris deterioribus pro ἐγέλασας scriptum, ita hic contra recte ἐγέλας ex optimis libris restitutum est, et hac quidem de re dubitari non potest. illud videtur difficilius, nec amen est difficile explicare cur ex libro Gorlicensi scribendum mutarim ἐγέλας ἂν αὐτῷ pro eo modo vulgo legeretur ἐγέλας ἂν ἐπὶ σαυτῷ. namque ut concedunt docti homines posse verum γελῶν cum dativo coniungi, ita miram hanc regulam raeceperunt hoc non posse fieri nisi in dativo rei, de personis utem dicendum esse ἐπὶ τινι

ant alio modo instituendam orationem, de dativo rei quem dicunt conf. Brunck. ad Aristoph. Equitt. v. 696. ἦσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοχομψίαις. Euripid. Iphigen. Taur. v. 276. ἐγέλασεν εὐχαῖς. Sophocl. Aiac. v. 1042. βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς γελῶν ἃ δὴ κακούργος ἐξίτοιτ' ἀνήρ. ad dativum personae quod attinet equidem permulta nec collegi nec lubet colligere exempla, sed quum res per se admodum plana sit, ne de hoc quidem vsu videtur dubitandum, atque hic quidem Luciani locus ubi optimus liber hanc constructionem tuetur egregie confirmatur isto Euripidis versu de Bacchis 840. ed. Elmsl.

αὐτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευδαίμονα εἶναι τὸν πλοῦτον.

MIK. Οὐκοῦν ὦ Πυθαγόρα καὶ εἴ τι μάλιστο χαίροις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. . . .

ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδὲν ἦν τ' Εὐφοροβον ἢ τε Πυθαγόρα ἢ Ἀσπασίαν καλῆς ἢ Κράτεια πάντα γὰρ ταῦτα ἐγὼ εἶμι, πλὴν τὸ νῦν ὀνομαζόμενον τοῦτο ἀλεκτρούνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιῶς, ὡς
10 μὴ ἀτιμάζεις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον καὶ ταῦτα τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

§. 21. MIK. Οὐκοῦν ὦ ἀλεκτροῦν ἐπειδὴ πάντων σχεδὸν τῶν βίων ἐπειράθης καὶ πάντα ἤσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλοῦ-
15 σίων ὅπως βιοῦσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικά, ὡς μάθω

v. 1. ὑπερευδαίμονα εἶναι τὸν πλοῦτον] 2955. 3011. Goric. ὑπερευδαίμονεῖν ἀεὶ τὸν πλούσιον vulgo. v. 3. καὶ εἴ τι — χαίροις] 2955. 3011. Goric. εἴ τι pro ὅ τι etiam Par. ἢ ὅ τι — χαίροις vulgo. v. 4. τὸν λόγον] τῷ λόγῳ 1428. v. 6. ἦν τ'] Goric. ἦν τε vulgo. v. 7. ἢ Ἀσπα-

σίαν] Goric. ἦν τε Ἀσπασίαν vulgo. v. 8. ταῦτα ἐγὼ] Goric. ἐγὼ ταῦτά vulgo. v. 9. ποιῶς ποιῆς 1428. v. 13. πάντων Goric. ἀπάντων vulgo. σχεδόν] Goric. σχεδὸν ἤδη vulgo. v. 14. ἤσθα] 3011. Goric. οἶσθα vulgo. v. 15. βιοῦσιν] πλουτῶσιν 1428.

vbi in libris omnibus leguntur haec verba:

πάν κρείσσον ὥστε μὴ γελᾶν Βάκχας ἐμοί.,

homines autem docti nuper omnes ex coniectura Piersoni scribendum duxerunt:

πάν κρείσσον ὥστε μὴ ᾔγγελλᾶν Βάκχας ἐμοί.,

§. 21. v. 13. καὶ πάντα ἤσθα. sic libri optimi, ita vt de hac scri-

ptura plane non possit dubitari conf. §. 20. πάντα γὰρ ταῦτα ἐγὼ εἶμι. aptiusque est ἤσθα quam οἶσθα etiam ad sententiam huius loci: nam si scit haec omnino apparet eum etiam explicari posse, hoc autem loco illud pertinet ut videtur quod iste eipertus erat atque re vera fuerat in istis vitis omnibus.

ὡς ἀληθῆ ταῦτα φῆς εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων
τε τῶν πλουσίων.

ΑΛΕΚ. Ἴδου δὴ οὕτως ἐπίσκειται ὡς Μίκυλλε·
σοὶ μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἣν λέγεται ὡς
ὡς πολέμοι προσελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ 5
τὸν ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες ἢ τὸν παράδεισον
ἰμπατήσωσιν ἢ τὰς ἀμπέλους δηιώσωσιν, ἀλλὰ τῆς
καλπιγγοῦ ἀκούων μόνον, εἴ περ ἄρα, περιβλέπεις
τὸ κατὰ σεαυτὸν οἷ τραπόμενον χροὴ σωθῆναι καὶ
τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν, οἳ δ' εὐλαβοῦνται μὲν καὶ 10
ἑμφ' ἑαυτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὄρωντες ἀπὸ τῶν τει-
χέων ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς.
αὶ ἣν περ ἐσφέρειν δέη, μόνον καλοῦνται, ἣν τε
πεξιέναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἰππαρ-
οῦντες, σὺ δὲ οἰσύνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλῆς καὶ 15

v. 5. προσελαύνουσιν] mAl. vulgo. v. 12. τειχέων] Gorlic.
Gorlic. ἐπελαύνουσιν vulgo. τειχῶν vulgo. ὅσα] α 1428.
v. 6. τὸν] τὸν 1428. τὸ J. v. v. 13. ἣν περ] Gorlic. ἣν τε
ἢ] ἢ ἄλλως 2955. v. 9. οἳ] vulgo. v. 15. σὺ δὲ] οὐδὲ K7.
1428. μὲν] τὸ μὲν 1428. οἰσύνην] οἰσύνην 1428.
v. 11. ἑαυτοῖς] Gorlic. αὐτοῖς

v. 15. σὺ δὲ οἰσύνην ἀσπίδα ἔχων] τὴν ἀπὸ τῆς οἰσύας.
οἰσύα δὲ ἐστὶν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία.
In altero Vossiano sic: οἰσύνην] οἰσύνην ἢ ἐκ λύγων ἀρ-
αιοτρόπως πεπλεγμένη. ὅποια ἐστ' ὅτε καὶ ἐξ Αἰγύπτου
ομιζέται κοιτίδια τοιαύτης ἐργασίας. ἄλλην τὴν ἀρετὴν ἀπὸ
ἧς οἰσύας. οἰσύα δὲ ἐστὶν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκου-
σι τὰ σχοινία.

v. 4. σοὶ μὲν οὔτε πολέμου
πολὺς λόγος — οὐδὲ φροντί-
εις. hic Fritzschius coniecit
esse scribendum οὔτε φροντί-
εις, sine dubio ille opinans
ὅδὲ respondere ei quod ante
igitur οὔτε πολέμου. sed ista
articula quae est ante πολέμου
excipitur ab ea particula quae
igitur proxima paragrapho in
verbis ἐν εἰρήνῃ τε αὖ etc.
hoc enim dicit gallus: tu neque
bellum curas neque pacem, sed
quum ad belli rationem expo-
nendam multa interiecisset ver-
ba, mutavit quidem verba, sed
tamen eam adiecit particulam
quae huic aperte responderet.
istud autem οὐδέ quod est ante
φροντίζεις ita respondet parti-

κοῦφος ἐς σωτηρίαν, ἔτοιμος ἐστιᾶσθαι τὰ ἐπινίκια
 ἐπειδὴν θύη ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. §. 22. ἐν
 ῥήνῃ τε αὐτὸν μὲν τοῦ δήμου ὢν ἀναβὰς ἐς ἐκκλ
 σίαν τυραννήσεις τῶν πλουσίων, οἱ δὲ φροίττου
 5 καὶ ὑποπτήσσουσι καὶ διανομαῖς ἰλάσκονταί
 λουτρά μὲν γὰρ ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα
 καὶ τᾶλλα διαρκῆ ἅπαντα, ἐκεῖνοι πονοῦσι, σὺ
 ἐξεταστὴς καὶ δοκιμαστὴς πικρὸς ὡσπερ δεσπότης
 οὐδὲ λόγου μεταδιδούς ἐνίοτε, κἄν σοι δοκῇ, κατ
 10 χαλάζησας αὐτῶν ἀφθόρους τοὺς λίθους ἢ τὰς ο
 σίας αὐτῶν ἐδήμευσας· οὔτε δὲ συκοφάντην δέδω
 αὐτὸς οὔτε ληστὴν μὴ ὑφέληται τὸ χρυσίον ὑπε

v. 1. ἐς] 3011. Gorlic. εἰς
 vulgo. ἐστιᾶσθαι τὰ ἐπινίκια]
 ἐστιαθῆναι ἐπινίκιος 1428. Fl.
 om. τὰ. v. 3. ἐς] Gorlic. εἰς
 vulgo. v. 4. τυραννήσεις] 2955.
 3011. Gorlic. τυραννίεις 1428.
 τυραννίεις vulgo. v. 6. ὡς ἔχοις]
 om. Fl. καὶ ἀγῶνας] om. Gorlic.

v. 7. τᾶλλα] Gorlic. τᾶλλα vulgo
 πονοῦσι] παρασκευάζουσι 1428.
 v. 9. κατεχαλάζησας] κατεχα
 λάζησας ἐς Gorlic. v. 11. ο
 τῶν] om. Gorlic. v. 12. οὐ
 δὲ] οὐδὲ Fl. αὐτὸς om. Gor
 lic.

v. 7. πονοῦσι] κατασκευάζουσι. V.
 v. 9. κατεχαλάζησας] κατέχεας. V.

culae οὔτε, vt tantum negativam
 eius vim excipiat, ac si ante
 non habita particulae τὲ quae
 infra sequitur ratione scriptum
 sit οὐ πολέμου. haec ideo plu-
 ribus putavi declaranda quoniam
 virum eruditissimum de huius
 loci ratione dubitantem vide-
 ram. ceterum ne quis infra
 cum Belino pro ἐν εἰρήνῃ τε
 αὐτὸν scribendum opinetur ἐν εἰ-
 ρήνῃ δὲ αὐτὸν conferatur locus
 simillimus qui legitur *Anachars.*
 §. 20. vol. II. p. 274. ἐν εἰ-
 ρήνῃ τε αὐτὸν πρὸς ἀμείνοισιν
 αὐτοῖς χρώμεθα.

v. 4. τυραννίσεις
 optimis libris reuocavi, nam
 futurum his in locis vulgo dicitur
 tur rem esse incertiore si
 ficare, id tamen longe secus
 sed interdum rem eam expr
 quam certissimum est esse
 turam. sed hoc loco adha
 etiam alia vis huic futuro,
 indicetur hoc in voluntate
 peris situm esse num sit fu
 rus, sed si velit certo futu
 v. 11. δέδωκε αὐτὸς ὄντι
 quod pronomen αὐτὸς in
 Gorlicensi est omissum, id v
 tur librari errore potius fac

ας τὸ θριγκίον ἢ διορύξας τὸν τοῖχον οὔτε πράγ-
 ατα ἔχεις λογιζόμενος ἢ ἀπαιτῶν ἢ τοῖς καταρά-
 ρις οἰκονόμοις διαπυκτεύων καὶ πρὸς τοσαύτας
 ροντίδας διαμεριζόμενος, ἀλλὰ κρηπίδα συντελέ-
 ρις ἑπτὰ ὀβολοὺς ἔχων τὸν μισθόν, ἀπαναστὰς ἔ-
 ρει δειλίην ὀψίαν λουσάμενος, ἣν δοκῆ, σαπέρδην
 νὰ ἢ μαινίδας ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας
 ριόμενος, εὐφραίνει σεαυτὸν ἄδων τὰ πολλὰ καὶ
 βελτίστη πενία προσφιλοσοφῶν. §. 23. ὥστε
 ἀ ταῦτα ὑγιαίνεις τε καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα καὶ 10
 ακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρῦος. οἱ πόνοι γὰρ σε πα-
 ραθῆγοντες οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀπο-

τ. 1. θριγκίον] τριγκίον Gorlic. τὸν μισθόν ἔχων vul-
 διορύξας] Par. διορέξας γο. ἀπαναστὰς] 1428. 2955.
 rlic. ὀρύξας vulgo. v. 3. 3011. Gorlic. ἐπαναστὰς vul-
 αύτας] P. L. Par. Gorlic. go. v. 7. κρομμύων] κρομμύων
 vulgo. v. 4. διαμεριζόμε- Fl. v. 8. σεαυτὸν] 2955. 3011.
] Gorlic. μεριζόμενος G. Gorlic. σεαυτὸν vulgo. v. 11.
 P. mAIW. λογιζόμενος παραθῆγοντες] καταθῆγοντες
 n. κρηπίδα] κρηπίδας Gor- Fl. mAI. 1428.
 v. 5. ἔχων τὸν μισθόν]

v. 3. διαπυκτεύων] ἀντὶ τοῦ διασκοπούμενος καὶ ξεκαρι-
 ν. ἐπεὶ καὶ οἱ πύκται περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν εἰς τὸν
 αγωνιστὴν βολὴν κατακαίριον ποιῆσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην
 εἰς ἀέρα δέρειν τὴν πυγμὴν πέμψαντα. V.

v. 6. σαπέρδην] εὐτελὲς βρωμα ἀπὸ ἰχθύων μικρῶν τε-
 ριευμένων, οἷα νῦν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἦτοι ἐγγραύλεων
 ὠν σαύρων διειρημένα καλάμοις πτύχια. ἐνιοὶ δὲ σαπέρ-
 εἰρήχασιν τὸ ἐκ συὸς τάριχος, ὃ νῦν γόνδην Παφλαγόνες
 εἰ καὶ χρωῖται. μαινίς δὲ καὶ αὐτό τι τῆς καλουμένης μαι-
 ἐνης. V. Σαπέρδην] εἶδος τι ἀλιστοῦ. οἱ δὲ τὸν Πόν-
 οἰκοῦντες τὸν κορανίκον ἰχθύν. ἄλλως etc. οἱ δὲ ἀκριβέ-
 ροι σαπέρδην φασὶ τεμαχοῦς τεταριευμένον ἰχθύος. τὸν γὰρ
 τεκίνον ἰχθύν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασιν. G.

vel grammatici correctione, videatur. aptam enim hoc loco
 quam emendatricem manum oppositionem efficit quae est in-
 nusquam videtur expertus, ter eum qui de persona sua, ut
 a ut a Luciano profectum iure consulti loquuntur, timet

φαίνουσι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἀμαχαναί. ἀμέλει οὐδέν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νομάτων πρόσσεισιν. ἀλλ' ἦν ποτε κοῦφος πυρετός ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεύθης εὐθύς ἀποσεισάμενος τὴν ἄσπην, ὁ δὲ φεῖα ἀτύκα φοβηθεὶς ψυχροῦ τε ὄρων ἐμφορούμενον μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδῳ οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἀθλιοὶ τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχοντο ποδάγρας καὶ φθόας καὶ περιπνευμονίας καὶ

v. 2. ἀμέλει οὐδέν] 2955. 3011. mAIW. Gorlic. ἀμέλει tantum Par. ὥστε οὐδέν vulgo. v. 4. πρόσσεισιν] Gorlic. ἐπιβουλεύει vulgo. αὐτῷ] Gorlic. αὐτῷ. vulgo. v. 5. τὴν ἀσπην]

et inter eum qui bona sua ne auferantur veretur et cauet.

§. 23. v. 2. ἀμέλει οὐδέν σοι—. olim hoc loco pro ἀμέλει legebatur ὥστε quod non potest dubitari quin sit ex glossamate natum. conf. quae supra scripsi ad §. 1. ubi vidimus pro ἀμέλει a grammatico scriptum esse εὐθύς.

v. 3. πρόσσεισιν. etsi quod vulgo legitur ἐπιβουλεύει multum habet quo sese defendat, ego tamen hic quoque optimum librum secutus sum, neque opinor immerito. nam ex iis quae supra iam de horum verborum commutatione diximus apparere videtur verbum istud εἶμι fere semper per aliud esse explicatum, quum eae legerentur formae quae ambiguum esset utrum ad εἶναι an ad εἶναι essent referendae. neque vero verbum ἐπιβουλεύειν etsi satis eleganter videtur de morbo dici qui nobis quasi insidietur adeo est

3011. Gorlic. τὴν ἀσπην τῇ ἀσιτίᾳ vulgo. v. 6. φοβηθεὶς] Gorlic. φοβηθεὶς σεῖ. vulgo. v. 7. μακρὰ] Par. Gorlic. μακρὰν vulgo.

infrequens verbum ut a grammatico non potuerit adhiberi explicandi causa.

v. 4. πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ. recte Gorlicensi αὐτῷ exhibet pro vulgato quod iam correxit Fritzsche qui hos contulit locos Lucian. dial. mortuor. XXX. §. 17. tragopod. Aristoph. Ranar. v. 1453. inde post φοβηθεὶς cum Gorlicensi omittendum erat nomen σεῖ quod saepe in his locis omittitur. conf. Foertsch. ad Lysiae orat. 47. p. 51.

v. 5. ἀποσεισάμενος τὴν ἀσπην. sic ex libris optimis erat habendum. nam quod dicitur in libro Gorlicensi legi εἶμι profecto error est. quum ab hoc loco alienum multis locis hac de re exponere istud verbum a doctis habentibus iam satis sit vindicari iubeo conferre quae sunt

ους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων
ἐπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὡσπερ ὁ Ἰκαρος
ἐπὶ πολὺ ἄραντες αὐτοὺς καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ
ὄκ εἰδότες, ὅτι κηρῶ ἤρμοστο αὐτοῖς ἢ πτέρωσις
ἔβαν ἐνίοτε τὸν πάταγον ἐποίησαν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς
τέλαγος ἐμπεσόντες, ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον
ἢ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ
φρόσγεια ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἀλμῇ τὸν κηρόν,
ὡς τὸ πολὺ οὗτοι ἀσφαλῶς διέπτυσαν.

ΜΙΚ. Ἐπιεικεῖς τινὰς καὶ συνετοὺς λέγεις. 10

ΑΛΕΚ. Τῶν μὲν τοί γε ἄλλων ὡς Μίκυλλε

v. 1. ταῦτα — ἀπόγονα] αὐ- ὡς νοτίζεσθαι — τὸν κηρόν]
εὶ — ἀπογοναί 1428. v. 4. om. Gorlic. v. 11. γε] om.
δότες] εἰδότη 1428. v. 8. Gorlic.

v. 10. ἐπιεικεῖς] τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, τὸ τὸν τρόπον
γαθὸν ὡς ὅταν λέγωμεν· ἐπιεικὴς ἄνθρωπος. καὶ τὸ σύμμε-
ρον, ὡς ὅταν λέγηται ἐπιεικῶς ὅδε ζῆ, ἀντὶ τοῦ συμμέτρως.
εἰ τὸ πάνυ, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ὁ Δημοσθένης, οὐ μὴν
ἀλλ' ἐπιεικῶς τοῦθ' ὁ δυσμαχώτατον ἐστίν, ἀντὶ τοῦ πάνυ
δυσμαχώτατον ἐστίν. V.

a ab I. Piersono ad Moerin
iticist. s. v. ἄση. p. 60 sqq.
v. 11. Τῶν μὲν τοί γε ἄλλων
Μίκυλλε τὰ ναυάγια — συλ-
βίζειν διδάσκων. prorsus im-
itanda putavi haec verba id-
e optimorum librorum aucto-
ate. ac primum quidem quod
o vulgato τὰς ναυάγιας πάνυ
σχοῖς scripsi τὰ ναυάγια
σχοῖα, id Gorlicensis libri au-
ritate factum est, quocum fa-
Parisinus 1428. videturque
am ad huius loci sententiam
c aptius esse. neque enim
edo Lucianum hoc loco sine
ita caussa scripsisse τὰ ναυ-
α ναυῖον quasi fragmenta,

etsi Lobeckius docet ad Phry-
nich. p. 519. posteriores scri-
ptores ναυάγιον pro ναυαγία
vnsurpasse. conf. catapl. §. 6.
vol. I. p. 282. μάλιστα καὶ
τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε. παύσ.
§. 8. vol. II. p. 236. παρασί-
του δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἰς ἄν
ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. ναυίγι
siue vator. §. 14. vol. II. p.
429. ὡς τηλικούτον ναυάγιον
εἰργασμαὶ καὶ ταῦτα ἐν γῆ κα-
τα τὴν ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ
ἄστν. deinde pro ἐπὶ τὴν πυ-
ράν ex isdem libris recepi
ἐπὶ τὸ πῦρ, quod videtur a
grammaticis per istud ἐπὶ τὴν
πυράν esse explicatum. tum

τὰ ναύαγια πάνυ αἰσχρὰ ἴδοις ἄν, ὅτε ὁ Κροῖσος περιτετιλμένος τὰ πτερὰ γέλωτα παρέχει Πέρσας ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ πῦρ ἢ Διονύσιος καταδύσει τῆς τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστῆς βλέπει 5 ται μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ὁ δάσκων.

§. 24. ΜΙΚ. Εἶπέ μοι ὦ ἀλεκτροῦν σὺ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα — φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι-ποίου τὸτ' ἐπειράθης τοῦ βίου ἐκείνου; ἢ πῶς

v. 1. τὰ ναύαγια] mAl. Gorlic. τὰς ναυαγίας vulgo. αἰσχρὰ] Gorlic. αἰσχρὰς vulgo. v. 2. περιτετιλμένος] παρατετιλμένος Fl. 1428. παρέχει] 1428. Gorlic. παρέχη vulgo. v. 3. τὸ πῦρ] 1428. Gorlic. τὴν πυρὰν vulgo. καταδύσει] G. mAl. Gorlic. καταδυθεὶς Par. καταλυθεὶς vulgo. v. 4. γραμματιστῆς βλέπεται] Gorlic. γραμματιστῆς βλέπεται (?) 3011, γραμματιστῆς βλέπεται διδάσκων Par. γραμματιστῆς δάσκει G. γράμματα διδάσκει 1428. γράμματα διδάσκει vulgo. v. 5. διδάσκων] G. mAl. 3011. Gorlic. ἀναγκάζων vulgo. v. 8. βασιλεῦσαι] βασιλεῦσαι ποτε 1428. 2955. v. 10. τὸτ'] 3011. Gorlic. ποτ' 2955. Par. τινὸς vulgo. τοῦ βίου ἐκείνου] Gorlic. ἐκείνου τοῦ βίου vulgo.

v. 2. περιτετιλμένος τὰ πτερὰ] ἀντὶ τοῦ καταλυθεὶς τῆς βασιλείας. νικήσας γὰρ αὐτὸν ὁ Κῦρος ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλεήσας ἔσωσεν. V.

ex libro Gorlicensi ὅτε recepi et παρέχει et βλέπεται, quum hic ὅτε et optimo niteretur libro neque huius loci rationi repugnaret. denique pro γράμματα διδάσκη ex libris optimis recipiendum γραμματιστῆς βλέπεται et ego olim pronunciaui et nuper Fritzschiū video in eadem esse sententia, nisi quod optimi libri scripturam ὅτε ignorans coniunctivum retinuit, vid. F V. Fritzschi de Daedalensibus Aristoph. commentat. p. 37. adnot. 17. neque minus διδάσκων pro ἀναγκάζων optimis libris recipiendum Fritzschi, quod idem placuit Fritzschio qui affert Pseudolog. 25. vol. II. p. 387. μετὰ δὲ τὰ παιδίας συλλαβίζειν διδάσκων μακροῦ χρόνου ἔβροσκον. neque tamen sine optimis libris illud ἀναγκάζων sit mutandum, quod eodem modo dictum est p. 51. §. 51. vol. I. p. 274. καὶ γελοῖός γέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθὺν λαλεῖν. ceterum vix potest est significare quam apte dicitur sit καταδύσει τῆς τυραννίδος

ανευδαίμων ἦσθα τὸ κεφάλαιον ὅτι πέρ ἐστι τῶν
γαθῶν ἀπάντων ἔχων;

ΑΛΕΚ. Μηδὲ ἀναμνήσης με ὦ Μίκυλλε οὐ-
δ' τρισάθλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν ὅπερ
ρης πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδοθεν δὲ μυρίαίς τε
νίαις ξυνών.

ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ καὶ οὐ
ἀντὶ πιστὰ φῆς.

v. 3. Μηδὲ] Par. Μὴ δὲ
v. 5. ἔφης] Gortic. ἔ-
ἦσθα vulgo. ἔνδοθεν] Gor-
v. 6. ξυνών]

3011. Gortic. συνών vulgo.
v. 8. πάντη] Par. mAlW. 3011.
Gortic. πάνυ vulgo.

iod iam olim pro vulgato κα-
κλυθεὶς τῆς τυραννίδος rece-
um est, quum hoc loco Croesi

Dionysi calamitatem cum
naufrago comparauerit. nam vti
naufrago vsitata erat dicendi
formula καταδύσης τῆς ὀλκά-
ς conf. Zeuxis §. 3. vol. I.

397. ita Lucianus hoc loco
xit καταδύσης τῆς τυραννί-
ς.

§. 24. v. 7. παράδοξα γὰρ
καὶ οὐ πάντη πιστὰ φῆς. sic

ex libris optimis rescribendum
bitratus sum. si enim recte

percepi quid discriminis inter
πάνυ et οὐ πάντη interce-
at, illud vix potest ferri hoc

co. οὐ πάνυ enim etsi quum
simam respicimus originem idem

gnificare quod οὐ πάντη vide-
r, per vsum tamen longe aliam

cepit significationem atque illud.
ὐ πάνυ igitur est Latinum non

prorsus, nostrum nicht ganz,
et potius nicht eben. οὐ πάν-

την autem est Latinorum prorsus
m, nostrum durchaus nicht.

de particularum οὐ πάνυ si-

gnificatione nemo hodie dubitat,
de istis autem οὐ πάντη quum

maior possit esse dubitatio,
quaedam ex Luciani scriptis af-

feram exempla quibus senten-
tiam meam stabiliam. necyo-

mant. §. 3. vol. I. p. 193., vbi
ex libris optimis scribendum

est: χαλεπὸν μὲν ἐπιτάτεις
τοῦ πλίταγμα καὶ οὐ πάντη εὐ-

σεβές., vbi necessario est und
durchaus nicht gottesfürchtig.

de mercenariis §. 8. vol. I.
p. 305. haec verba leguntur:

οἱ μὲν γὰρ τοῦ Ὀδυσσεύος ἐταῖ-
ροι γλυκύν τινα τὸν λωτῶν

ἐσθίοντες ἠμέλουν τῶν ἄλλων
καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἠδὲ τῶν

καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουν,
ὥστε οὐ πάντη ἄλογος αὐτῶν

ἢ λήθη τοῦ καλοῦ πρὸς τῇ
ἠδεὶ ἐκείνῃ τῆς ψυχῆς διατρο-

βούσης., vbi necessario requiri-
tur haec sententia: ita ut plane

non absurda eorum obliuio esse
videatur. Zeuxis §. 5. vol. I.

p. 397. τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς
γραμμῆς ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις

ἡμῖν οὐ πάντη ἐμμανῆ ὄντα

ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας ὧς Μι
 κυλλε παμφόρου τινὸς καὶ πλήθει ἀνθρώπων κα
 κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι
 ἀξίαις ποταμοῖς τε νασιπόροις καταρροεμένης κα
 5 θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης· καὶ στρατιὰ ἦν πολλή
 καὶ ἵππος συγκεκροτημένη καὶ δορυφορικὸν οὐ
 ὀλίγον καὶ τριήρεις καὶ χρήματων πλῆθος ἀνάρι
 θμον καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς καὶ ἡ ἄλλ
 τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκ
 10 μένη, ὥστε ὁπότε προῖοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσε
 κύνουν καὶ θεὸν τινα ὄραν ᾄοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ
 ἄλλοις ξυνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τ
 τέγῃ ἀνιόντες ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἕωρακέ

v. 4. ἀξίαις] Gorlic. ἀξίας v. 12. ξυνέθεον] Gorlic. συνέ
 vulgo. v. 9. πᾶσα ἐς ὑπερβο- θεον vulgo.
 λην] ἐς ὑπερβολὴν πᾶσα 2955.

v. 9. τραγωδία πᾶσα] ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγωδίᾳ κομπ
 ἔστιν, εἰκότως τραγωδίαν τὸν ἑαυτοῦ κόμπον ἐκάλεσεν. V.

τὴν ὅλην ὁμως ἔχει δύναμιν
 τῆς τέχνης., vbi vt vertatur
durchaus nicht deutlich requirit
sententia. bis accusati §. 39.
vgl. II. p. 227. καὶ διὰ τοῦτο
 αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοροῦντα,
 οὐ πάντῃ δὲ ἠδὺν οὐδὲ τοῖς
 πλήθει κεχαρισμένον., vbi est
durchaus aber nicht süß. kis
locis excussis nemo credo de
recepta scriptura dubitabit; est
autem οὐ πάντῃ πιστὰ denique
nihil aliud quam πάντῃ ἄπιστα,
cf. Alexandri §. 20. vol. I. p.
528. τεράστιον καὶ πάντῃ
ἄπιστῳ ὁμοιον. sic denique
Timonis §. 2. vol. I. p. 36.
videtur ex quibusdam libris scri-

bendum: ὥστε ἤδη διὰ ταῦτ
σοι καὶ ὁ Σαλμονεὺς ἀπ
βροντιᾶν ἐτόλμησεν οὐ πᾶν
ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὕτω ψ
χρὸν τὴν ὀργὴν Δία θερμοσ
γὸς ἀνὴρ καὶ μεγαλαυχούμ
νος., vbi amicus ad aliam eme
dationem inclinat.

v. 3. ἐν ταῖς μάλιστα θα
 μάζεσθαι ἀξίαις. sic ego
 libri Gorlicensis auctoritate sci
 bendum putani, pro vulga
 ἀξίας. vtrumque enim videt
 bene Graece dici. conf. qu
 praeclare hac de re exposi
 Fritzschius ad Luciani *Alexa*
dri §. 2. ἀνὴρ Ῥωμαίων
τοῖς πρώτοις p. 200 sqq.

αι τὸ ζεύγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς
τροπομπεύοντας, τοὺς ἐπομένους. ἐγὼ δὲ εἰδὼς
πόσα με ἠνία καὶ ἔστρεφεν ἐκείνοις μὲν τῆς
ἡγνοίας συνεγίνωσκον, ἑμαυτὸν δὲ ἠλέουν ὁμοιον
ἄντα τοῖς μεγάλοις τούτοις Κολοσσοῖς, οἷους ἢ Φει- 5
δίας ἢ Μύρων ἢ Πραξιτέλης ἐποίησαν· κάκείνων
ἅρ' ἕκαστος ἔκτοθεν μὲν Ποσειδῶν τις ἢ Ζεὺς ἐστι
τάγκαλος, ἐκ χρυσίου καὶ ἐλέφαντος συνειργασμέ-
ος, κεραιὸν ἢ ἀστραπὴν ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δε-
ξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ γ' ἔνδον, ὄψει μο- 10

v. 2. προπομπεύοντας] G. G.
Gorlic. προπέμποντας vulgo.
v. 3. ἐκείνοις μὲν] ἐκείνοις μὲν
τούτοις Par. τῆς] τοῖς Gor-
c. v. 4. ἡγνοίας] ἀνοίας 1428.
συνεγίνωσκον] Gorlic. συνε-
γνώσκον vulgo. v. 5. τού-
τοις] Gorlic. ἐκείνοις vulgo.
οἷους ἢ] οἷους ὁ Fl. 1428. οὗς
J. v. 6. ἐποίησαν] 2955.
D11. Gorlic. ἐποίησεν vulgo.

κάκείνων] Gorlic. ceteri ἐκεί-
νων. v. 7. ἔκτοθεν] Gorlic.
τὰ ἐκτὸς ὁ vulgo. τις] e Gor-
lic. v. 8. ἐκ] e G. P. Par.
2955. 3011. Gorlic. χρυσίου]
3011. Gorlic. χρυσοῦ vulgo.
συνειργασμένος] Gorlic. συν-
ειργασμένος vulgo. v. 10. τὰ
γ' ἔνδον] 2955. 3011. Gorlic.
τὰ ἔνδοθεν vulgo.

v. 1. τὴν ἐφεστρίδα] τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. V.
v. 5. ἢ Φειδίας] οὗτοι ἀγάλματοποιοὶ ἦσαν. V.

v. 2. τοὺς προπομπεύοντας.
c. erat ex optimo libro scri-
bendum, praesertim quum hoc
verbum de eadem re etiam alias
ad Lucianum dicatur. conf.
mercenarius §. 25. vol. I.
314. καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀνα-
μιχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα
οἷς προῖοῦσι καὶ προπομπεύ-
ουσιν αὐτοῦ.

v. 5. οἷους ἢ Φειδίας ἢ
πραξιτέλης ἐποίησαν. plura-
rum verbi numerum ex libris
antiquis recipiendum putari, nam
si singuli hi homines per par-
tulas distinctivas seiunguntur,

vt etiam verbum ad singularem
hominem pertinere videatur, ta-
men recte videtur stare pluralis,
quum non solum vnus aliquis
hoc fecisse dicatur, sed omnes.
apud Ciceronem autem in *Ca-
tone maiore* c. XVI. §. 56. vbi
nuper vulgatam scripturam re-
liqui hanc *a villa in senatum
arcessebantur et Curius et ceteri
senes.*, iam scribendum censeo
ex libris praestantissimis: *a
villa in senatum arcessebatur et
Curius et ceteri senes.* hic enim
Cicero Curium potissimum vi-
detur velle nominare.

αὐτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευδαίμονα εἶναι τὸ πλοῦτον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν ὦ Πυθαγόρα καὶ εἴ τι μάλιστα χαίροις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λό-
5 γον ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. . . .

ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδὲν ἦν τ' Εὐφοροβον ἢ τε Πυθαγόραν ἢ Ἀσπασίαν καλῆς ἢ Κράττητα πάντα γὰρ ταῦτα ἐγὼ εἶμι, πλὴν τὸ νῦν ὀνομαζόμενον τοῦτο ἀλεκτρούνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς
10 μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον καὶ ταῦτα τσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

§. 21. ΜΙΚ. Οὐκοῦν ὦ ἀλεκτροῦν ἐπειδὴ πάντων σχεδὸν τῶν βίων ἐπειράθης καὶ πάντα ἤσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλου-
15 σίων ὅπως βιοῦσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικά, ὡς μάθω

v. 1. ὑπερευδαίμονα εἶναι τὸν πλοῦτον] 2955. 3011. Gori-
lic. ὑπερευδαιμονεῖν ἀεὶ τὸν πλούσιον vulgo. v. 3. καὶ εἴ τι—χαίροις] 2955. 3011. Gori-
lic. εἴ τι pro ὅ τι etiam Par. ἢ ὅ τι—χαίρεις vulgo. v. 4. τὸν λό-
γον] τῷ λόγῳ 1428. v. 6. ἦν τ'] Gori-
lic. ἦν τε vulgo. v. 7. ἢ Ἀσπα-

σίαν] Gori-lic. ἦν τε Ἀσπασίαν vulgo. v. 8. ταῦτα ἐγὼ] Gori-
lic. ἐγὼ ταῦτά vulgo. v. 9. ποιοῖς] ποιῆς 1428. v. 13. πάντων] Gori-
lic. ἀπάντων vulgo. σχε-
δόν] Gori-lic. σχεδὸν ἤδη vul-
go. v. 14. ἤσθα] 3011. Gori-
lic. οἶσθα vulgo. v. 15. βιοῦ-
σιν] πλουτῶσιν 1428.

vbi in libris omnibus leguntur haec verba:

πᾶν κρείσσον ὥστε μὴ γε-
λᾶν Βάκχας ἐμοί.,

homines autem docti nuper omnes ex coniectura Pierisoni scribendum duxerunt:

πᾶν κρείσσον ὥστε μὴ ᾔγε-
λᾶν Βάκχας ἐμοί.,

§. 21. v. 13. καὶ πάντα ἤσθα. sic libri optimi, ita vt de hac scri-

ptura plane non possit dubitari. conf. §. 20. πάντα γὰρ ταῦτα ἐγὼ εἶμι. aptiusque est ἤσθα quam οἶσθα etiam ad sententiam huius loci: nam si scit haec omnia. apparet eum etiam explicare posse, hoc autem loco illud potissimum vrgetur quod iste expertus erat atque re vera fuerat in istis vitis omnibus.

εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων.

ΑΛΕΚ. Ἴδου δὴ οὕτως ἐπίσκεψαι ὦ Μίκυλλε· σοὶ μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἣν λέγεται ὡς οἱ πολέμιοι προσελεύουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ 5 τὸν ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες ἢ τὸν παρὰδεισον ξυμπατήσωσιν ἢ τὰς ἀμπέλους δηιώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἴ περ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν οἷ τραπόμενον χρῆ σωθῆναι καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν, οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲν καὶ 10 ἀμφ' ἑαυτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὄρωντες ἀπὸ τῶν τειχέων ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἣν περ ἐσφέρειν δέη, μόνον καλοῦνται, ἣν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἵππαρχοῦντες, σὺ δὲ οἰσύνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλῆς καὶ 15

v. 5. προσελεύουσιν] mA1. vulgo. v. 12. τειχέων] Gorlic. Gorlic. ἐπελεύουσιν vulgo. τειχῶν vulgo. ὅσα] α 1428. v. 6. τὸν] σὸν 1428. τὸ J. v. v. 13. ἣν περ] Gorlic. ἣν τε 7. ἢ] ἢ ἄλλως 2955. v. 9. οἷ] vulgo. v. 15. σὺ δέ] οὐδὲ Fl. ἢ 1428. μὲν] τὸ μὲν 1428. οἰσύνην] οἰσύνην 1428. v. 11. ἑαυτοῖς] Gorlic. αὐτοῖς

v. 15. σὺ δὲ οἰσύνην ἀσπίδα ἔχων] τὴν ἀπὸ τῆς οἰσύας. οἰσύα δὲ ἐστὶν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία V. In altero Vossiano sic: οἰσύνην] οἰσύνη ἢ ἐκ λύγων ἀρχαιοτρόπως πεπλεγμένη. ὅποια ἐσθ' ὅτε καὶ ἐξ Αἰγύπτου κομίζεται κοιτίδια τοιαύτης ἐργασίας. ἄλλην τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τῆς οἰσύας. οἰσύα δὲ ἐστὶν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία.

v. 4. σοὶ μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος — οὐδὲ φροντίζεις. hic Fritzschius coniecit esse scribendum οὔτε φροντίζεις, sine dubio ille opinans οὐδὲ respondere ei quod ante legitur οὔτε πολέμου. sed ista particula quae est ante πολέμου excipitur ab ea particula quae legitur proxima paragrafo in verbis ἐν εἰρήνῃ τε αὐ̄ etc. hoc enim dicit gallus: tu neque bellum curas neque pacem, sed quum ad belli rationem exponendam multa interiecisset verba, mutavit quidem verba, sed tamen eam adiecit particulam quae huic aperte responderet. istud autem οὐδέ quod est ante φροντίζεις ita respondet parti-

κοῦφος ἐς σωτηρίαν, ἔτοιμος ἐστιᾶσθαι τὰ ἐπινίκια
 ἐπειδὴν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. §. 22. ἐν ε
 ρήνῃ τε αὖ σὺ μὲν τοῦ δήμου ὦν ἀναβὰς ἐς ἐκκλη
 σίαν τυραννήσεις τῶν πλουσίων, οἱ δὲ φρίττου
 5 καὶ ὑποπτήσουσι καὶ διανομαῖς ἰλάσκονται
 λουτρὰ μὲν γὰρ ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα
 καὶ τᾶλλα διαρκῆ ἅπαντα, ἐκεῖνοι πονοῦσι, σὺ δὲ
 ἐξεταστὴς καὶ δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης
 οὐδὲ λόγου μεταδιδούς ἐνίοτε, κἂν σοι δοκῇ, κατε
 10 χαλάζησας αὐτῶν ἀφθόρους τοὺς λίθους ἢ τὰς οὐ
 σίας αὐτῶν ἐδήμευσας· οὔτε δὲ συκοφάντην δέδicias
 αὐτὸς οὔτε ληστήν μὴ ὑφέληται τὸ χρυσίον ὑπερ

v. 1. ἐς] 3011. Gorlic. εἰς
 vulgo. ἐστιᾶσθαι τὰ ἐπινίκια]
 ἐστιαθῆναι ἐπινίκιος 1428. Fl.
 om. ιά. v. 3. ἐς] Gorlic. εἰς
 vulgo. v. 4. τυραννήσεις] 2955.
 3011. Gorlic. τυραννίεις 1428.
 τυραννίεις vulgo. v. 6. ὡς ἔχοις]
 om. Fl. καὶ ἀγῶνας] om. Gorlic.

v. 7. τᾶλλα] Gorlic. τᾶλλα vulgo
 πονοῦσι] παρασκευάζουσι 1428
 v. 9. κατεχαλάζησας] κατεχα
 λάζησας ἐς Gorlic. v. 11. αὐ
 τῶν] om. Gorlic. v. 12. οὐ
 δέ] οὐδὲ Fl. αὐτὸς om. Gor
 lic.

v. 7. πονοῦσι] κατασκευάζουσι. V.
 v. 9. κατεχαλάζησας] κατέχεας. V.

culae οὔτε, vt tantum negatiuam
 eius vim excipiat, ac si ante
 non habita particulae τὲ quae
 infra sequitur ratione scriptum
 sit οὐ πολέμου. haec ideo plu-
 ribus potant declaranda quoniam
 virum eruditissimum de huius
 loci ratione dubitantem vide-
 ram. ceterum ne quis infra
 cum Belino pro ἐν εἰρήνῃ τε
 αὖ scribendum opinetur ἐν εἰ-
 ρήνῃ δὲ αὖ conferatur locus
 simillimus qui legitur *Anachars.*
 §. 20. vol. II. p. 274. ἐν εἰ-
 ρήνῃ τε αὖ πᾶν ἀμείνοσιν
 αὐτοῖς χρώμεθα.

v. 4. τυραννήσεις e
 optimis libris reuocani, nam eo
 futurum his in locis vulgo dicitur
 tur rem esse incertiore significare,
 id tamen longe secus esse
 sed interdum rem eam exprimitur
 quam certissimum est esse futu-
 turam, sed hoc loco adhaerent
 etiam alia vis huic futuro,
 indicetur hoc in voluntate pat-
 peris situm esse num sit futu-
 rus, sed si velit certo futurum
 v. 11. δέδicias αὐτὸς ὄντι et
 quod pronomen αὐτὸς in lib-
 Gorlicensi est omissum, id videtur
 tur librari errore potius factum

ἄς τὸ θριγκίον ἢ διορύξας τὸν τοῖχον οὔτε πράγ-
 ιατα ἔχεις λογιζόμενος ἢ ἀπαιτῶν ἢ τοῖς καταρά-
 οῖς οἰκονόμοις διαπυκτεύων καὶ πρὸς τοςαύτας
 κρηπίδας διαμεριζόμενος, ἀλλὰ κρηπίδα συντελέ-
 ας ἑπτὰ ὀβολοὺς ἔχων τὸν μισθόν, ἀπαναστὰς
 περὶ δειλὴν ὄψιαν λουσάμενος, ἣν δοκῆ, σαπέρδην
 ἢ μαινίδας ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας
 τριάμενος, εὐφραίνεισ σεαυτὸν ἄδων τὰ πολλὰ καὶ
 ἢ βελτίστη πενία προσφιλοσοφῶν. §. 23. ὥστε
 ἢ ταῦτα ὑγιαίνεισ τε καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα καὶ
 ἢ ἀκαρτερεῖσ πρὸς τὸ κρῦος. οἱ πόνοι γάρ σε πα-
 ἢ ἀθήγοντες οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀπο-

v. 1. θριγκίον] τριγκίον Gorlic. τὸν μισθὸν ἔχων vulgo. διορύξας] Par. διορέξας orlic. ὀρύξας vulgo. v. 3. τοςαύτας] P. L. Par. Gorlic. ἰς vulgo. v. 4. διαμεριζόμενος] Gorlic. μεριζόμενος G. P. mAIW. λογιζόμενος im. κρηπίδα] κρηπίδας Gorlic. v. 5. ἔχων τὸν μισθόν] Gorlic. ἔχων vulgo. ἀπαναστὰς] 1428. 2955. 3011. Gorlic. ἐπαναστὰς vulgo. v. 7. κρομμύων] κρομμύων Fl. v. 8. σεαυτὸν] 2955. 3011. Gorlic. σεαυτὸν vulgo. v. 11. ἀκαρτερεῖσ] καταθήγοντες Fl. mA1. 1428.

v. 3. διαπυκτεύων] ἀντὶ τοῦ διασκοπούμενος καὶ ἐξακρίβην. ἐπεὶ καὶ οἱ πύκται περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν εἰς τὸν ἀνταγωνιστὴν βολὴν κατακαίριον ποιῆσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην ἰδὲ εἰς ἀέρα δέρειν τὴν πυγμὴν πέμψαντα. V.

v. 6. σαπέρδην] εὐτελὲς βρωμα ἀπὸ ἰχθύων μικρῶν τετριχευμένων, οἷα νῦν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἦτοι ἐγγραύλεων τῶν σαύρων διειρημένα καλάμοις πτύχια. ἐνιοὶ δὲ σαπέρδην εἰρήκασιν τὸ ἐκ σοῦς τάριχος, ὃ νῦν γόνδην Παφλαγόνες καὶ χρῶνται. μαινίς δὲ καὶ αὐτό τι τῆς καλουμένης μαιμένης. V. Σαπέρδην] εἶδος τι ἀλιστιοῦ. οἱ δὲ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὸν κορανίζον ἰχθύν. ἄλλως etc. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπέρδην φασὶ τέμαχος τετριχευμένον ἰχθύος. τὸν γὰρ ἰχθύν σαπέρδην οἱ Ποντικὸί φασιν. G.

e vel grammatici correctione, inquam emendatricem manum e nusquam videtur expertus, im ut a Luciano profectum videatur. aptam enim hoc loco oppositionem efficit quae est inter eum qui de persona sua, ut iure consulti loquuntur, timet

φραίνουσι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα
 ναι. ἀμέλει οὐδέν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νο
 μάτων πρόσεισιν. ἀλλ' ἦν ποτε κοῦφος πυρε
 ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνε
 5 θήσας εὐθύς ἀποσεισάμενος τὴν ἄσπην, ὁ δὲ φεῖ
 αὐτίκα φοβηθεὶς ψυχροῦ τε ὄρων ἐμφορούμενον
 μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδο
 οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχου
 ποδάγρας καὶ φθόας καὶ περιπνευμονίας καὶ ἕ

v. 2. ἀμέλει οὐδέν] 2955.
 3011. mAIW. Gorlic. ἀμέλει
 tantum Par. ὥστε οὐδέν vulgo.
 v. 4. πρόσεισιν] Gorlic. ἐπι
 βουλεύει vulgo. αὐτῷ] Gorlic.
 αὐτῷ vulgo. v. 5. τὴν ἄσπην]

et inter eum qui bona sua ne
 auferantur veretur et cauet.

§. 23. v. 2. ἀμέλει οὐδέν
 σοι—. olim hoc loco pro ἀμέ
 λει legebatur ὥστε quod non
 potest dubitari quin sit ex glos
 semate natum. conf. quae su
 pra scripsi ad §. 1. vbi vidi
 mus pro ἀμέλει a grammatico
 scriptum esse εὐθύς.

v. 3. πρόσεισιν. etsi quod
 vulgo legitur ἐπιβουλεύει mul
 tum habet quo sese defendat,
 ego tamen hic quoque optimum
 librum secutus sum, neque opi
 nor immerito. nam ex iis quae
 supra iam de horum verborum
 commutatione diximus apparere
 videtur verbum istud εἶμι fere
 semper per aliud esse explica
 tum, quum eae legerentur for
 mae quae ambiguum esset utrum
 ad ἔναι an ad εἶναι essent re
 ferendae. neque vero verbum
 ἐπιβουλεύειν etsi satis elegan
 ter videtur de morbo dici qui
 nobis quasi insidietur adeo est

3011. Gorlic. τὴν ἄσπην P
 τῇ ἄσπιτι vulgo. v. 6. φο
 βηθεὶς] Gorlic. φυβηθεὶς σε
 go. v. 7. μακρὰ] Par. Gor
 μακρὰν vulgo.

infrequens verbum vt a gra
 matico non potuerit adhib
 explicandi caussa.

v. 4. πρὸς ὀλίγον ὑπηρε
 σας αὐτῷ. recte Gorlicen
 αὐτῷ exhibet pro vulgato αὐ
 quod iam correxit Fritzschi
 qui hos contulit locos Lucian
 dial. mortuor. XXX. §.
 parasiti §. 17. tragopod. §.
 Aristoph. Ranar. v. 1453. (1)
 inde post φοβηθεὶς cum lib
 Gorlicensi omittendum erat p
 nomen σέ quod saepe num
 in his locis omittitur. conf.
 Foertsch. ad Lysiae orat. 3.
 47. p. 51.

v. 5. ἀποσεισάμενος τὴν ἄσ
 sic ex libris optimis erat si
 bendum. nam quod dicunt
 libro Gorlicensi legi ἄσπιν.
 profecto error est. quum
 ab hoc loco alienum multis v
 bis hac de re exponere ab
 istud verbum a doctis homi
 bus iam satis sit vindicatu
 iubeo conferre quae sunt s

ρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δειπνῶν
ἐπόνοια. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὡσπερ ὁ Ἴκαρος
ἐπὶ πολὺ ἄραντες αὐτοὺς καὶ πλησιάσαντες τῇ ἡλίῳ
οὐκ εἰδότες, ὅτι κηρῶ ἤρμοστο αὐτοῖς ἢ πτέρωσις
πέγαν ἐνίοτε τὸν πάταγον ἐποίησαν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς
τέλαγος ἐμπεσόντες, ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον
τὴν πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ
τρόσγεια ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἀλμῇ τὸν κηρὸν,
ὅς τὸ πολὺ οὔτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.

ΜΙΚ. Ἐπεικειῖς τινὰς καὶ συνετοὺς λέγεις. 10

ΑΛΕΚ. Τῶν μὲν τοί γε ἄλλων ὢ Μίκυλλε

v. 1. ταῦτα — ἀπόνοια] αὐ- ὡς νοτίζεσθαι — τὸν κηρὸν]
αὐ — ἀπονοια 1428. v. 4. om. Gorlic. v. 11. γε] om.
εἰδότες] εἰδοί 1428. v. 8. Gorlic.

v. 10. ἐπεικειῖς] τὸ ἐπεικὲς τρία δηλοῖ, τὸ τὸν τρόπον
ἐγαθὸν ὡς ὅταν λέγωμεν· ἐπεικὴς ἄνθρωπος. καὶ τὸ συμμέ-
τρον, ὡς ὅταν λέγηται ἐπεικῶς ὅδε ζῆ, ἀντὶ τοῦ συμμέτρου.
καὶ τὸ πάνυ, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ὁ Δημοσθένης, οὐ μὴν
ἀλλ' ἐπεικῶς τοῦθ' ὁ δυσμαχώτατον ἐστίν, ἀντὶ τοῦ πάνυ
δυσμαχώτατον ἐστι. V.

ta ab I. Pieronio ad Moerin
Atticist. s. v. ἄση. p. 60 sqq.
v. 11. Τῶν μὲν τοί γε ἄλλων
ὢ Μίκυλλε τὰ ναυάγια — συλ-
αβίζειν διδάσκων. prorsus im-
mutanda putavi haec verba id-
ne optimorum librorum aucto-
ritate. ac primum quidem quod
pro vulgato τὰς ναυάγιας πάνυ
δυσμαχῶς scripsi τὰ ναυάγια
δυσμαχῶς, id Gorlicensis libri au-
toritate factum est, quocum fa-
cit Parisinus 1428. videturque
tiam ad huius loci sententiam
hoc aptius esse. neque enim
redo Lucianum hoc loco sine
iusta caussa scripsisse τὰ ναυ-
άγια ναυῖον quasi fragmenta,

etsi Lobeckius docet ad Phry-
nich. p. 519. posteriores scri-
ptores ναυάγιον pro ναυαγία
vnsurpasse. conf. catapl. §. 6.
vol. I. p. 282. μάλιστα καὶ
τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε. παρὰ.
§. 8. vol. II. p. 236. παρασί-
του δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἰς ἄν
ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. πανίγι
siue votor. §. 14. vol. II. p.
429. ὅς τηλικούτον ναυάγιον
εἰρησμοῖ καὶ ταῦτα ἐν γῆ κα-
τὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ
ἄστυ. deinde pro ἐπὶ τὴν πυ-
ρῶν ex isdem libris recepti
ἐπὶ τὸ πῦρ, quod videtur a
grammaticis per istud ἐπὶ τὴν
πυρῶν esse explicatum. tum

τὰ ναύαγια πάνυ αἰσχρὰ ἴδοις ἂν, ὅτε ὁ Κροῖσος περιτετιλμένος τὰ πτερὰ γέλωτα παρέχει Πέρσαι ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ πῦρ ἢ Διονύσιος καταδύσης τῆς τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστῆς βλέπει 5 ται μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν διδάσκων.

§. 24. ΜΙΚ. Εἶπέ μοι ὦ ἀλεκτροῦν σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα — φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι — ποίου τότε ἐπειράθης τοῦ βίου ἐκείνου; ἢ ποῦ

v. 1. τὰ ναύαγια] mAl. Gorlic. τὰς ναυαγίας vulgo. αἰσχρὰ] Gorlic. αἰσχρὰς vulgo. v. 2. περιτετιλμένος] παρατετιλμένος Fl. 1428. παρέχει] 1428. Gorlic. παρέχη vulgo. v. 3. τὸ πῦρ] 1428. Gorlic. τὴν πυρὰν vulgo. καταδύσης] G. mAl. Gorlic. καταδυθεὶς Par. καταλυθεὶς vulgo. v. 4. γραμματιστῆς βλέπεται] Gorlic. γραμματιστῆς βλέπεται (?) 3011.

γραμματιστῆς βλέπεται διδάσκων Par. γραμματιστῆς διδάσκει G. γράμματα διδάσκει 1428. γράμματα διδάσκη vulgo. v. 5. διδάσκων] G. mAl. 3011. Gorlic. ἀναγκάζων vulgo. v. 8. βασιλεῦσαι] βασιλεῦσαι ποτε 1428. 2955. v. 9. τότε] 3011. Gorlic. ποτ' 2955. ποτὲ Par. τινὸς vulgo. τοῦ βίου ἐκείνου] Gorlic. ἐκείνου τοῦ βίου vulgo.

v. 2. περιτετιλμένος τὰ πτερὰ] ἀντὶ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασιλείας. νικήσας γὰρ αὐτὸν ὁ Κῦρος ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλέησας ἔσωσεν. V.

ex libro Gorlicensi ὅτε recepi et παρέχει et βλέπεται, quum hic ὅτε et optimo niteretur libro neque huius loci rationi repugnaret. denique pro γράμματα διδάσκη ex libris optimis recipiendum γραμματιστῆς βλέπεται et ego olim pronunciaui et nuper Fritschium video in eadem esse sententia, nisi quod optimi libri scripturam ὅτε ignorans coniunctivum retinuit, vid. F V. Fritschi de Daedalensibus Aristoph. commentat. p. 37. adnot. 17. neque minus δι-

δάσκων pro ἀναγκάζων et optimis libris recipiendum putavi, quod idem placuit Fritschio qui affert Pseudolog. 25. vol. II. p. 387. μετὰ δὲ ταῦτα παιδὰς συλλαβίζειν διδάσκειν μακρῷ χρόνῳ ἔβροσκον. neque tamen sine optimis libris illud ἀναγκάζων sit mutandum, quod eodem modo dictum est p. 387. §. 51. vol. I. p. 274. καὶ τὸ γελοῖός γέ ἐστιν ἀναγκάζειν ἰχθὺν λαλεῖν. ceterum vix potest significare quam apte dictum sit καταδύσης τῆς τυραννίδος

πανευδαίμων ἦσθα τὸ κεφάλαιον ὅτι πέρ ἐστι τῶν ἰγαθῶν ἀπάντων ἔχων;

ΑΛΕΚ. Μηδὲ ἀναμνήσης με ὦ Μίκυλλε οὐ-
τω τρισάθλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν ὅπερ
ἔφησεν πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδοθεν δὲ μυρίαίς τε
ἰνίαις ξυνών.

ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ καὶ οὐ
πάντη πιστὰ φήσ.

v. 3. Μηδὲ] Par. Μὴ δὲ
vulgo. v. 5. ἔφησεν] Gorlic. ἔ-
φησθα vulgo. ἔνδοθεν] Gor-
lic. ἔνδοθεν vulgo. v. 6. ξυνών]

3011. Gorlic. συνών vulgo.
v. 8. πάντη] Par. mAlW. 3011.
Gorlic. πάνυ vulgo.

quod iam olim pro vulgato κα-
αλυθὲς τῆς τυραννίδος rece-
tum est, quum hoc loco Croesi
t Dionysi calamitatem cum
aufragio comparauerit. nam uti
e naufrago vsitata erat dicendi
ormula καταδύσης τῆς ὀλκά-
ος conf. Zeuxis §. 3. vol. I.
. 397. ita Lucianus hoc loco
ixit καταδύσης τῆς τυραννί-
ος.

§. 24. v. 7. παράδοξα γὰρ
αὶ οὐ πάντη πιστὰ φήσ. sic
x libris optimis rescribendum
rbitratus sum. si enim recte
ercepti quid discriminis inter
ὐ πάνυ et οὐ πάντη interce-
at, illud vix potest ferri hoc
oco. οὐ πάνυ enim etsi quum-
rimam respicimus originem idem
ignificare quod οὐ πάντη vide-
ar, per vsum tamen longe aliam
eccepit significationem atque illud.
ὐ πάνυ igitur est Latinum non
orsus, nostrum nicht ganz,
el potius nicht eben. οὐ πάν-
η autem est Latinorum prorsus
on, nostrum durchaus nicht.
c de particularum οὐ πάνυ si-

gnificatione nemo hodie dubitat,
de istis autem οὐ πάντη quum
maior possit esse dubitatio,
quaedam ex Luciani scriptis af-
feram exempla quibus senten-
tiam meam stabiliam. *necy-
mant.* §. 3. vol. I. p. 193., vbi
ex libris optimis scribendum
est: χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις
τοῦπίταγμα καὶ οὐ πάντη εὐ-
σεβές., vbi necessario est *und
durchaus nicht gottesfürchtig.
de mercenariis* §. 8. vol. I.
p. 305. haec verba leguntur:
οἱ μὲν γε τοῦ Ὀδυσσεύος ἐταῖ-
ροι γλυκύν τινα τὸν λωτῶν
ἐσθίοντες ἠμέλουν τῶν ἄλλων
καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἠδὲ τῶν
καλῶς ἐχόντων κατεφρόνου,
ὥστε οὐ πάντη ἄλογος αὐτῶν
ἢ λήθη τοῦ καλοῦ πρὸς τῶν
ἠδεῖ ἐκείνων τῆς ψυχῆς διατρι-
βούσης., vbi necessario requiri-
tur haec sententia: *ita ut plane
non absurda eorum obliuio esse
videatur.* Zeuxis §. 5. vol. I.
p. 397. τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς
χρησῆς ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις
ἡμῶν οὐ πάντη ἐμφανῆ ὄντα

ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας ὧ Μ
 κυλλε παμφόρου τινὸς καὶ πλήθει ἀνθρώπων κα
 κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι
 ἀξίαις ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καταρροεμένης κα
 5 θαλάττη εὐόρμῳ χρωμένης· καὶ στρατιὰ ἦν πολλή
 καὶ ἵππος συγκεκροτημένη καὶ δορυφορικὸν οὐ
 ὀλίγον καὶ τριήρεις καὶ χρήματων πλῆθος ἀνάρι
 θμον καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς καὶ ἡ ἄλλη
 τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγα
 10 μένη, ὥστε ὁπότε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσε
 κύνουν καὶ θεὸν τινα ὄραν ᾧοντο, καὶ ἄλλοι ἐπὶ
 ἄλλοις ξυνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τῇ
 τέγῃ ἀνιόντες ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέ

v. 4. ἀξίαις] Gorlic. ἀξίας v. 12. ξυνέθεον] Gorlic. συνέ
 vulgo. v. 9. πᾶσα ἐς ὑπερβο- θεον vulgo.
 λην] ἐς ὑπερβολὴν πᾶσα 2955.

v. 9. τραγωδία πᾶσα] ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγωδίᾳ κομπ
 ἔστιν, εἰκότως τραγωδίαν τὸν ἑαυτοῦ κόμπον ἐκάλεσεν. V.

τὴν ὅλην ὁμως ἔχει δύναμιν
 τῆς τέχνης., vbi vt veritatur
durchaus nicht deutlich requirit
sententia. bis accusati §. 39.
vql. II. p. 227. καὶ διὰ τοῦτο
 αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα,
 οὐ πάντῃ δὲ ἡδὺν οὐδὲ τοῖς
 πλήθει κεχαρισμένον., vbi est
durchaus aber nicht süß. kis
locis excussis nemo credo de
recepta scriptura dubitabit; est
 autem οὐ πάντῃ πιστιὰ denique
 nihil aliud quam πάντῃ ἄπιστια,
 cf. *Alexandri §. 20. vol. I. p.*
528. τεράστιον καὶ πάντῃ
 ἀπίστῳ ὅμοιον. sic denique
Timonis §. 2. vol. I. p. 36.
 videtur ex quibusdam libris scri-

bendum: ὥστε ἤδη διὰ ταῦτα
 σοι καὶ ὁ Σαλμονεῖς ἀντι
 βροντιᾶν ἐτόλμησεν οὐ πάντῃ
 ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὕτω ψε
 χρὸν τὴν ὀργὴν Δία θερμομο
 γὸς ἀνὴρ καὶ μεγαλειοχούμε
 νος., vbi amicus ad aliam emen
 dationem inclinat.

v. 3. ἐν ταῖς μάλιστα θα
 μάζεσθαι ἀξίαις. sic ego e
 libri Gorlicensis auctoritate scri
 bendum putani, pro vulgato
 ἀξίας. utrumque enim videtur
 bene Graece dici. conf. qua
 praeclare hac de re exposuit
Fritzschius ad Luciani Alexan
dri §. 2. ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐ
 τοῖς πρώτοις p. 200 sqq.

και τὸ ζεύγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπομπεύοντας, τοὺς ἐπομένους. ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὑπόσα με ἠγία καὶ ἔστρεφεν ἐκείνοις μὲν τῆς ἄγνοίας συνεγίνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν ὁμοιον ἔντα τοῖς μεγάλοις τούτοις Κολασσοῖς, οἷους ἢ Φειδίας ἢ Μύρων ἢ Πραξιτέλης ἐποίησαν· κακείνων γὰρ ἕκαστος ἔκτοθεν μὲν Ποσειδῶν τις ἢ Ζεὺς ἐστὶ τάγκαλος, ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος συνειργασμένος, κεραιὸν ἢ ἀστραπὴν ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἢν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ γ' ἔνδον, ὄψει μο-

v. 2. προπομπεύοντας] G. Gorlic. προπέμποντας vulgo. v. 3. ἐκείνοις μὲν] ἐκείνοις μὲν αὐτοῖς Par. τῆς] τοῖς Gorlic. v. 4. ἀγνοίας] ἀνοίας 1428. συνεγίνωσκον] Gorlic. συνεγίνωσκον vulgo. v. 5. τούτοις] Gorlic. ἐκείνοις vulgo. οἷους ἢ] οἷους ὁ Fl. 1428. οὐς J. v. 6. ἐποίησαν] 2955. 011. Gorlic. ἐποίησεν vulgo.

κακείνων] Gorlic. ceteri ἐκείνων. v. 7. ἔκτοθεν] Gorlic. τὰ ἐκτὸς ὁ vulgo. τις] e Gorlic. v. 8. ἐκ] e G. P. Par. 2955. 3011. Gorlic. χρυσοῦ] 3011. Gorlic. χρυσοῦ vulgo. συνειργασμένος] Gorlic. συνειργασμένος vulgo. v. 10. τὰ γ' ἔνδον] 2955. 3011. Gorlic. τὰ ἔνδοθεν vulgo.

v. 1. τὴν ἐφεστρίδα] τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. V.
v. 5. ἢ Φειδίας] οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. V.

v. 2. τοὺς προπομπεύοντας. c. erat ex optimo libro scribendum, praesertim quum hoc verbum de eadem re etiam alias apud Lucianum dicatur. conf. e mercenariis §. 25. vol. I. 314. καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμιχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα οἷς προῖοῦσι καὶ προπομπεύουσι αὐτοῦ.

v. 5. οἷους ἢ Φειδίας ἢ Πραξιτέλης ἐποίησαν. plurimum verbi numerum ex libris optimis recipiendum putari, nam si singuli hi homines per particulas distinctivas seiunguntur,

ut etiam verbum ad singularem hominem pertinere videatur, tamen recte videtur stare pluralis. quum non solum unus aliquis hoc fecisse dicatur, sed omnes. apud Ciceronem autem in *Catone maiore* c. XVI. §. 56. ubi nuper vulgatam scripturam reliqui hanc *a villa in senatum arcessebantur et Curius et ceteri senes.*, iam scribeadum censeo ex libris praestantissimis: *a villa in senatum arcessebatur et Curius et ceteri senes.* hic enim Cicero Curium potissimum videtur velle nominare.

χλους τινας καὶ γομφους καὶ ἤλους διαμιπὰς δι-
 πεπερονημένους καὶ κορμούς καὶ σφῆνας καὶ π
 ταν καὶ πηλὸν καὶ πολλήν τινα τοιαύτην ἀμορφ
 ὑποικουροῦσαν, ἐῷ λέγειν μυιῶν πλῆθος ἢ μυ
 5 λῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν
 καὶ βασιλεία ἐστίν.

§. 25. ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφης τὸν πηλὸν καὶ το
 μοχλους καὶ γομφους οἳ τινες τῆς ἀρχῆς οὐδὲ τ
 ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν εἴ τις ἐστίν, ὡς τό
 10 ἐξελάνειν ἀποβλεπόμενον καὶ τοσοῦτων ἄρχων
 καὶ προσκνυόμενον δαιμονίως εἰκέναι σὺ τῷ Κολο

v. 1. διαπεπερονημένους] *Gorlic.* πεπαρονημένους 1428.
 πεπερονημένους vulgo. v. 3.
 καὶ πηλὸν] P. G. Par. *Gorlic.*
 ὑπόπηλον olim. πολλήν τινα
 τοιαύτην] 2955. 3011. *Gorlic.*
 τοιαύτην τινὰ πολλήν vulgo.
 v. 4. μυγαλῶν] μυγαλέων 1428.
 v. 7. Οὐδέπω] Οὐδέποτε 1428.
 ἔφης] 3011. *Gorlic.* ἔφησθα

vulgo. v. 8. μοχλους καὶ γο
 φους] *Gorlic.* γομφους
 μοχλους vulgo. οἳ τινες] 3011
Gorlic. οἳ τινες εἶεν vulgo.
 9. εἴ τις] *Gorlic.* ἦτις vulgo.
 τό γε] τῷ γε 2955. v. 11. εἰ
 κέναι σὺ τῷ] *Gorlic.* εἰκο
 οὔτος mA1. εἰκεν οὔτως vulgo.
 Κολοσσιαίῳ] Κολοσσ
 J. V2.

v. 8. καὶ τοὺς γομφους] τουτέστιν οὐπω ἡμῖν εἶπας
 οὔσαν ἔνδον τῆς ἀρχῆς συμφορᾶν. V.

§. 25. v. 8. οὐδὲ τὴν ἀμορ-
 φίαν ἐκείνην τὴν πολλήν εἴ τις
 ἐστίν. ex libro optimo scriptum
 est εἴ τις pro vulgato ἦ τις. nam
 etsi primum videtur esse ἦ τις,
 tamen non potest dubium esse
 quin etiam sic Lucianus hoc
 loco loqui potnerit. vult enim
 Micyllus accipere non solum
 qualis ista sit deformitas, ve-
 rum etiam an aliqua. conf. Ly-
 siae orat. 7., quae est de olea
 excisa, §. 13. ed. Bekk. p. 109.
 ed. H. Steph., vbi item ex li-
 bro Florentino praestantissimo

scribendum erat καὶ τοὺς
 τιδίκους ἐκ τούτων τὰς κα
 γορίας ποιεῖσθαι, ἀποφαίν
 τας εἴ τις ὠφέλεια τοῖς
 κήσασιν ἐγένετο., vbi
 legitur ἦ τις ὠφέλεια.

v. 11. εἰκέναι σὺ τῷ
 λοσσιαίῳ παραδείγματι.
 ex libro Gorlicensi necess
 erat scribendum, mirorque
 inepta scriptura quae
 fuit in libris offendisse
 nem. nam vt sententiam
 omittam quis iure putet vel
 ticulum τῷ ante Κολοσσ

σιαίῳ παραδείγματι· θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο.
σὺ δὲ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε.

ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἶπω σοὶ ὦ Μίκυλλε;
τοὺς φόβους καὶ τὰ δειμάτα καὶ ὑποψίας καὶ μῆ-
σος τὸ παρὰ τῶν συνόντων καὶ ἐπιβουλὰς καὶ διὰ 5
ταῦτα ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον κἀκεῖνον, καὶ
ταραχῆς μεστὰ ὄνειρα καὶ ἐννοίας πολυπλόκους
καὶ ἐλπίδας αἰεὶ πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν καὶ χρη-
ματισμοὺς καὶ δίκας καὶ ἐκστρατείας καὶ προστάγ-
ματα καὶ συνθήματα καὶ λογισμοὺς; ὕφ' ὧν οὐδὲ 10
ὄναρ ἀπολαῦσαι τινος ἡδέος ἐγγίνεται, ἀλλ' ἀνάγκη
ὑπὲρ ἀπάντων μόνον διασκοπεῖσθαι καὶ μυρία
ἔχειν πράγματα·

v. 1. τι] τοι 2955. v. 2. σὺ
δὲ] Gorlic. σὺ δὲ καὶ vulgo.
v. 4. δειμάτα] mAl. 1428. 2955.
3011. Gorlic. δήματα Pol. δειγ-
ματα J. V1. 2. δήματα vul-
go. ὑποψίας] τὰς ὑποψίας
1428. v. 6. τε] τὸ 1428. v.

11. ἐγγίνεται] 1428. 3011. Gor-
lic. ἐγγίνεται vulgo. ἀλλ'
ἀνάγκη] Gorlic. ἀλλὰ ἀνάγκη
vulgo. v. 12. διασκοπεῖσθαι]
2955. 3011. Gorlic. antea δια-
σκοπεῖν.

παραδείγματι hoc loco posse
omitti? de sententia non dicam
quae in istis verbis quae vulgo
habemus in editionibus nulla
est. facile est autem ad intel-
ligendum qui factum sit vt li-
brarii ad alteram scripturam
relaberentur. isti enim quum
accusantium hunc τό γε ἔξε-
λιώνειν ἀποβλεπόμενον καὶ
τοσοῦτων ἀρχοντα καὶ προσ-
ευνούμενον δαιμονίως non
atlelexissent suspensum esse
v. verbo ἔοικέναι, eum pro sub-
jecto orationis habuerunt et
ἔοικέναι in ἔοικεν mutarunt,
leinde facili mutatione pro σὺ
τῷ scriptum est οὕτω sive οὕ-

τως. sententia autem est haec:
so dass, was das sich öffent-
lich Zeigen herrschend über
eine so grosse Zahl und gött-
liche Ehre empfangend anlangt,
du jenem Beispiele vom Kolosse
gleichkommest. mox articulum
τὰς qui erat ex libro 1428.
ante ὑποψίας adiectus optimo-
rum librorum auctoritate caren-
tem induxi. sequitur autem et-
iam eodem modo ἐπιβουλὰς non
repetito articulo.

v. 11. ἐγγίνεται. sic ex opti-
mis libris scripsi, ac liber qui-
dem Gorlicensis frequenter al-
terum γ in hoc verbo omittit,
quod semper annotavi.

οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα
 ὕπνος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντο
 καὶ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν ἀπάντων. λυπεῖται
 τὸν μὲν Λυδὸν ὁ υἱὸς κωφὸς ὢν, τὸν Πέρσην
 5 Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν, ἄλλον δὲ Δίῳ προ-
 οὔς τισὶ τῶν Συρακουσίων κοινολογούμενος, καὶ ἄ-
 λον Παρμενίων ἐπαινούμενος καὶ Περδίκκην Πτο-
 λεμαῖος καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ κακῶς
 λυπεῖται, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυγῶν καὶ πα-
 10 λακίς ἄλλῃ χαίρουσα καὶ ἀποστήσεσθαι τινες ἰ-
 γόμενοι καὶ δύο ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς
 ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφ-
 ῥᾶσθαι δεῖ μάλιστα τοὺς φιλτάτους καὶ ἐκείνῳ
 αἰεὶ τι δεινὸν ἐλπίζειν ἤξειν. ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τῆς

v. 3. ἀπάντων] πάντων Fl. τοὺς φιλτάτους μάλιστα vult
 v. 4. ὁ] ex 2955. 3011. Gor- ὁ μὲν γοῦν — ἀπέθανεν] ἐ-
 lic. v. 10. λεγόμενοι] διαλε- μὲν οὖν — ἀπέθανον Fl.
 γόμενοι mΔ1. v. 13. μάλι- ἐγὼ γοῦν — ἀπέθανον Fl.
 στα τοὺς φιλτάτους] Gorlic.

v. 4. τὸν Πέρσην δὲ] Ἀρταξέρξου Περσῶν βασιλεύοντι
 Κύρος ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἀποσπάσαι βουλόμενος
 Κλέαρχου πολὺ συνῆξε στρατόπεδον. V.

v. 5. Κύρῳ ξενολογῶν] ξένους στρατιώτας συνάγων
 ἰδίᾳ ἀνακοινοῦμενος. V.

v. 6. καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος] τὸν Φιλίπ-
 πον λέγει, τούτου γὰρ στρατηγὸς ὢν ὁ Παρμενίων πάντοτε
 κίμει. V.

v. 7. Περδίκκας, Πτολεμαῖος καὶ Σέλευκος] οὗτοι οἱ τρι-
 διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρου, καὶ ὁ μὲν Περδίκκας συνδι-
 Ἰνδοῦ τῶ βασιλεύοντι μετ' Ἀλέξανδρον ἀσθενεῖ ὄντι
 βασιλείαν, ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἤρξεν Αἰγύπτου, καὶ Σέλευ-
 κὸς τῶν περὶ Βαβυλῶνα τόπων ὡς ἱστορεῖ Δέξιππος. V.

v. 14. ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν — τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοίως τρόπος θανάτου κατέλαβεν. hic primum nullam video causam cur ex libro deteriore receptum sit ὁ μὲν γοῦν — ἀπέθανεν quod non magis huc facit vulgata scriptura: ἐγὼ μὲν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανον

παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὅμοιος τρόπος θανάτου κατέλαβεν.

§. 26. ΜΙΚ. Ἄπαγε, δεινὰ ταῦτα φῆς ὡς ἀλεκτρονίων. ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτο- 5 μείν ἐπικεκυφότεα ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης κωρείω ἢ ἀκονίτω συνανακραθεῖσαν φιλοτησίαν· ὁ γοῦν κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα· οἱ δὲ ὡς φῆς 10 θανάσιμα εὐωχῶνται καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς ξυνόντες. εἴτ' ἐπειδὰν πέσωσιν ὅμοιοι μάλιστα φαι-

v. 2. ἄλλον] ἄλλος. Fl. L. ἐπ'] τῆς om. Gorlic. v. 10. ὅμοιος τρόπος θανάτου] 3011. τοὺς δακτύλους] 2955. 3011. Gorlic. ὁμοιότροπος θάνατος Gorlic. αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι G. vulgo. v. 5. ἀσφαλέστερον — φιάλης] om. Gorlic. v. 7. ἢ] τοῦ δακτύλου vulgo. v. 11. Gorlic. καὶ vulgo. v. 8. γοῦν] ξυνόντες] 3011. Gorlic. συν- Gorlic. δὲ vulgo. v. 9. τῆς όντες vulgo.

v. 9. καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς] τὸ ἐξῆς, τῆς ἐπ' εὐθύ τομῆς. V.

praesertim quum hoc loco optime se excipiant ὁ μὲν — ὁ ἐπ' — τὸν δὲ ἄλλον. neque enim pro τὸν δὲ ἄλλον nulla sane librorum auctoritate erat ὁ δὲ ἄλλος scribendum, id quod maxime vel eo reiicitur quod Lucianus deinceps non videtur scripsisse ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν, sed nem ad modum optimi libri constantur antiquitus fuisse scriptum ἴσως ὅμοιος τρόπος θανάτου κατέλαβεν, ita ut illud ἄλλον necessario cum libris omnibus retinendum sit. dico au-

tem Lucianum scripsisse ὅμοιος τρόπος θανάτου ubi vulgo legitur ὁμοιότροπος θάνατος primum quod optimi libri id tuentur, deinde quod non memini me legere apud Lucianum neque ὁμοιότροπος neque ἕτερότροπος: saepius autem in simili causa ὅμοιος τρόπος, ἕτερος τρόπος. conf. ut paucis defungar, de morte Peregrini §. 21. vol. II. p. 489. ἀλλ' ἕτερόν τινα θανάτου τρόπον. catapl. §. 6. vol. I. p. 282. ἅμα γὰρ τεθναῖσι καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον.

νονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν
 ἔστι τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας ἢ Σισύφου
 ἢ Τηλέφου διαδήματα ἔχοντας καὶ ξίφη ἐλεφαντό-
 κωπα καὶ ἐπίσειστον κόμην καὶ χλαμύδα χρυσόπα-
 5 στον· ἣν δὲ οἷα πολλὰ γίνεται κενεμβατήσας τῆς
 αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέση, γέλωτα δηλαδὴ
 παρέχει τοῖς θεαταῖς τοῦ προσωπείου μὲν συντρι-
 βέντος αὐτῷ διαδήματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς
 κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ καὶ τῶν σκελῶν ἐπὶ πολλοῖς
 10 γυμνουμένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἐνδοθεν φαί-
 νεσθαι ῥάκια δύστηνα ὄντα, καὶ τῶν κοθόρων τὴν
 ὑποδέσιν ἀμορφοτάτην καὶ οὐ κατὰ λόγον τοῦ πο-
 δός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἐδιδάξω ἤδη ἢ
 βέλτιστε ἀλεκτρονῶν; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι
 15 ὠφθῆ οὔσα· ἵππος δὲ ἢ κύων ἢ ἰχθὺς ἢ βάτραχος
 ὅποτε γένοιο, πῶς ἔφερεις ἐκείνην τὴν διατριβήν;

v. 2. ἔστι] ἐνεστι 2955. v. 3. διαδήματα] 2955. 3011. Goric. olim διαδήματ. v. 5. κενεμβατήσας] G. Schol. 2955. 3011. Goric. προσκρούσας vulgo. v. 7. παρέχει] παρῆχε Fl. 1428. παρέχοι G. v. 10. ὡς] om. Fl. 2955. φαίνεσθαι]

φαίνεται 2955. v. 11. κοθόρων] P. 3011. Goric. ἐμβάδων vulgo. v. 12. οὐ κατὰ] Goric. οὐχὶ κατὰ vulgo. τοῦ ποδός] τοῦ παιδός Goric v. 13. ἐδιδάξω] 3011. Goric ἐδίδαξα mA1. ἐδίδαξας vulgo v. 16. ὅποτε] ὅτε P.

v. 5. κενεμβατήσας] κενεμβατεῖν εἰς κενὸν βαίνειν, κενὸν ἐπιχειρεῖν. V.

§ 26. v. 11. καὶ τῶν κοθόρων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην. miror quod vnus de recipiendo nomine κοθόρων dubitare hoc loco potuerit, quum nullo modo sit probabile ἐμβάδων per κοθόρων esse explicatum, sed illud contra. praesertim quum hoc loco de tragoedis sermo sit.

v. 13. ἐδιδάξω. sic ex

optimis libris scribendum erat saepe enim quum alii scriptores posteriores, tum Lucianus in medio huius verbi modo vitia conf. Harmonid. §. 1. vol. I. 401. ἐδιδάξω με ἤδη ἀρῆσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκρόβες. Anachars. §. 19. vol. I. p. 268. ὅτι πάρεργον τοῦ λουίου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ παύ-

§. 27. *ΑΛΕΚ.* Μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, πλὴν τό γε κεφάλαιον οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξέ μοι τοῦ ἀνθρωπείου μόνας ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις ξυμμετροημένος, τελώ- 5 νην δὲ ἵππον ἢ συκοφάντην βάτραχον ἢ σοφιστὴν κολοιδὸν ἢ ὄψοποιὸν κώνωπα ἢ κίναιδον ἀλεκτρούνα ἢ ὅσα ὑμεῖς ἐννοεῖτε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

§. 28. *ΜΙΚ.* Ἀληθῆ ἴσως ταῦτα ὡς ἀλεκτροῦν. Ἐγὼ δὲ ὁ πέπονθα οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ εἰπεῖν· 10 οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν ἣν ἐκ

v. 1. τοῦτον] L. Par. Gorlic. τοιοῦτον vulgo. v. 5. ξυμμετροημένος] 3011. G. Gorlic. συμμετρο. 2955. μεμετροημένος Fl. ἐμμετροημένος vulgo. v. 7. ὄψοποιὸν] ὑπεπέτην 1428. v. 8. ἢ ὅσα] Gorlic. καὶ τὰλλα ὅσα vulgo. ἐννοεῖτε] Gorlic. mAl. ἐπιτη- δεύετε vulgo. v. 9. Ἀληθῆ ἴσως ταῦτα] Gorlic. ἀληθῆ ἴσθι (ἴσως!) ταῦτα 3011. ἀληθῆ ταῦτα ἴσθι 1428. ἀληθῆ ταῦτα ἴσως vulgo. v. 10. ὁ πέπονθα] Gorlic. Fl. ὁ γε πέπονθα vulgo. εἰπεῖν] Gorlic. λέγειν vulgo. οὐδέπω habet etiam Gorlic.

v. 4. ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] πάνυ καταλλήλως τοῖς φυσικοῖς τῶν ζῶων ἦθεσι τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ἴσμοσε τῷ εἰς τὰς θηλείας πλεονεκτικῷ τοῦ ἵππου τὸ τοῦ τελώνου ἀπλησιον, τῇ τῶν βατράχων φλυαρία τὸ συκοφαντικόν, τῷ κοτίλῳ τῶν κολοιδῶν καὶ θορυβῶδει τὸ σοφιστικόν, τῷ δητικῷ τῶν κωνώπων καὶ παντὸς οὐ τινὸς οὐν προσαπιεῖν τὸ μαγειρικόν, τῷ πρὸς ὀχλείαν ἐτοίμῳ τοῦ ἀλεκτρούνοιο ὁ τῆς κιναιδίας ἀκόλαστον. V.

μιγνόμενα ἐδιδάξω με. *ibid.* §. 17. vol. II. p. 266. μετεταίθευσέ με καὶ ἄλλα βελτίω καθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα διδάξατο.

§. 28. v. 10. Ἐγὼ δὲ ὁ πέπονθα οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ εἰπεῖν. sic cum libro optimo scripsi. apte autem Fritschius affert *Iou. trag.* §. 19.

vol. II. p. 117. ἀλλ' ὁ γε πέπονθα ὡς Ἐρμῆ οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν. et pro *imaginibus* §. 16. vol. II. p. 22. οὐ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σὲ εἰπεῖν ὁ πέπονθα. neuter tamen locus neque ad omittendam neque ad retinendam γέ particulam, quam ex optimi libri auctoritate hic abiicien-

παιδῶν εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλὰ μοι καὶ τὸ ἐνύπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔστηκεν ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ καταράτῃ Σίμωνι ἀποπνίγομαι τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοῖς σούτοις.

ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σε ἰάσομαι ὦ Μίκυλλε καὶ ἐπεὶ περ ἔτι νύξ ἐστίν, ἕξαναστὰς ἔπου μοί· ἀπάξ γάρ σε παρ' αὐτὸν ἐκείνον τὸν Σίμονα καὶ ἐς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδῃς οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστί.

ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; καὶ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν γε σύ με ἀναγκάσεις.

ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς οὐπερ ἱερὸν εἶμι τοῦτο ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι, ἣν τις τὸ οὐραῖον πτερόν τὸ μήκιστον ὃ δι' ἀπαλότητα ἐπικαμπύλα ἐστί μοι. . . .

ΜΙΚ. Δύο δ' ἐστί σοὶ τοιαῦτα.

ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀπο-

v. 1. μοι] μὴν Fl. v. 2. τὸ ἐνύπνιον] Gorlic. τὸν ὑπνιον vulgo, v. 7. ἕξαναστὰς] ἀναστὰς 2955. v. 8. παρ'] 1428. 2955. 3011. Gorlic. πρὸς vulgo. ἐς τὰς] Gorlic. εἰς τὰς vulgo. v. 9. ἴδῃς] Gorlic. ἴδοις vulgo. v. 11. εἰ μὴ καὶ] L. P. 2955. 3011. Gorlic. καὶ μὴν vulgo. v. 12. γε σύ με ἀναγκάσεις]

dam putavi, quicquam facit, quum ista non tam ad hanc formulam quam ad totum sententiarum complexum pertineat. quod autem critici homines putarunt pro οὐδέλω in libro Gorlicensi scriptum esse οὐ, is est error atque iniuria est ista particula quae ad hunc locum

Gorlic. G. 2955. 3011. με ἀναγκάσεις P. με συναναγκάσεις vulgo. v. 14. τοῦτο ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι] Gorlic. ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο vulgo. v. 15. ἐστί μοι] 2955. 3011. Gorlic. ἐστί vulgo. v. 18. ἀποσπάσαι mAl. 2955. 3011. Gorlic. ἀποσπάσας vulgo.

est aptissima a Fritzschio pudata.

v. 9. ὡς ἴδῃς scripsi, quod putarem sic necessarium hoc loco scribendum esse, quod libri optimi auctoritate hoc esset munitum.

v. 18. τὸ δεξιὸν τοίνυν ἂν ἐγὼ ἀποσπάσαι παρ' αὐ-

σπάσαι παράσχω καὶ ἔχη, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται καὶ ὄραν ἅπαντα οὐχ ὀρώμενος αὐτός.

ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με ὧ ἀλεκτρονῶν καὶ σὺ γόης ὢν· ἐμοὶ δ' οὖν ἦν τοῦτο ἅπαξ παράσχη, ὅψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρεσελθών· ὁ δὲ αἰθρῆς περιτρώζεται ἀποτείνων τὰ καττύματα.

ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τοῦτο· παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς ἦν τινα τοιοῦτον ἐργάζεται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταφωρᾶσαι αὐτόν.

ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις κλέπτῃν τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιούτου. ἀπίρομεν δ' ὁμως· ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἦν δύομαι.

15

v. 1. καὶ ἔχη] 2955. 3011. *Gorlic.* ἔχειν vulgo. βούλωμαι] *Dil. Gorlic. ed. S.* βούλωμαι vulgo. v. 3. ἅπαντα] *Gorlic.* ἐ πάντα vulgo. v. 7. παρεσελθών] *Gorlic.* παρελθών vulgo. v. 8. ἀποτείνων] 1428. *Dil. Gorlic.* ἀποπινών 2955.

ἀποπινών vulgo. v. 10. ἦν τινα τοιοῦτον] 3011. *Gorlic.* ἦν τι τοιοῦτο 2955. ἦν τοιοῦτόν τι vulgo. ἐργάζεται] *Gorlic.* ἐργάσθηται vulgo. v. 13. τοῦ τοιούτου] om. 1428. v. 14. ἀφέξομαι] ἀφέλωμαι 2955.

ὡς ἔχη. sic ex libris optimis scribendum esse iam olim pronunciatum in lib. *quaestion. Tullianarum* I. p. 69. sq. sunt enim Graeci his in rebus longe faciliores, neque tamen facilis est haec constructio intelligendum ὅτι ἂν ἐγὼ οὐδέ τις παράσχω καὶ [ὅστις] ἔχη. mutat autem constructionem, quod in ultima e καὶ ἔχη maximum est ponendum. exemplis quae l. l. attulimus potest Demosthenis locus

qui legitur orat. c. *Philipp. I.* §. 7. ed. Bekk. p. 42. ed. Reisk. καὶ ἕκαστος ὑμῶν οὐ δεῖ καὶ δύναται ἂν παρασχεῖν αὐτὸν χρήσιμον τῇ πόλει etc. cf. A. Matth. gr. Gr. ampliss. §. 428. 2. p. 792. ed. sec. G. Hermann. ad Viger. p. 707. ed. tert. de Latinorum scriptorum iocis et diximus l. l. et alio tempore dicemus.

v. 10. ἦν τινα τοιοῦτον ἐργάζεται. sic ex optimis libris scribendum putavi, videtur enim

ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον ὦ Μίκυλλε πρότερον τι πτίλον τί τοῦτο; ἄμρω ἀπέτιλας.

ΜΙΚ. Ἀσφαλέστερον οὕτως ὦ ἀλεκτροῦδων καὶ σοὶ ἦτιον ἂν ἄμορφον τὸ πρᾶγμα εἶη, ὡς μὴ χ^ω
5 λεύοις διὰ θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος.

§. 29. ΑΛΕΚ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμουνα πρῶτον ἄπιμεν ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων;

ΜΙΚ. Οὐμενοῦν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμουνα, ἀντὶ δυσλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη πλουτήσας
10 ναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας· οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο;

ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερόν ἐπὶ τὸ κλειῖθρον.

ΜΙΚ. Ἴδου ἤδη· ὦ Ἡράκλεις ἀναπεπέτασται ὡσπερ κλειδὶ ἡ θύρα.

15 ΑΛΕΚ. Ἡγοῦ ἔς τὸ πρόσθεν· ὄρῳς αὐτὰ ἀγροπνοῦντα καὶ λογιζόμενον;

ΜΙΚ. Ὅρῳ νῆ Δία πρὸς ἀμαυράν τε καὶ δι

v. 1. Ἀπότιλον] Ἀπότιλλον 1428. 2955. v. 2. ἀπέτιλας] ἀπέτιλλας 1428. 2955. v. 4. ἂν ἄμορφον τὸ πρᾶγμα] Gortlic. ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν vulgo. v. 5. θάτερον — μέρος] θαιτέρου — μέρους Fl. 1428. v. 6. ἐπὶ] περὶ Fl. v. 8. πα-

ρὰ] Fl. V2. Gortlic. ἐπὶ Salm. περὶ vulgo. v. 13. ἤδη] Gortlic. δὴ vulgo. ἀναπεπέτασται ἀνατίεραται Fl. mA1. ἀναπεπέταται 2955. v. 14. ὡσπερ ὡσπερ ὑπὸ 2955. v. 17. J. V2. 2955. 3011. Gortlic. vulgo.

librariis hoc loco formula ἐργάζεσθαι τινά τι quae in primis de eo dicitur qui alterum contumeliose tractat offensionem fuisse itaque pro τινά substituerunt τί.

§. 29. v. 17. πρὸς ἀμαυράν τε καὶ διψῶσαν. sic cum libris optimis scripsimus, neque enim veremur ne alii cuiquam praeter Lehmannum inepta haec scriptura videatur. nam etsi

verba ἀμαυρός et διψῶν in loco plane idem significarent non tamen inepta esset in scriptura; notum est enim omnibus Graecos τε καὶ etiam τι dixisse, ubi vix expectaris, quum dixerunt τρεῖς τε καὶ τέσσαρες. hoc autem loco in nomina aptissime his particulis possunt coniungi quum aliter significet ἀμαυρός aliud διψῶσαν

ῥῶσαν τὴν θουαλλίδα καὶ ὠχρὸς δ' ἐστὶν οὐκ οἶδ' ὅθεν ὧ ἀλεκτρονῶν καὶ κατέσκληκεν ὄλος, ἐκτετηγῶς ὑπὸ φροντίδων δηλαδή· οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο.

ΑΛΕΚ. Ἀκουσον ἅ φησιν· εἴση γὰρ ὅθεν οὕτως ἔχει.

ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῆ κλίνῃ κατορώρουκται καὶ οὐδείς ὄλος εἶδε, τὰ δὲ ἑκκαίδεκα εἶδεν οἶμαι Σωτύλος ὁ ἵπποκόμος ὑπὸ τῆ φάτην κατακρύπτοντά 10 με· ὄλος γοῦν περὶ τὸν ἵππῶνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελῆς ἄλλως οὐδὲ φιλόπονος ὢν. εἰκὸς δὲ ἤρπασθαι πολλῷ πλείω τούτων, ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος ταρίχους οὕτω μεγάλους ὠψωνηκέμαι χθῆς ἐλέ-

v. 2. ὅθεν] mAlw. 2955. 3011. Gorlic. ὀπόθεν vulgo. v. 5. ἅ] ὁ Fl. v. 9. ὄλος] ἄλος Fl. 1428. 2955. εἶδεν] Gorlic. εἶδε vulgo. οἶμαι] ex G. P. mAl. Gorlic. v. 11. ὄλος γοῦν] G. 3011. Gorlic. ὄς γοῦν Fl. ὄλος γοῦν vulgo. ἵππῶνα] ἵππον L. 1428. ἵπωνα Fl. v. 12. ἄλλως οὐδὲ] Gorlic. ἄλ-

λος τε οὐδὲ vulgo. v. 14. ταρίχους — μεγάλους] 3011. Gorlic. τάριχος — μέγα 2955. τάριχον — μέγαν vulgo. οὕτω] Gorlic. αὐτῷ οὕτω vulgo. ὠψωνηκέμαι χθῆς ἐλέγετο ἢ] Gorlic. 2955. 3011. nisi quod hi duo ἐχθῆς dicuntur habere. mAl. vbi an ἢ sit non constat.

v. 13. ὁ Τίβιος] οὐκίτου ὄνομα. V.

v. 11. ὄλος γοῦν περὶ τὸν ἵππῶνά ἐστιν. recte hoc loco Lehmannus ex libro 3011. cui iam astipulatur Gorlicensis ὄλος existimavit esse recipiendum ipseque attulit *dialogi deorum* XII. §. 2. ὄλη οὐσα ἐν Ἄιτη. add. *Hermotim.* §. 2. vol. I. n. 342. δοκεῖς δέ μοι ἄλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυρόν, οὕτως ὄλος εἶναι ἐν τῷ τριόγματι.

v. 13. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος ταρίχους οὕτω μεγάλους ὠψωνηκέμαι χθῆς ἐλέγετο, ἢ τῆ γυναῖκι ἐλλόβιον ζωνῆσθαι πέντε δραχμῶν ὄλων; hunc quoque locum ex libris optimis prorsus immutandum putauimus. ac primum quidem ταρίχους οὕτω μεγάλους scribendum erat ex libris optimis, in quibus verbis quod αὐτῷ pronomen auctoritate libri Gorlicensis omisi et-

γετο ἢ τῆ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δρα
 χμῶν ὄλων; τὰμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμο
 νος. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπι
 κειται τοσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑπόρῦξ
 5 τὸν τοῖχον ὑφέληται αὐτά· πολλοὶ φθονοῦσι κα
 ἐπιβουλεύουσί μοι καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος
 ΜΙΚ. Νῆ Δία σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ καὶ τ
 τρυβλία ὑπὸ μάλης ἀπειμι ἔχων.

ΑΛΕΚ. Σιώπα ὦ Μίκυλλε μὴ καταφωράσ
 10 παρόντας ἡμᾶς.

v. 2. ὄλων] 2955. 3011. Goric. 8. ἀπειμι ἔχων] G. P. Pat
 ὄλως vulgo. v. 5. αὐτά] 2955. Goric. ἔχω vulgo. v. 9. σιω
 3011. Goric. ταῦτα vulgo. v. πα] Goric. σιώπησον vulgo.

v. 1. τῆ γυναικὶ ἐλλόβιον] ἐνώτιον τὸ ἐν τῷ λοβῷ,
 ἔστι τῷ τοῦ ὠτὸς ἄκρῳ, βαλλόμενον. V.

v. 2. οὗτοι σπαθῶσι] μετὰ τρυφῆς δαπανῶσι. V.

si id pertinere videatur ad op-
 positionem quae est inter ipsum
 et mulierem nemo credo im-
 probabit, qui considerauerit et-
 iam omissio isto pronomine ean-
 dem fore sententiam, potuisse
 autem hanc ipsam ob causam
 αὐτῷ a grammatico adiungi, de-
 inde etiam ὠπρωνηκέναι, quem
 infinitivum etiam supra vidimus
 depravatam §. 25. in verbo
 εἰσικέναι, erat scribendum id-
 que cum ἐλέγετο coniungendum.
 nam ne scit quidem servum hoc fe-
 cisse, sed tantum audiuit. deinde
 recte idem libri ἢ pro δέ exhi-
 bent. ac postremo pro ὄλως quod
 vulgo ad sequentem orationem
 erat vocatum ὄλων ex isdem
 libris scribendum erat. facile
 autem intelligitur quam apta sit
 haec anari oratio, qui hoc dicit:
 für fünf ganze Drachmen. in

verbis autem quae sequuntur nul-
 lo modo opus est particula ὄλως
 sed ea aptissime sine particula
 afferuntur post interrogationem
 qua quaesierat: unde iste hoc
 sumptus fecisse dicitur? sibi
 enim ipse respondet versu vi-
 videtur comici cuiusdam qui sine
 dubio hic fuit οὗτοι σπαθῶσι
 τὰμὰ τοῦ κακοδαίμονος vid.
 Valcken. ad Callim. fragm.
 elegg. p. 159. non tamen a li-
 brariis, sed ab ipso Luciano
 videtur immutatus esse, quon-
 iam in verbo τὰμὰ hoc loci
 maximum erat pondus. sic et-
 iam infra sine vlla particula
 aliam attulit versum, sed eam
 quoque paulum immutatam in
 verbis πολλοὶ φθονοῦσι κα
 ἐπιβουλεύουσί μοι, qui vide-
 tur hic fuisse: πολλοὶ φθονοῦσι
 καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι.

ΣΙΜ. Ἄριστον γοῦν ἀγρουπνον αὐτὸν φυλάττειν ἅπαντα· περίειμι διαναστάς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, τίς οὗτος; ὄρω σέ γε ὧ τοιχωρῦχε
 μὰ Δί' ἐπεὶ κίων γε ὧν τυγχάνεις εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορούξας τὸ χρυσίον μή τί με πρόωγν 5
 διέλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ' ἐμὲ δηλαδὴ, πολιορκοῦμαι καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἀπάντων, ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον; ἂν λάβω τινά. θάπτω-
 ιεν αὖθις τὸ χρυσίον.

§. 30. ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι ὧ Μίκυλλε 10
 τὰ Σίμωνος· ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινὰ ἕως
 ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπὸν ἔστιν.

ΜΙΚ. ὦ κακόδαιμον οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· κατὰ κόρησ δ' οὖν
 τατάξας αὐτὸν ἀπελθεῖν βούλομαι. 15

v. 1. αὐτὸν] Gorlic. αὐτὸν vulgo. φυλάττειν ἅπαντα·] 2955. 3011. Gorlic. φυλάττειν· ἅπασαν vulgo. v. 2. περίειμι] περιελεύσομαι mAl. Gorlic. v. 3. γε ὧ] om. Gorlic. v. 4. μὰ Δί'] Gorlic. μὰ Δία vulgo. κίων] κύων Gorlic. v. 7. καὶ ἐπιβουλεύομαι] om. Fl. v. 8. ἂν λάβω] ἀναλάβω Gorlic. v. 13. ὦ κακόδαιμον] 2955. 3011. Gorlic. ὁ κακοδαίμων vulgo. v. 14. δ' οὖν] Gorlic. γοῦν vulgo.

nem miror a nullo adhuc critico detectum.

v. 1. Ἄριστον γοῦν αὐτὸν φυλάττειν ἅπαντα· περίειμι διαναστάς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν. hoc quoque loco immemore optimorum librorum scriptura iacebat neglecta. nam num optimi libri pro ἅπασαν aberent ἅπαντα, id iam olim sensi ita recipiendum ut cum antecedentibus coniungeretur, pro αὐτὸν autem scriberetur αὐτὸν. et αὐτὸν diserte in libro Goricensi scriptum est. sententia autem quae his verbis

continetur aptissima est: optimum igitur est insomnem ipsum custodire omnia. deinde recte sic pergitur: περίειμι διαναστάς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, nam etsi hoc addi potuit ἅπασαν, eo verbo tamen non est opus. conf. Philopseud. §. 19. vol. II. p 314. ὁ δὲ καταβὰς ἀπὸ τῆς βίαςσεως ἐφ' ἣ ἔστηκε περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν. adiectum autem ὅλην est ibidem §. 21. περίεισι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύκλῳ προσῶν.

§. 30. v. 14. κατὰ κόρησ δ' οὖν etc. facile apparet cur et

ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με; ληστεύομαι ὁ δυστυχής.

ΜΙΚ. Οἴμιωζε καὶ διαγρύπνει καὶ ὅμοιος γί-
γνον τὸ χροῶμα τῷ χρυσῷ προστετηκῶς αὐτῷ· ἡμεῖς
δὲ παρὰ Γνίφωνα εἰ δοκεῖ τὸν δανειστὴν ἴωμεν·
3 οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέφερε καὶ αὐτὴ
ἡμῖν ἢ θύρα.

§. 31. ΑΛΕΚ. Ὅρας ἐπαγρυπνοῦντα καὶ αὐ-
τὸν ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους καὶ
τοὺς δακτύλους ἴδη κατεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ'
10 ὀλίγον πάντα ταῦτα καταλιπόντα σίλφην ἢ ἐμπίδα
ἢ κυνόμυιαν γενέσθαι;

ΜΙΚ. Ὅρῳ κακοδαίμονα καὶ ἀνόητον ἄνθρω-
πον οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης ἢ ἐμπίδος ἄμεινον
βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν
15 λογισμῶν. ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

§. 32. ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην εἰ

v. 1. ὁ δυστ.] ὁ om. Gorlic. ἀνέφερε καὶ] Gorlic. ἀνέφορα
v. 2. διαγρύπνει] P. J. mAl. vulgo. v. 7. αὐτὸν] Gorlic.
Gorlic. ἀγρύπνει vulgo. v. 4. τοῦτον vulgo. v. 9. ἴδη] add.
παρὰ Γνίφωνα εἰ δοκεῖ] Gor- 3011. Gorlic. v. 10. καταλι-
lic. εἰ δοκεῖ παρὰ Γνίφωνα πόντα] J. 3011. Gorlic. λι-
2955. 3011. εἰ δοκεῖ, Γνίφω- πόντα vulgo. v. 11. κυνόμυι-
να vulgo. ἴωμεν] 2955. 3011. αν] P. Par. Gorlic. μυῖα
Gorlic. P. ἴδωμεν vulgo. v. 5. vulgo.

v. 10. σίλφην] σίλφη ζωύφιον ξοικὸς κανθάρω, λέγεται δ'
καὶ σίλφη· ἐμπίς δὲ ζωύφιον ξοικὸς κώνωπι, γινόμενον δ'
τοῖς ὕδασι. V. οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν νυκτερίδα φασί. G.

hic et infra ex libro optimo
d' οὖν pro γοῦν receperim. eae-
dem autem particulae etiam
alias saepe sunt neglectae, ut
apud Lysiam orat. I., quae est
de caede Eratosthenis, §. 18.

ed. Bekk. p. 93. ed. H. Steph.
vbi ex libro Florentino opti-
mum scribendum est: σοὶ δ' οὐ
ἔφη, ἔξεστι δυοῖν ὁπότις
βούλει ἐλέσθαι, pro vulga
σοὶ οὖν.

δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέωγε καὶ αὕτη ἡ θύρα ὥστε εἰσῴμεν.

ΜΙΚ. Πάντα ταῦτα ἔμπροσθεν μικρὸν ἐμὰ ἦν.

ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ὄνειρώττεις τὸν πλοῦτον; ὄρας δ' οὖν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου 5 πρεσβύτην ἄνθρωπον;

ΜΙΚ. Ὅρω νῆ Δία καταπυγούνην καὶ πασχησιασμόν τινα καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην· τὴν γυναῖκα δὲ ἐτέρωθι ὑπὸ τοῦ μαγείρου μοιχευομένην καὶ αὐτήν. 10

§. 33. ΑΛΕΚ. Τί οὖν; ἐθέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν ὧ Μίκυλλε καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους;

ΜΙΚ. Μηδαμῶς ὧ ἀλεκτρονῶν· λιμῶ ἀπολοίμην πρότερον [ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι], χαιρέτω τὸ 15 ρυσίον καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἐμοί γε πλοῦτός ἐστι μᾶλλον ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰετιῶν.

v. 1. ἀνέωγε] 2955. 3011. v. 7. καὶ πασχησιασμόν τινα] Gorlic. τινὰ καὶ πασχησιασμόν
 orlic. ἀνέφχται vulgo. v. 2. v. 8. ἐτέρωθι] ἐτέρω-
 θεν 1428. μοιχευομένην] om.
 εἰσῴμεν] Gorlic. εἰσῴμεν vul- Fl. v. 12. ὧ Μίκυλλε] om. Fl.
 go. v. 3. Πάντα ταῦτα] Gor- v. 14. ἀπολοίμην πρότερον]
 lic. Ἄπαντα ταῦτα vulgo. ἔμ- Gorlic. πρότερον ἀπολοίμην
 ῖον ἔμπροσθεν μικρὸν] Gorlic. μι- vulgo. v. 15. ἢ τοιοῦτόν τι
 χαιρώττεις] 3011. L. Gorlic. πείσωμαι] πείσωμαι Fl. omissa
 χαιρώττεις mAl. ὄνειροπολεῖς haec omnia in P. et Gorlic.
 lgo. v. 5. ὄρας δ' οὖν] J. v. 17. ἐστι] ἔστο J.
 Gorlic. ὄρας γοῦν vulgo.

v. 7. καταπυγούνην] καταπυγούνην καί. οὐ συνήδεται τῇ ἀσελγείᾳ. οὐκ οὖν οὐδὲ ἀνθρωπίνην εἶναι νομίζει. V.

§. 33. v. 17. [ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι]. quae verba vncinis clusa sunt ea iam vidit Fritz- sum afferre quod sit melius: quanquam de libri Gorlicensis in omittendis verbis fide potest dubitari. aliud ad hunc locum pos-

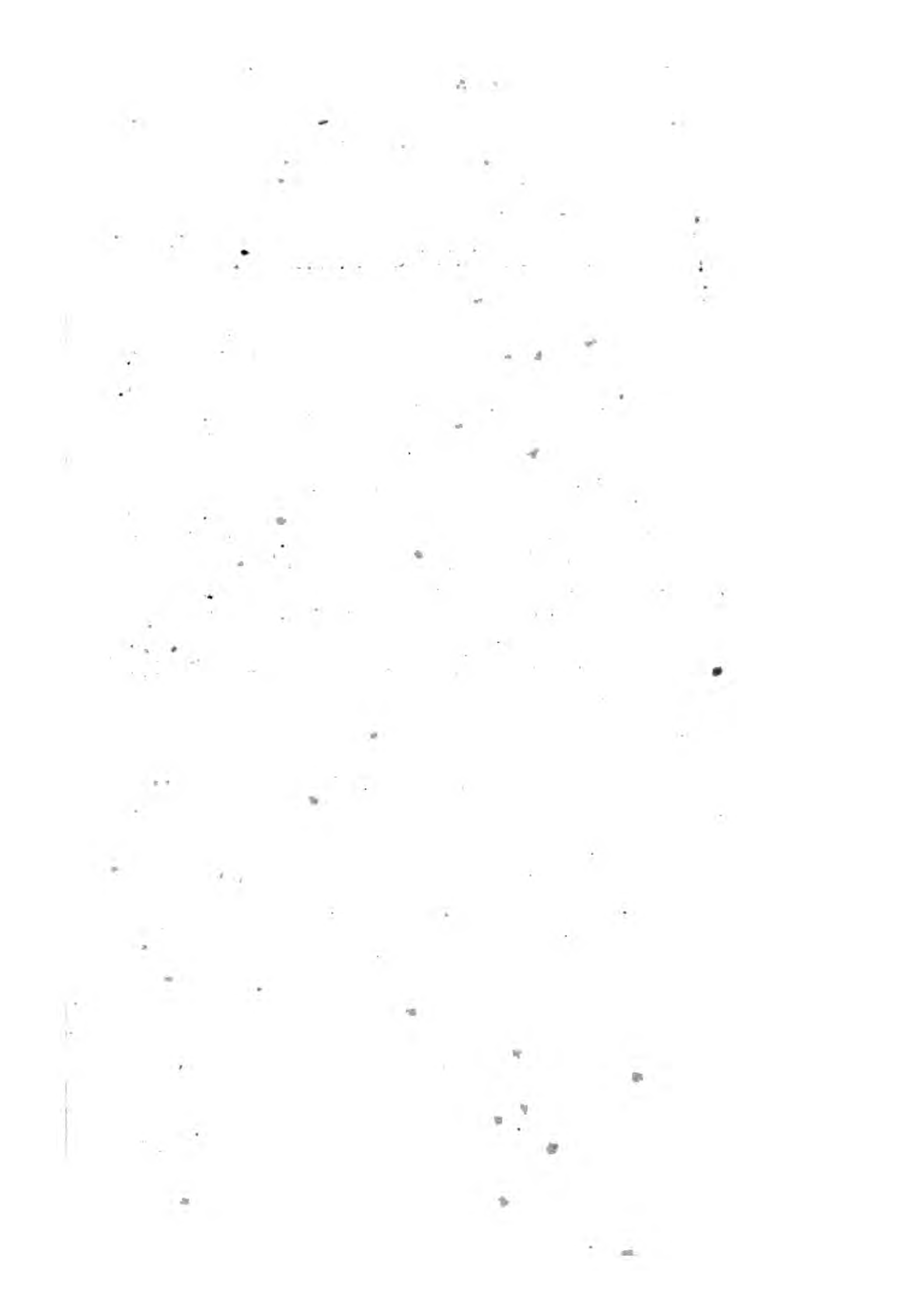
ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν μὲν ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμ
τὸ λυκαυγὲς αὐτό· ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τ
λοιπὰ δὲ ἐς αὐθις ὄψει ὦ Μίκυλλε.

v. 1. νῦν μὲν ἡμέρα γὰρ 2955. 3011. v. 3. ἐς αὐθις
ἤδη] vulgo νῦν ἡμέρα γὰρ ἤδη. Gorlic. εἰσαυθις vulgo.
sed νῦν μὲν γὰρ ἡμέρα ἤδη

v. 5. τὸ λυκαυγὲς αὐτό] τὸ ἐωθινόν, ἔτι μικρᾶς σκοπι
οὔσης. V.

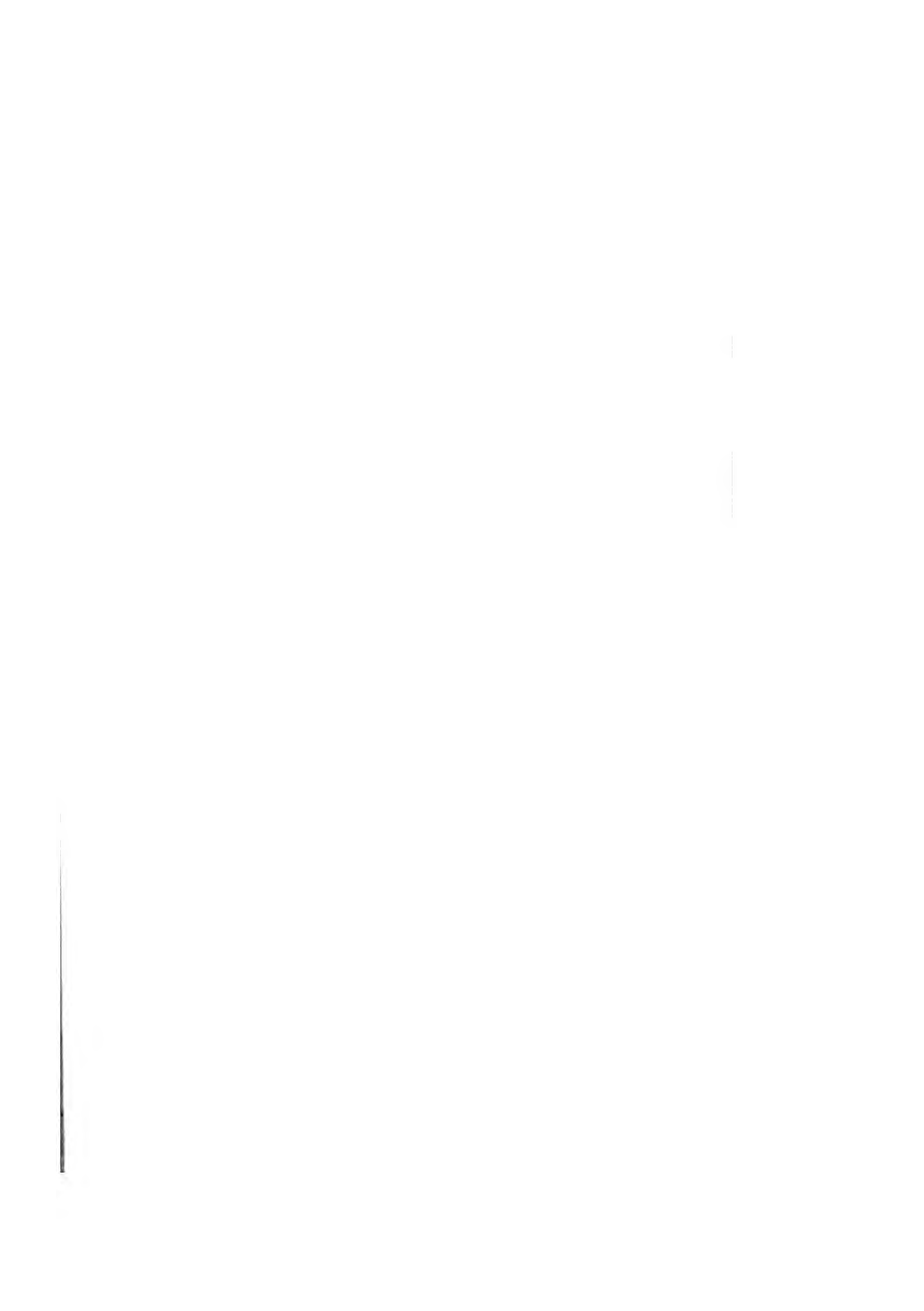
ADDENDA ET CORRIGENDA.

- §. 17. p. 51. v. 1. adde: ὦ τὰν *Gorlic.* ω τᾶν vulgo. *ibid.*
v. 7. γινομένων om. ἐκείνων *Gorlic.* γιγνομένων ἐκείνων vulgo.
§. 18. p. 53. v. 20. per errorem a me transposita sunt verba ὦμην
αὐτοῖς neque in libro *Gorlic.* legitur αὐτοῖς ὦμην, sed ὦμην
αὐτοῖς, ita tamen vt αὐτοῖς in αὐτοῦ deprauatum esse videatur.
§. 19. p. 56. v. 10 sq. liber *Gorlicensis* habet: συνεῖς — Ἀσπασία
οὔσα, quo veri similior coniectura mea fieri videatur. §. 21.
p. 61. v. 13. adde: ἐσφέρειν *Gorlic.* εἰσφέρειν vulgo. *ibid.* v.
15. scribe: σὺ δ' οἰσύνην et adde: σὺ δ' *Gorlic.* σὺ δὲ
vulgo. §. 25. p. 70. in annotat. v. 5. adde *legendum* post *vide-*
tur. p. 72. v. 14. adde: ἐλπίζειν ἤξειν *Gorlic.* ἤξειν ἐλπίζειν
vulgo. §. 28. p. 76. v. 17. adde: δὺ' ἔστι μοι τοιαῦτα *Gorlic.*
§. 29. p. 79. v. 12. adde: ἠρηπᾶσθαι *Gorlic.* διηρηπᾶσθαι vulgo.
-

ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν μὲν ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ
τὸ λυκαυγὲς αὐτό· ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὸ
λοιπὰ δὲ ἐς αὐθις ὄψει ὦ Μίκυλλε.

v. 1. νῦν μὲν ἡμέρα γὰρ 2955. 3011. v. 3. ἐς αὐθις
ἤδη] vulgo νῦν ἡμέρα γὰρ ἤδη. Gorlic. εἰσαυθις vulgo.
sed νῦν μὲν γὰρ ἡμέρα ἤδη

v. 5. τὸ λυκαυγὲς αὐτό] τὸ ἐωθινόν, ἔτι μικρᾶς σκοτίας
οὔσης. V.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- §. 17. p. 51. v. 1. adde: *ὦ τὰν Gorlic.* *ω τᾶν vulgo.* *ibid.*
v. 7. *γινομένων om. ἐκείνων Gorlic.* *γιννομένων ἐκείνων vulgo.*
§. 18. p. 53. v. 20. per errorem a me transposita sunt verba *ῥῆμην*
αὐτοῖς neque in libro *Gorlic.* legitur *αὐτοῖς ῥῆμην*, sed *ῥῆμην*
αὐτοῖς, ita tamen ut *αὐτοῖς* in *αὐτοῦ* deprauatum esse videatur.
§. 19. p. 56. v. 10 sq. liber *Gorlicensis* habet: *συνεῖς — Ἀσπασία*
οὔσα, quo veri similior coniectura mea fieri videatur. §. 21.
p. 61. v. 13. adde: *ἐσφέρειν Gorlic.* *εἰσφέρειν vulgo.* *ibid.* v.
15. scribe: *σὺ δ' οἰσύνην* et adde: *σὺ δ' Gorlic.* *σὺ δὲ*
vulgo. §. 25. p. 70. in annotat. v. 5. adde *legendum post vide-*
tur. p. 72. v. 14. adde: *ἐλπίζειν ἤξειν Gorlic.* *ἤξειν ἐλπίζειν*
vulgo. §. 28. p. 76. v. 17. adde: *δύ' ἔστι μοι τοιαῦτα Gorlic.*
§. 29. p. 79. v. 12. adde: *ἠρηπᾶσθαι Gorlic.* *διηρηπᾶσθαι vulgo.*
-

ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν μὲν ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ
τὸ λυκαυγὲς αὐτό· ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὸ
λοιπὰ δὲ ἐς αὐθις ὄψει ὦ Μίκυλλε.

v. 1. νῦν μὲν ἡμέρα γὰρ 2955. 3011. v. 3. ἐς αὐθις
ἤδη] vulgo νῦν ἡμέρα γὰρ ἤδη. Gorlic. εἰσαῦθις vulgo.
sed νῦν μὲν γὰρ ἡμέρα ἤδη

v. 5. τὸ λυκαυγὲς αὐτό] τὸ ἑωθινόν, ἔτι μικρᾶς σκοτίας
οὔσης. V.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- §. 17. p. 51. v. 1. adde: ὦ τὰν Gorlic. ω τᾶν vulgo. ibid.
v. 7. γινομένων om. ἐκείνων Gorlic. γιγνομένων ἐκείνων vulgo.
§. 18. p. 53. v. 20. per errorem a me transposita sunt verba ὦμην
αὐτοῖς neque in libro Gorlic. legitur αὐτοῖς ὦμην, sed ὦμην
αὐτοῖς, ita tamen vt αὐτοῖς in αὐτοῦ deprauatum esse videatur.
§. 19. p. 56. v. 10 sq. liber Gorlicensis habet: συνεῖς — Ἀσπασία
οὔσα, quo veri similior coniectura mea fieri videatur. §. 21.
p. 61. v. 13. adde: ἐσφέρειν Gorlic. εἰσφέρειν vulgo. ibid. v.
15. scribe: σὺ δ' οἰσύνην et adde: σὺ δ' Gorlic. σὺ δὲ
vulgo. §. 25. p. 70. in annotat. v. 5. adde legendum post vide-
tur. p. 72. v. 14. adde: ἐλπίζειν ἤξειν Gorlic. ἤξειν ἐλπίζειν
vulgo. §. 28. p. 76. v. 17. adde: δὺ' ἔστι μοι τοιαῦτα Gorlic.
§. 29. p. 79. v. 12. adde: ἠρηπᾶσθαι Gorlic. διηρηπᾶσθαι vulgo.
-

